BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

özgür gelecek

1 - 15 OCAK1995 SAYI: 42 FİYATI: 20.000 TL (KDV DAHİL)

TKP(ML) TMLGB'DEN MOLOTOFLAMA
SAYFA 4
DERSİM- OVACIK KÖYLÜLERİNDEN MEKTUP
SAYFA 4
AKŞAM LİSELERİNE KAPATMA
SAYFA 11
YENİ BİR MÜCADELE YILINA GİRERKEN, 1994 YILINA KISA BİR BAKIŞ
SAYFA 12- 13- 14
TC. EKONOMİSİNİN SEFALETİ 1995 YILINDA DA SÜRECEK
SAYFA 15
AZALARAK YAŞAYANLARLA, ÇOĞALARAK ÖLENLER
SAYFA 19
BİR ACİZLİK GÖSTERGESİ: DAYAK
SAYFA 21
DEMOKRATİK LİSE KURULTAYI YAPILDI
SAYFA 22

Emekçiler tehditlere rağmen alanlardaydı

Devletin tüm tehditlerine ve kötü hava koşullarına rağmen, 20 Aralık günü, tüm Türkiye'de meydanlar emekçilerle dolup taştı.

❑ Yüzbinlerce kamu çalışanı grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakları, savaşsız, sömürüsüz, özgür, demokratik Türkiye için ve 1995 bütçesini, ücretlerin dondurulmasını protesto için 20 Aralık'ta hizmet üretimini durdurdular.

❑ Onbinlerce, kamu çalışanı, işçi sınıfının ve diğer emekçi kesimlerin de desteğini alarak, egemenlerin tüm tehditlerine rağmen sloganlarıyla, pankartlarıyla alanları doldurarak egemenlere gözdağı verdiler.

Sayfa 6-7-8

"TKP(ML)'li olmak, TKP(ML) iradesi etrafında saf tutmaktır!"

❑ KÖK, darbeci saflarda kalan PÜ, AÜ, savaşçılar ve sempatizanlara çağrı yaparak parti iradesi saflarına dönmelerini istedi. Sayfa 4

Katiller aramızda

❑ 26 aralık günü Ankara DGM'nin Sivas Katliamı Davası kararıyla beraber, tutuklu sanık sayısı 21'e düştü. Sayfa 10

Gerillaya bir faşist saldırı daha başlatıldı

❑ Faşist TC. kuvvetleri Tunceli'nin Kutu Dağı ve Munzurlar'da, yeni bir operasyon başlattılar. Gücünü halktan alan halk savaşçıları, haklı olmanın getirdiği güçle dimdik ayakta gelişiyor, güçleniyor Sayfa 22

TKP(ML) GYDB açıklama yaptı

❑ GYDB, "Tasfiyeciler tarafından demagojilerle saptırılmaya çalışılan, parti değerlerinin, partiye kazandırılması meşru ve doğrudur" açıklamasını yaptı. Sayfa 5

Ayhan Uzala serbest bırakıldı

❑ Gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılan Ayhan Uzala, İHD'de yapmış olduğu basın açıklamasında polisin kaybetme girişimini teşhir etti. Sayfa 22

Parlamentoda kavga

❑ Geçtiğimiz hafatlarda, TBMM salonu yine alışıldık seslerle inliyordu: "Hayvan!", "Eşşek oğlu eşşek!"... Sayfa 9

Deri işçileri kavgayla bileniyor

❑ Grev nedeniyle Cihangir Deri fabrikası patronu 200 jandarmayla gece geç saatlerde, zorla, fabrikadan mal çıkardı. Bunun üzerine Tuzla Deri işçisi tüm fabrikalarda üretimi durdurup, protesto yürüyüşü yaptı

❑ Çevre halkının ve öğrencilerinde katılımıyla sayısı 5 bini bulan kitle yürüyüş esnasında hep bir ağızdan "İşçinin Katili, Patron-Ağa Devleti" sloganını haykırdı.

Sayfa 11

Sivas'ın Alevi köylerinde provokasyon

❑ Sivas'ın Sivrialan köyüne, kontrgerilla tarafından mektup gönderildi. Kontrgerilla, kötü bir dille PKK imzasını kullanarak köylüyü korucu olmaya teşvik ediyor. Sayfa 5

Maraş Katliamı protesto edildi

❑ Maraş Katliamı 16. yıldönümünde protesto edildi. Çeşitli eylemlerle, yapılan konuşmalarda, sorumlusunun devlet olduğu ve katliamların bugün de hâlâ devam ettiği belirtildi. Sayfa 10

Okurdan mesajlar

Doğru olan herşey mutlaka güçlenir

Uzun bir dönemden beri Proleterya partisinde olan bitenleri uzaktan takip ettim. Gelişmeleri ve çelişmeleri titizlikle inceledim. Sizlerinde bildiği gibi DABK ve Konferans kanadının birliği gerçekleşmişti, ne yazık ki uzun sürmeyip acı bir ayrılık süreci yaşandı. İlkten yüreğim paramparça olmuştu, sanki ikiye bölünmüştü yüreğim. Nitekim öyle de, ama bir konuyu noktalamak istiyorum. 2,5 yıl yurtdışında kaldım, oradaki örgütlülüğü çok iyi biliyorum, o dönemler DABK sempatizanı idim, birlik sürecinin tartışmaları başlamıştı. Bir fiil içinde de oldum, ben her zaman ilkeli bir birliği savunmuştum ve birlik gerçekleşti, bir grup arkadaş anti-birlikçi idi. Onlara içimden kızıyordum, bir kısmı mücadeleyi askıya aldı, ben o dönem şunu savunuyordum: Yurtiçi mücadele esas, yurt dışı tali. Ama süreç şunu gösterdi; bizim insiyatifimizi yani tabanı hiçe saydılar, tam bir ilkesizlik yaşandı, oysa ki tabanı olmayan şeyin tavanı olamazdı. **Devrimci insan sorgulayan ve yargılayandır.** Ben ve benim gibiler bunu yapamadık, onlar kendilerini ve bizi kandırdılar. *İşte efendim şu şu konularda birlik oldu.* Tek çare savunmak kalmıştı oysa ki ilkeler önemliydi, parti ve AK'de bir çok olaylar yaşanırken tabandan gizlendi, bardak taştıktan sonra herkes su yüzüne çıktı. Hangi mantık kabul edebilir? Bir olay olsun , diyelim ki, aman ha! bu aramızda kalsın, bize gönül verenler bilmesin, sen gel ha olmadı. İşte olmazda, devrimcilerle alay edilemez. Şimdilik susalım, yeri gelince kozlar elimize geçince yapacağımızı yaparız. Yaptınızda ama bizi kaybettiniz. Bizler uyandık, devrimciyiz dedik. Sorgumuz ve yargımız gerçekleşti. Böylede olmak zorundaydık. İnsanlığın biricik umudu olan Proleterya partisini yalnız bırakamazdık. Sizlerin korsan yayınlarını ve hala çıkarttığınız yayınlarınızı ve diğer yayınları inceledik, üzgünüm ama iki yüzlülük ve kariyerist yüzünüzü gördük, saf tuttuk artık, inanıyoruz doğru bizi en güçlü yapacaktır.

İlk derginizi okuduğumda bir takım şeyleri ciddiye almadığınızı bu meseleyi kapattığınızı yani muhatap almadığınızı, ilk sayfalarda yazmışsınız ama baştan sona bu konuları tekrar işlemişsiniz. Lütfen arkadaşlar kendinizle çelişmeyin. Gözüme çarpan ne biliyormusunuz. Tanıdığım en yetenekli insanlar sizi terkedip KOK saflarında yer tutmuş. Bu sizi derinden düşündürmeli. Bu yara kapanırken derinleştirmek istemezdim, geçte olsa elime kağıt kalem alıp sizleri uyarmaya çalıştım, her insan yetenekli değildir yazıp çizmede, benim sizin kadar yeteneğim kesinlikle yok. Güzel yazılarınızdaki becerikliliğiniz ve marifetlerinizle sizi kutluyorum, yolunuz açık olsun arkadaşlar.

Doğru bizi mutlaka en güçlü yapacaktır.
Kastamonulu bir İşçi

Merhaba Umut Yayımcılık çalışanları,

Altınçağ mücadelemizde zorlu bir yılı daha geride bırakırken, gelecek günlerin bizi özgür geleceğimize daha da yakınlaştırması umuduyla yeni yılınızı kutluyor, MLM hattı doğrultusunda, zorluklara boyun eğmeden yürüttüğünüz yayın faaliyetlerinizde başarılar diliyorum.

Alhas Doğan
Özel Tip Cezaevi
İskenderun

Değerli dostlar,

Tarihin gerçek yapıcıları, tarihe zaferin dipnotunu düşmeye kararlılıkla ilerliyorlar. Sömürgeci faşist diktatörlüğün, tüm saldırı ve katliamları karşısında can pahasına ödenen bedellerle, '94 yılında direncin güzelliğini yaşayan Kürt-Türk emekçi halklarımızın '95 yılında güçlendirip-ilerleterek zafere bir adım daha yaklaşacağımıza inancımız sonsuzdur.

Bu inançla, yeni yılınızı devrimci sıcaklığımızla kutluyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz. Devrimci selamlar.

İskenderun Özel Tip Cezaevi
MLKP-K Tutsakları

Sevgili Umut Yayımcılık emekçileri,

Yeni yılınızı kutluyor, özlemle beklediğimiz o güzel günler de buluşmak umuduyla, yayın hayatınızda başınız dik, yüreği sağlam, sıkılı yumruklarınızla başarılar diliyorum. Hasretle kucaklıyorum.

Hüseyin Çakıroğlu/ Mersin

Değerli dostlar;

Halkımızın 16 yıllık zorlu ve bir o kadar da kararlı yürüyüşünü, siz değerli dostlarla paylaşma arzusu ve coşkusu içindeyiz.

Tarihe gömülmek istenen halkımız, özgücü olan özgürlük hareketinin başlattığı başkaldırıyla, insanlığa ve bilime vereceği çok şey vardır.

Bu vesileyle, özgürlük hareketimizin 17. kuruluş yıl dönümüne girerken, siz değerli basın emekçilerini saygıyla selamlıyoruz

İskenderun Cezaevi
PKK Tutsakları

Merhaba Umut Yayımcılık çalışanları;

Özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde zaferin şafağına girdiğimiz '94 yılını geride bırakırken; '95 yılının; Kürt ve Türk halkının şahsında tüm emekçi halkların özgürlük, barış ve kardeşlik yolunda zaferin yakalanacağı bir dönüm noktası olması temennisiyle, siz emek kahramanlarının yeni yılını kutlar, başarı dileklerimizle çalışmalarınızda üstün başarılar diliyor, selam ve sevgilerimizi sunarız.

Özel Tip Cezaevi B/3 Koğuş
Mehmet Ali ARTUK
Bartın

Bizim başımız da dik (midir?)

Küçülen, "insan"cıkların, altında ezildikleri büyük trajedilerin yaşandığı Türkiye'de; duyarsızlık "çaresizliğin çaresi" oluyor. Neo liberal vahşetin kontrgerilla cumhuriyetinde; "faili meçhul cinayetler" kundaklamalar, gözaltında "kaybolmalar", köy yakmaları "olağan"laşıyor.

Sağır, dilsiz, devinimsiz, etkisiz, ilgisizce küçülen "insan"cıklar; büyük trajedilerin yaşandığı Türkiye'de, "yaklaşan felaket"in yolunu açıyorlar....

Açıkca ifade edelim: Eylülist sopanın ve "değişim" havcunun, budala "demokrat"lara çevirdiği küçülen "insan"cık; robota çevrilmiş duyarsızlıklar manzumesidir. Kontrgerilla cumhuriyetinin "suç ortağı"dır.

"Vatan, millet, sakarya..." hamasetinin büyük ulus şövenizmiyle, körleştirilip/ duyarsızlaştırılan küçülen "insan"cıkları; Weimar cumhuriyetinin Almanya'sındaki 1933 Reichstag yangınından, 3 Aralık 1994'te Özgür Ülke gazetesi'nin havaya uçurulmasına kadar uzanan yelpaze içinde bulabilirsiniz... Yıkımların suçu, sadece yakanların değil; yangına seyirci kalan küçülen "insan"cıklarındır da...

Özgür Ülke'nin **"bu ateş sizi de yakar"** diyerek ifade etmek istediği gerçeği, küçülen "insan"cıklar anlayabiliyor mu?..

***

"Faili meçhul" diyorlar!... **Galile**'nin, **Sokrat**'ın, **Hallac-ı Mansur**'un, **Şeyh Bedrettin**'in, **Pir Sultan Abdal**'ın, **Martin Luther King**'in "faili meçhul"mu ki; Özgür Ülke'nin "faili meçhul" olsun?..

Faili, ta başından beri belli.. .Ayan beyan ortada...

Fail; adı üstünde olan Özgür Ülke gazetesinin, Özgür Ülke mücadelesine düşman olanlar... "Gerekirse kan dökeriz" (A. Türkeş) diye ağzından salyalar saçanlar.. Köyleri yakanlar... Kürt sorununu tenkil politikasıyla çözmeye kalkışanlar... DEP'li milletvekillerini "yargılayan"lar... **"Düşünce özgürlüğü, düşünceyi açıklamanın özgür olması, siyasal iktidardan talep edilemez. İnsanlar doğru bildikleri düşüncelerini gerektiğinde her koşul altında, her yerde ve her zaman ifade etmek durumundadır"** (I. Beşikçi) diyen **Fikret Başkaya**'ları, **Haluk Gerger**'leri, **İsmail Beşikçi**'leri emir parmaklıkların ardına kapatanlardır...

Faili, özgürlüğe ve emeğe düşman olanlardır... Küçülen "insan"cıklarsa, fiilin (dolaylı/ dolaysız) suç ortakları....

***

Failin fiili, bil cümle zulümdür...

Henüz vakit vardır. Zulüm yanıtsız kalmamalıdır...

"Bursa'da havlucu Recebe/ Karabük fabrikasında Tesviyeci Hasan'a (...) / Fakir Köylü Hatçe Kadın'a / Irgat Süleyman'a (....) / düşünen insana düşman" (N. Hikmet) olan onlar; Berivan'a ve Hebat'a da düşmandırlar... Siyasi çözüme, barışa, hak/ adalet ve eşitliğe/ kardeşliğe düşman olan onlar; Türkiye tarihinin alnına sürülmüş "kara"dır...

Kara temizlenmeli, kara temizlenecek... Küçülen "insan"cıklara inat, halkların kardeşliğini yaratan dayanışmayı ne pahasına olursa olsun gerçekleyerek... Kardeş ulusa borcumuzu ödeyerek... Kendi zalimlerimize (küçük generallerin yürekliliğiyle) başkaldırarak... Özgürlük Hareketi ve Özgür Ülke ile kenetlenip, korkunç karanlığı yararak... **"Beyazıt Meydanı'ndaki ölü"lerimizi** çoğaltarak...

Yani, **Faruk Bildırcı**'nin "Not"larında resmettiği, DEP davasındaki o kürt kadın gibi: **" Milletvekillerinin çıkarılması ardından tepkiler başladı. Bir kadın elindeki şemsiyeyi kürsüye doğru fırlattı. Bir kameranın ışıkları kırıldı. Kadın, sonra yanında ağlayanlara döndü. "Niye ağlıyorsunuz? ... Düşen onlardır. Başımız diktir...." diye haykırdı."** (Hürriyet)

***

Türk insan(ları)ı, aydın(lar)ı, kardeşlerim... Bizim başımız da dik (midir?)...

Kontrgerilla cumhuriyetinin zulmü ve "görünmeyen iktidar"ının vahşeti karşısında; gün, tıpkı o kürt kadını gibi, başımızı dik tutma günüdür...

Seni, beni, bizi hasılı hepimizi; **"doğruluk seni özgürleştirecektir"** (K. Marx) diye haykırabilen cüret kurtaracaktır... Yoksa; gerisi "yaklaşan felaketin" paletleri altında ezilmek/ yok olmaktır...

Civisi sökülmüş Türkiye'de ikilem nettir... Sınırsız dalgalanmalar ve alt üst oluşlar eşiktedir... "Görmedim, duymadım, bilmiyorum" diyen duyarsızlığın kozasına sığınmak çözüm değildir... **"Bu ateş sizi de yakar"...**

Şimdi, yaşamak ve aktif taraf olmak zamanıdır.. .Bir Özgür ülke gazetesi alarak ,sen de, yaşamaya ve aktif taraf olmaya başlayabilir; ve de **Can Yücel**'in dizelerini haykırabilirsin: **"Yaşamak istiyorum/ yaşamayı bu soğumuş cehennemde/ Ölü bir dost gibi içim titreyerek değilse de/ Yaşamayı yaşamak istiyorum"...**

Temel Demirer/Paris

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

★ Tarihsel sorumluluğumuzun gereklerini yerine getirmek için görev başına!
★ ATIK- YDG 4. Enternasyonel Kültür Festivali
★ Emekçiler ne istiyor, ne istemiyor?
★ Kadının metalaştırılmasının bir boşka boyutu: Cinsel taciz
★ Kitap tanıtımı: "Yeni Hayat" berbat ve bayat
★ Röportaj: Kültür, Türkiye'de sağlık kadar önemlidir
★ Yeni Demokrat Çocuk

ÇIKTI!

Yaşamak umutsa, savaşmak ve direnmek, umuda yolculuktur. '95 yılı tüm halkların umuda yolculuk yılı olsun

özgür gelecek
elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız
ABONE OLUN !
UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ahmet Şengül
Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212)518 23 23.
BÜROLAR: KARTAL: Hamam Sok. Demirel İş Hanı No: 57/14 Kartal/ İSTANBUL
ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Telefaks: (0312) 230 63 27.
İZMİR: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçaş İşhanı No: 87 D. 318 Konak/ İZMİR Telefaks: (0232) 441 93 09
ÇUKUROVA: Melekgirmez Çarşısı 39. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA
MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Yanı Sanbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 Telefaks: (0422) 322 08 04
Avrupa Merkezi Büro: Kaiser-Wilhelm Str. 284 47169- Duisburg-DEUTSCHLAND Tel: 0049203- 4061032
Baskı: BASMAT A.Ş.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 240.000 TL/480.000 TL'yi **Yurtiçi Hesap No:** 97454-3 **Erdal ÇİÇEK:** Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96'yı **Erdal ÇİÇEK:** Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi **Mark Hesabı:** 3002500-7 **İsviçre Frangı hesabı:** 3002502-3 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON: İMZA

Banka makbuzunun fotokopisini "Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayımcılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

Yeni yıla merhaba derken

Bir yılı daha geride bırakmanın burukluğunu yaşarken, yeni yılın beraberinde getireceği zafer, başarı ve mutluluklara umutla hazırlanıyoruz. Her yeni yılda olduğu gibi, 1995'te 1994'ten ileri bir düzeyi yakalamak amaç ve temennisiyle hareket ediyoruz. Tabii, beklentilerimizin, temennilerimizin çabasız ve kendiliğinden gerçekleşecek şeyler olmadığının bilincinde olmak zorundayız. Her şey emek ürünü olarak gerçekleşiyor. Miadını dolduran 1994 yılında, sınıf mücadelesinin aldığı boyut, devrim cephesindeki gelişmeler ve karşı devrim cephesindeki gelişmeler kabaca da olsa irdelendiğinde, hiçbir karamsarlığa yer vermeden, olumsuzluklarımızı büyük bir cesaretle görmek ve gidermek bilinciyle 1994 yılının, 1993 yılının sonlarında yaptığımız planlar ve beklentilere uygun geçmediğini teslim etmek zorundayız. Bu sadece öncü için değil diğer bir çok devrimci dost güçler için de böyle olmuştur. Fakat bu durum bir sonuçtur. Önemli olan bu sonucu doğuran nedenleri açığa çıkartmaktır. Ve açığa çıkarılan nedenleri gelişmelerin önünde bir daha engel olmayacak şekilde çözümleyip, ortadan kaldırmaktır.

Devrim ile karşı devrimin kesintisiz süren savaşını bu yıl da karşı devrimin lehine sonuçlandığını belirtmek zorundayız. Bu mücadeleyi uç boyutuyla ele almamız maksatlıdır. Ki her birey, grup, örgüt ve parti sınıf mücadelesinde omuzuna düşen paya uygun hareket etmediği takdirde kime ve nasıl hizmet ettiğini son tahliliyle görebilsin. Eğer bugün, bu ay, bu yıl ve yıllardır bu dützenin çarkları tarihin akışına inatla dönebiliyorsa, bunda bizlerin devrimci öncülerin-rolünün ne olduğunu; tarihin akışına hız ve omuz verenlerin veya bu maksatla yola çıkanların ne durumda olduklarını görmeleri ve ona uygun politika üretmeleri şarttır.

Ancak bugün devrimci hareket, içinde debelendiği kendiliğindenciliği, dar grupçuluğu aşmaz ise daha çok yıllar bu bir avuç zorba zulümdar sevinçle yaşayacaktır. Bu olumsuzluk ellerimiz ve bilinçlerimiz ile değiştirmemizin mümkün olduğu bir durumdur. "Gelecek ellerimizdedir" diyoruz. Fakat geleceği inşa etme noktasında yüreğimizi, beynimizi, benliğimizi ne kadar adıyoruz, yani yaşamımızı ne kadar planlıyor-programlıyoruz? Devrimin görkemini kafasında somut olgularla yaşabilenimizin sayısı kaçtır? Ve bu düşündüklerinin gerçekleşmesi için bilinciyle, yüreğiyle her tür sorumluluk ve fedakarlığın altına girip geleceğe koşuyor. İşte bu soruların cevabını her birey ve bireyler, bütün örgütler, örgütlerin toplamı parti cevap vermelidir- verebilmelidir.

Amaçsız bir maraton değil bu mücadele, bir varış noktası var ve bu bizler için bellidir. O halde geriye maratoncuların gerekli performansı göstermesi kalıyor. Daha maratonumuzun ilk adımlarını koşuyoruz. Önümüzdeki yolun uzunluğunu görmek zorundayız. Ve buna göre güç biriktirmek şarttır. Şimdiki durumumuzla göstermemiz gereken performanstan çok uzak olduğumuzu teslim etmek zorundayız. Bu güçsüzlük ve verim kapasite düşüklüğümüzle, nehirin akışına kendimizi bırakmamız kadar doğal bir şey olamaz. Doğal olmayan, güçlü olmak ve durumumuzu değiştirmek için yeterli çabayı sarf etmeyişimizdir.

Ne diyordu Çin Devrimi'nin büyük önderi, bilgelerin bilgesi usta Mao? Ki, o bu maratonu en önde koşmayı ve bitirmeyi bilmiş, onunla da yetinmeyip ömrünün son dakikasına kadar altın çağ için sürekli maratonlara ihtiyaç olduğuna işaret etmişti ve koşmuştu ve bundan dolayı "Akıntıya karşı yüzme cesaretini gösterin" diyordu. Evet bizler de aynen böyle demek ve buna uygun hareket etmek zorundayız. Amacı iyi kavramak, amaçla yatmak, amaçla kalkmak. Gece karanlığında rüyalarda güzel hülyalarda, gündüzün ışığındaki yaşamda, hayatın gerçekliğinde, günümüzü devrime adamak ve devrim için dolu dolu, mutlulukla, coşkuyla, inançla yaşamak... İşte devrimci yaşamdan, geleceği bugüne taşıyabilmekten bunlar anlaşılmalı. Öyle ki bugünler yarınlara feda edilmesin...

Gönüllü bir tercihle bu mücadele deryasına atıldığımızı söylüyorsak, benliğimizi devrime teslim etmeye hazır olmalıyız. Artık kendimi gerçek insan olarak yaşayacağım diyebilmeli... Ben halkım için varım. Halkım ile yaşayabilirim diyebilmeliyiz. Bu coşkuyu iliklerinde hissedebilmeliyiz... Ve bundan aldığı güçle dünyalara meydan okuyabilmeliyiz. Yürünmemiş yolları çiğnemeye hazır olmak, yaşanmamışı yaşamaya cesaret etmek, olanla yetinmemek, hep iyiyi, güzeli, yeniyi istemek, hülyalarını yaşanılır kılmak, gözlerini bin yıl ötesine dikip bugünü yaşamak... İşte yapılan tercihlerin bunlar olduğunun bilincine varmak.

Devrim, devrimin hamalı olmayı becerenlerin ellerinde yaratılacaktır. Devrim hamalı olmayı bilmeliyiz. Sürekli araştırmalı, incelemeli, öğrendiklerimizle mücadeleye ivme katmalıyız. Eksikliklerimizle, hatalarımızla, evet bütün bunlara rağmen mücadeleye dört elle sarılmayı bilmeliyiz. Ki bu sarılma cesareti göesterenlerin eksik ve hataları pratiğin öğreticiliği ve eğiticiliği karşısında mum gibi erip gidecektir. Mücadelede görev ve sorumluluklar almak için kimse mükemmelliyetçi düşünmemeli. Kimsenin, ama hiç kimsenin böyle bir lükse hakkı yoktur. Bu mücadeleye istisnasız her insanın katabileceği irili-ufaklı katkı vardır. Ve devrim de bu katkılara açıktır. Bu bilinçle hareket etmeliyiz. Devrim bir emek yığınıdır ve bu emeğin tek üreticisi de insandır. Bu akıldan çıkarılmadığı takdirde, emek gücü olan her bireyin doğal olarak katabileceği bir emeği olduğu bilinci ile hareket edilebilinir. Devrime kazandırılacak değişik niteliklerdeki irili-ufaklı emekler ile öyle bir emek dağı oluşturacağız ki... Bir avuç komprador patron- ağa tarafından emekçi halk yığınlarından gasp edilmiş alınterimize tekrar sahip çıkacağız. Halk iktidarı, egemenlerin bu acımasız zulüm çarkının, döktüğü her devrim şehidinin kanıyla sulanacak bu ülkelerin üzerinde kurulacak, halk iktidarı, çarkının dönmesi ile tarih rotasına girmiş ve akışı hız kazanmış olacaktır. Giderek büyüyecek olan bu dağ yığınlarının adı bir yerinde sosyalizm doruğunda altın çağ Komünizm olacak... Ve bütün bu ideallerin gerçekleşmesinin kaynağı emek, yani insanın kendisidir. Onun bu ideali ve benimsemesi ve ona uygun hareket etmesi ile kurulacaktır bu güzel dünyalar.

O halde hepimizin öncelikle yapması gereken; Benim kapasitem nedir? Verimlilik alanım neresidir? Yeteneklerimi en iyi nasıl ve hangi alanda devrime sunabilirim? sorularını kendine yöneltip, objektif (gerçekçi) cevaplarını alıp, kendini ortaya koymaktır. Sonraki adımda bu değerlendirmesine uygun olarak öncüden görev ve sorumluluk isteme, bulunduğu her alanı mücadele arenasına çevirmek, devrimi kendi bulunduğu alanda, maddi bir güç haline getirmeye çabalamaktır. Burada parola çalışmak, çalışmak ve yine çalışmak olarak kabul edilmeli. Taaa ki çalışmak bir zevk ve ihtiyaç olgusu durumuna gelene dek bu parola yol göstericimiz yapılmalıdır. Her yeni süreçte mutlak sürette yeni şiarlar haykırılır ve haykırılmak zorundadır. Fakat şiarların hayat gerçekliğine ne derece çözüm olabildiği en önemlisidir. Yani sadece yeni şeyler tespit etmek ve bunları haykırmak yetmemektedir. Geçmiş mücadelemize baktığımızda bizler de her yeni süreçte yeni şiarlar haykırmasını bilmişizdir. Fakat bunları maddi bir güç durumuna getirememek gibi bir eksikliğimizi bertaraf edememişiz. Ve artık geçmişi de tekrarlamak istemiyoruz. Yüreği devrim ateşiyle yananların hepsi bu konuda hemfikirdir. O halde yapacağımız tespitleri öncelikle maddi gerçekliğimizin üzerine inşa etmeliyiz. Ve hayatın gerçekliğine cevap olabilecek politikalar ürctmeliyiz. Ne fazlası, ne azı bize göre değildir.

Bu maddi gerçekliği yakalayabilmek soyut bir şey değildir. Yolu yöntemi vardır. Özcesi yeni bir yol, yöntem değil. Tarihsel materyalizm ve diyalcktik yol göstericimizdir. Fakat bunu uygulayabilmektir mesele. İzlenmesi gereken yol şu olmalıdır: Her yeni süreçte veya yılda değil, her saat, her gün, her ay, her yıl durmadan pratiğimiz, mücadelemizin muhasebesini yapmak, olumluluklarımız ve olumsuzluklarımızı açığa çıkarmak, olumsuzluklara neden olan engellerden kurtulmak, olumlulukları daha üst boyutlara taşımaktır. Burada püf noktası, her işi yeri ve zamanında yapabilmektir. Öyle ki ipin ucu kaçırılmasın, yoksa kaçırılan iplerin peşinden koşmakla geçecektir bütün zamanımız. Bu yolla doğaldır ki, sürece yön veren değil, sürecin ardılı ve sıradan takipçisi olunur. Ama öncülerin işi, adından anlaşılacağı gibi ardıl olmak değil, öncü olmaktır.

Bu yöntemi hiç zaman kaybetmeden 94 yılının hatalarını, eksiklerini ve olumluluklarını kendi bulunduğumuz organ ve alandan başlayarak, dalgalar şeklinde açılarak bütüne ulaşmaya çalışmalıyız. Bulunduğumuz alandan başlayarak yapacağımız tespitler, nedenleri ve niçinleriyle tahlil edildiğinde, çözümün yolu ve yarısı bulunmuş olacaktır. '95 yılında aynı eksikleri ve hataları tekrarlamak taraflısı değilsek, geçmişteki yanlılarımızdan, yenilgilerimzden öğrenmesini bilmeliyiz. Ancak bu deney ve tecrübelerle her yeni süerç bir önceki süreci aşabilir, bir üst boyutta devrimci'ce yaşanabilir. '94'ün (geçmişin) muhasebesini yapmayan veya yapamayanlar, 95'i (geleceği) ileriye taşıma şanslarını ta işin başında kaybetmişlerdir. Onlar eğer tesadüfler olmazsa, en fazla geçmişi bir daha tekrarlamakla yetineceklerdir. Bunun içindir ki geçmişimizdeki olumluluk ve olumsuzluklarımızdan öğrendiklerimiz, geleceğe klavuz yapılmalıdır.

Örsle çekiç arasında yoğulduk, çelikleştik biz. Şu bilinsin ki, geleceğimizi MLM4nin yol göstericiliğinde çelik disiplin ve irademizle mutlaka özgürleştireceğiz.

Her alanda yapılacak parçaların muhasebesi ile, parçaların bileşimi olan bütün (öncü) kendi durumunu daha nesnel değerlendirme şansını yakalamış olur. Öncünün kendini gerçekçi bir değerlendirmeye tabi tutması ve önündeki mücadele sürecinde yapabilecekleri konusunda doğru politika üretebilmesi tam da bu noktada kilitlenir. Yeni gerçekliğini objektif bir gözle görüp görmemesi can alıcı noktadır. Bundan dolayı parçaların, birey olsun, grup olsun, örgüt olsun yapacakları değerlendirmeleri, çıkaracakları deney ve tecrübeleri, geleceğe yönelik sunacakları -gerek kendi parçalarında gerek bütüne ilişkin- öneri ve eleştirileri zaman kaybetmeden aktarmaları şarttır. Bu yolla hem kendi alanlarındaki gelişmelerden bütünü haberdar etmiş olacaklar, hem deney ve tecrübelerini diğer parçalara aktarmış olacakları, hem de bütünün politikalarının oluşmasında payına düşen katkıyı sunmuş olacaklardır. Yine bu yolla, kendi parçalarında aşamadıkları sorunlara öncünün müdahale edip tıkanıklığı aşmasına olanak tanımış olurlar. Ve bu şekilde öncü de, nesnelliğini bilmediği bir alana ilişkin zorlama politika üretmekten kurtulur. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi izlenecek bu yolla üretilecek politikalar kağıt üzerinde kalacak, güzel şiarlar olmaktan kurtulacak ve devrimi ileriye taşıyan maddi olgular haline dönüşeceklerdir.

Eğer geçmiş mücadelemizde bu eksikliğimizi aşamadıysak, esas sorumluluk önderlikte olmasına rağmen, bir o kadar da parçaların bu bilinçten uzak, kendiliğindenci ve her derdin devası olarak önderliği görüp ondan bekleme tavrına girmesinin payı büyüktür. Çok açıktır ki böyle bir çalışma tarzı, Bolşevik ve Maoist çalışma tarzıyla uzaktan yakından alakadar olmayan bir çalışma tarzıdır. Birey, örgüt ve parti bu çalışma tarzıyla yeniyi üretmek bir tarafa, ancak olanı yer bitirir. Böyle bir sonucu istemediğimizden, geçmişi tekrarlamaya paydos demeliyiz. Pratikte geliştirilecek daha iyi çalışma tarzlarını geliştirmek için kolları sıvamalıyız. Bu konuda üstümüze düşen görev ve sorumluluğun bilinciyle hareket etmeli, işe sarılmalıyız.

Bu yöntem ve bilincin sadece yeni süreç ve yıllarda olmamalıdır. Bu tip değerlendirmeler her zaman, her pratik faaliyetten sonra ve önce yapılmazsa, doğru bir pratik faaliyetin izlenemeyeceğini ve buna süreklilik kazandırılması gerektiğini düşünüyoruz. Bu aynı, bir canlı bünyenin yaşamı idame ettirmesi için kan pompalayan bir kalbe ve kanı taşıyan damarlar sistemine benzer. Bu sistem bir vücut için zorunlu olduğu kadar, yöntemde canlı bir organizma olan öncü için de zorunludur. Bundan dolayı parçalar her zaman sağlıklı bir bütün için, ona kan pompalamalıdırlar. Bu çalışma tarzının izlenmesi ve MLM'nin rehberliği ile altından kalkılamayacak hiçbir pratik görev, aşılamayacak zor yoktur. Kolektif çalışma tarzından anlaşılması gereken, bunun ta kendisidir. Bir parçadaki sorun, aynı zamanda bütünün sorunudur. Bütündeki her türlü sorun da aynı zamanda her parçanın sorunudur. Sorunların kolektif yolla aşılabilmesi için, parça ile bütün arasında sıkı bir bağ (bütünü tamamlayan görevlerini yerine getirme, rapor, kurye, vs.) ve koordinenin olması şarttır. Ancak bu şekilde parçanın sorunlarını bütün sahiplenip çözüm üretebilir. Bütünün sorununa parça kafa yorup çözüm önerileri sunabilir. Bu şekilde parçalar ile bütünlük arasında sağlam bir koordinasyon sağlayan önderlik, ancak kolektif bir önderlik olabilir. Her parçanın kendi telinden ayrı çalması ile mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verilemeyeceği de görülmelidir. Öncünün bin gözü, bin kulağı, bin yüreği ve beyninin olması espirisinden anlaşılması gereken budur. Tarih, öncünün her türlü olumluluğu ve olumsuzluğuyla tanığıdır. Ve önce süreci doğru tahlil edip, sorumluluğunun bilincine varıp, gereklerini yerine getirmesi ile ancak kendini aklayacak ve yeni dünyaların muzaffer yaratıcısı yapacaktır. Ki bizler Gonzalo yoldaşın dediği gibi "Zaferi kazanmaya mahkum edilmişiz", yani başka seçme şansımız yoktur. Tez elden, üstümüze düşene, gözümüzü kulağımızı açıp sarılmak zorundayız. Yoksa sadece ve sadece kaybettiğimiz saat, gün, ay ve yıllar ile yükümüze yük, sorumluluğumuza riyakarlığı eklemiş oluruz. Bizler riyakar olarak anılmak istemiyoruz. Bizler 300'den fazla değerli yoldaşımızın yaratmış olduğu değerlerin tüketicisi değil, aksine geliştireni, güçlendireni ve daha da önemlisi devrimle taçlandıranı olmak istiyoruz.

O halde '95 yılını daha büyük umutlar, coşkular, daha yüksek bilinç ve feda ruhu ile karşılamak ve bu bilincin geliştirdiği tarihsel sorumluluğu, yani devrimin yükünü omuzlarımızda hissedebilmek için haydi hep birlikte yeni yılla yeniliklerin, güzelliklerin, zaferlerin habercisi 95 yılına merhaba diyelim!

Bu sömürücü zulümdarları emeğimizin ve alınterimizin sularında boğalım!

'95 yılının çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye ve dünya halkının, zafer ve başarılarla dolu, mutlu geleceğe daha büyük adımlarla koşmanın yılı olmasını dileriz.

TKP(ML) TMLGB'den molotoflama

Haber Merkezi- 16 Aralık günü **Türkiye ve T. Kürdistanı'ndaki katliamları** ve **Ayhan Uzala'nın** gözaltında kaybedilmek istenmesini protesto etmek amacıyla İstanbul'un çeşitli bölgelerindeki banka şubelerine molotof kokteyli atılarak yakıldı. Eylemleri, **TKP(ML) TMLGB** üstlendi. Molotof kokteylinin atıldığı banka şubeleri şunlar.

Merter Kerestecilar Sitesi Ahmet Kutsi Caddesi üzerinde bulunan **Akbank Şubesi**, Haznedar **Yapı Kredi Bankası** Şubesi, Ümraniye Alemdağ Caddesi üzerindeki **Emlakbank**, Gültepe Sapağı üzerindeki **Yapı Kredi Bankası**, Ümraniye'deki **Pamukbank, Emlak Bankası** Şubeleri, Camlıkahve'deki bir banka şubesinin bankamatiklerine, ayrıca Levent Büyükdere Caddesi üzerindeki **Yapı Kredi Bankası**, Yayla **Yapı Kredi Bankası** bankamatiği ve Mahmutbey yolunda özel bir şirkete ait **bir iş makinesi benzin dökülerek yakıldı.**

Gazetemizin 41. sayısı da toplatıldı

Haber Merkezi- Gazetemiz Özgür Gelecek'in bugüne kadarki tüm diğer sayıları gibi 16-31 Aralık 1994 tarihli 41. sayısıda toplatıldı.

Sayfa 7'de yer alan **"Elinden Gelmez"**, **"Sayfa 12-13**'te yer alan **"Ortadoğu'daki Son Süreç Ve Olası Gelişmeler Üzerine"** ve **sayfa 20**'de yer alan **"İbrahim Diyor ki"** başlıklı yazılar ile "devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef alan propaganda yapıldığı; " **sayfa 4**'te yer alan **"TKP(ML)-TMLGB'den Pankart ve Yazılama"** ve **sayfa 18**'te yer alan **"Konuşan Fotoğraflar"** başlıklı yazılar ile örgüt propagandası"nın yapıldığı, **sayfa 7**'de yer alan **"Tepkiler"** **sayfa 4**'te yer alan **"Dersim'de ki Köy Yakmaları Protesto İçin Açlık Grevi"**, ve **sayfa 4**'te yer alan **"İlan"**da örgüt açıklamalarının yayınlandığı, **sayfa 14**'te yer alan köşe yazarımız **Mahmut Dedeoğlu**'nun **"Kimin Devleti"** başlıklı makalesiyle "halkın ırk ve bölge farklılığı gözetilerek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik edildiği" gerekçe gösterilerek, toplatıldı.

Genelde tüm devrimci- yurtsever, sosyalist basına yönelik özelde ise gazetemiz Özgür Gelecek'e uygulanan hiçbir baskı bizi yıldırmadı, yıldırmayacak. Susmadık, susmayacağız.

Atılım gazetesi toplatıldı

Haber Merkezi- Atılım gazetesinin 17- 24 Aralık 1994 tarihli 11. sayısıda toplatıldı. Toplatılmaya gerekçe olarak "DEP milletvekillerine pranga, özgürlük kavgamızı engelleyemez.", "Kürt halkıyla dayanışmaya- Bu ateş bizi de yakar" başlıklı yazılarda bölücülük propagandası yapıldığı gösterilmektedir.

Atılım gazetesi yapmış olduğu basın açıklamasıyla, toplatma saldırısını protesto etti.

AÇIKLAMA: ELİMİZE PTT KANALIYLA ULAŞAN TKP(ML) KÖK İMZALI AÇIKLAMAYI OLDUĞU GİBİ YAYINLIYORUZ.

DARBECİ-TASFİYECİ SAFLARDA KALAN P.Ü'LER, A.Ü'LER, SAVAŞÇILAR VE SEMPATİZANLAR

TKP(ML)'li olmak TKP(ML) iradesi etrafında saf tutmaktır!

Partimiz 18 Nisan 1994 tarihinde büyük bir sarsıntı yaşadı. Taraftarından kadrosuna, savaşçısından komutanına Partimizin önemli bir bölümünün karşısına ani ve beklenmedik gelişmeler, olgular, sonuçlar çıkarıldı. "Ticaret", "mafya", "hizip", "ayrılık ilanı", "bayrak açma", "revizyonist", "üç-beş bozguncu" .... "PMK", "AK", "GK" imzalı bildiriler peşpeşe yayınlanarak Parti ve Ordu içinde ve çevresinde bilinçler bombardımana tutulmaya çalışılıyordu. "Parti mi, Hizip mi? Devrim mi, Mafya mı?" denilerek tercihler "soruluyor", parti "MK"nın etrafında saf tutmaya çağrılıyordu.

Bu süreçte tüm bu açıklamaların çarpıtmaya, aldatmaya, ikiyüzlülüğe, dayandığı, sorunların çözümünün, partinin bütünlüğünü korumasının yolunun iradeye gitmek olduğunu söyleyenler de vardı. Bu güçler partiye, ilkelerine, tüzüğüne bağlı kalarak irade çağrılarında direttiler. Parti iradesine karşı gerçekleştirilen darbeyi tanımadılar, demokratik yollarla Parti'yi konferansa taşımak için dağınık güçleri birleştirmeye, yanıltılanları kazanmaya çalıştılar. Parti'yi savundular, temsil ettiler. İradeye gitme yönünde ilk zorunlu adım olan KÖK'ü oluşturdular, Parti'yi yeniden merkezileştirdiler, konferans sürecine soktular.

Darbeci-Tasfiyeci Saflarda Kalan Arkadaşlar!

Şimdi tüm yaşadıklarımıza soğukkanlılıkla, eleştirel, sorgulayıcı bir tarzda yeniden bakalım. Ne denmişti, ne çıktı, neler yaşandı bir düşünelim. Parti'ye dayatılanlara dayanak yapılanlar, üzerinde yükselinmeye çalışılan zeminler ne oldu bir inceleyelim.

"Ticaret"e karşı "kahramanca" mücadele eden "MK"nın, "AK"nın, "GK"nın bu olayın gizlenmesinden birinci derecede sorumlu olduğu açığa çıkmadı mı? Peki nasıl olur da bu sorunu tüm Parti'nin iradesiyle çözelim diyenler "mafyacı" oldu da, önce kendileri gizleyen sonra kendileri keyiflerince açıklayanlar, yani hem savcı, hem yargıç hem de sanık olanlar "MLM" oldu? Bu apaçık bir aldatmaca değil de nedir? İrade değil, "ancak bizim kliğimiz doğruyu bilir, biz **işimize gelince gizleriz, işimize gelince açıklarız, işimize geleni işimize geldiği gibi yargılar, cezalandırırız"** demek, bunu uygulamak "MLM"lik, "irade değerlendirsin, yargılasın, karar alsın" demek, bunu örgütlemeye çalışmak "mafyacılık" olarak değerlendirilebilinir mi? Bu parti iradesine savaş açmak, parti iradesinin karşısına klik iradesini çıkarmak değil midir?

"Ayrılık ilanı", "bayrak açma", "toplantıya gelmeme" iddialarının hepsinin balon olduğu, hiçbirinin ispatlanamadığı, belgelenemediği ortaya çıkmadı mı? "Ayrılık ilanı" denilen yazıların irade çağrısı olduğu, böylelikle sol-sekter-tasfiyeci kliğin uygulamalarına karşı Parti iradesine başvurmayı ayrılık olarak anladığı, yani kendisini iradeye sunmaktan örgütsel ayrılık pahasına kaçtığı açığa çıkmadı mı? 18 Nisan'da yapıldığı iddia edilen toplantının parti tüzüğünce meşru olmadığı ispatlanınca, toplantı mayısta yapıldı denilerek ortaya çıkılmadı mı? O halde 18 Nisan tarihli tüm "MK" kararları, açıklamaları nasıl olur da meşru; geçerli olur? Parti 18 Nisan tarihli kararlarla ayrılık sürecine sokulduğunu, partiye saflarşma bu zeminde dayatıldığına göre "MK'nın tüm iddiaları dayanakları, zeminleri çökmedi mi? "Kaçtılar" dedikleri toplantıyı gerçekte kendilerini dahi yapmadığı, hem de irade çağrısı yapanlara yönelik "olmayan" bir toplantıdan "kaçtılar" demenin saçmalığı apaçıkbir hal almadı mı?

"Üç-Beş bozguncu", "şurası bizden burası bizden" diye ortalık birbirine katılırken PÜ ve AÜ'lerin çoğunluğunun irade yönünde saf tuttuğu tüzüğe göre 1/3 konferans istediğinde zorunlu olan konferansa Parti çoğunluğu istediği halde karşı çıkıldığı açığa çıkmadı mı? Daha 18 Nisan günü "bizim doğrultumuzda hareket etmeyen üyelerin üyelikleri otomatikmen düşmüştür" diyenlerin bu acelecikleri nedeni hâlâ sır mı? Bu iradeye gitmek isteyeni Parti'den atmak değil mi? Sonra geri kalanları gösterip Parti bizi tanıyor demek saçmalığın doruğu değil mi?

Bugün "revizyoniz"likle suçlananlar bu görüşleri birlik öncesinde, OPK sürecinde ve sonrasında taşımıyorlar mıydı? OPK'da sol-sekter-tasfiyeci klik bu yş.'ları MK'ya seçerken bu görüşleri taşımıyorlar mıydı? İdeolojik-siyasi mücadele, önce darbe ve tasfiyeyle Parti'den atmak sonra damgalamak mıdır? Dün birleşmeye, MK'ya seçmeye engel görülmeyen görüşleri bugün Parti düşmanlığı olarak sunmanın tutarlılığı var mı? Mantığı var mı? İki çizgi mücadelesi bu mu?

Arkadaşlar!

Sol-sekter-tasfiyeci klik saflaşmayı "ticaret"i savunma, karşı olma şeklinde göstermeye çalıştı. Ama görüldü ki saflaşma sorunları Parti iradesiyle mi, klik iradesiyle mi çözeceğiz, saflaşmasıdır.

Sol-sekter-tasfiyeci klik saflaşmayı "ayrılık ilanı" ile "birliği koruma" arasında ki saflaşma olarak göstermeye çalıştı. Ama görüldü ki saflaşma Parti iradesine gitmekle, buna karşı çıkıp P'yi bölünmeye götürmek arasındaki saflaşmadır.

Sol-sekter-tasfiyeci klik saflaşmayı bir avuç bozguncuyla "MK"yı tanıyan çoğunluk arasında göstermeye çalıştı. Ama görüldü ki saflaşma Parti iradesine gitmeyi savunan Parti çoğunluğuyla mı, yoksa sol-sekter-tasfiyeci klikle mi hareket edileceği saflaşmasıdır.

Sol-Sekter-tasfiyeci klik saflaşmayı "revizyonizm"le Parti çizgisi arasında göstermeye çalıştı. Ama görüldü ki saflaşma en başta Parti çizgimizin korunmasının ve geliştirilmesinin teminatı olan ideolojik-siyasi mücadeleyi savunmakla bunu gayri-siyasi yöntemlerle bastırma arasındaki saflaşmadır.

Arkadaşlar!

Süreci soğukkanlılıkla, eleştirel, sorgulayıcı bir tarzda incelediğimizde görürüz ki, Parti içinde ideolojik-siyasi mücadele yöntemleri dışındaki yöntemlerle hakim olmayı hedefleyen ve bu hedefi doğrultusunda uzun bir süreden beri çabalar içinde olan sol-sekter-tasfiyeci klik, bu çabalarını AK 2. toplantısında somutlamasının ertesinde, tüm faaliyet alanlarında hizipçilik ve tasfiyecilik uygulamalarına hız vermiş ve "Parti iradesine karşı darbe"ye Parti koşar adım sürüklenmiştir.

Süreci soğukkanlılıkla, eleştirel, sorgulayıcı bir tarzda incelersek görürüz ki, önümüzdeki sorun tamamen ve yalnızca "irade mi, darbe mi?" sorusudur. Sürecin özü budur, saflaşmanın yol ayrımı budur.

Arkadaşlar!

Sol-sekter-tasfiyeci kliğin 18 Nisan darbesinden sonra sürece uygun bir merkezi organ olarak demokratik bir tarzda oluşturulan KÖK, sol-sekter-tasfiyeci kliğin üyeleri dışında darbeci-tasfiyeci saflarda kalan PÜ ve AÜ'lerin bu haklarının konferansa kadar saklı tutulmasına, dondurulmasına, bu durumda olan güçlere (savaşçılardan, Parti tabanına değin) Parti iradesini tanımaları yönünde çağrı yapılmasına karar vermiştir. Partimiz kendisine tabi olmayanları daha ilk gün üyelikten atanlardan değildir. Partimiz ideolojik-siyasi mücadeleyi kendisine rehber edinmiş ikna-eleştiri-dönüşme/dönüştürme yöntemini benimsemiş MLM bir Parti'dir.

Darbeci-Tasfiyeci saflarda kalan PÜ ve AÜ'ler, savaşçılar, sempatizanlar!

TKP(ML)li olmak TKP(ML) iradesi etrafında saf tutmaktır. Partimizin yaşadığı sorunları parti iradesi yoluyla çözmeye çalışmaktır. Parti iradesine karşı darbe yolunu seçenlerin, Parti içinde ideolojik-siyasi mücadele zemininde hesaplaşmanın önünü tıkayanların, kliklerini Parti iradesinin üzerine çıkaranların yolu çıkmazdır, sonu hüsrandır. Partimizin arınmasının, gelişmesinin yolu ideolojik-siyasi mücadele zeminin korunması ve geliştirilmesidir, parti iradesidir.

Tüm bu süreç boyunca darbelerine dayanak yaptıkları tüm iddiaları boş çıkanları, sol-sekrter-tasfiyeci klikleri-ni Parti iradesinin üzerine çıkaranları, ideolojik-siyasi mücadele zeminini yok edenleri izlemeyin! Safınızı Parti iradesinden yana belirleyin! Partimizi her türlü hesaplaşma, sorgulama ve tartışmaya hazırdır, daha da ötesinde doğrudan bu sürecin içindedir. Yaptığı, uyguladığı budur, üzerinde yükseldiği zemin budur.

Arkadaşlar!

Binbir zorluğa göğüs gererek, binbir fedakarlıkla yürüttüğümüz sınıf mücadelesinde TKP(ML)'nin ideolojik-siyasal-örgütsel hattını bilinçlerimize kazımışsak, bu kurtuluşumuzun umudunu TKP(ML)'ye bağlamışsak yapmamız gereken TKP(ML) saflarına dönmektir. Parti, irade üzerinde şekillenen yapısıyla sizi saflarına geri dönmeye çağırıyor.

Sol-sekter kliğin değil Parti'nin iradesine evet diyorsak;

Her türlü sorunun çözümü sol-sekter-tasfiyeci kliğin darbeciliğiyle değil, ancak Parti iradesince gerçekleşebilir diyorsak;

Darbeciliğe, tasfiyeciliğe, komploculuğa değil ideolojik-siyasi mücadeleye Partimizin gelişmesinin temel teminatıdır diyorsak;

Sol-sekter-tasfiyeci çizgiye değil, MLM'ye, Kaypakkaya yş'ın çizgisine evet diyorsak;

Önümüzde tek yol var, çekincesiz Parti saflarına dönmek. TKP(ML), saflarına dönenleri yş'ça karşılayacak ve her türlü hesaplaşma, sorgulama, tartışma süercine ortak edecektir.

— Sol-sekter-tasfiyeci Kliği Reddet, TKP(ML) İradesi Etrafında Birleş!

— Derbeciliğe Hayır, Parti İradesine Evet De!

— Yaşasın TKP(ML)-TİKKO-TMLGB!

— Yaşasın MLM ve İK'nın Kızıl Güzergahı!

— Birlik-Eleştiri-Daha Yüksek Birlik!

16.12.1994

Konferans Örgütleme Komitesi

DERSİM- OVACIK KÖYLÜLERİNDEN MEKTUP

Dersim gerçeğinden bir örnek

2 Aralık 1994 günü Dersim, Ovacık'ta kalan köylere yönelik bir operasyon yapıldı. Yakılan yıkılan ve de boşaltılan köylerden hızını alamayan devlet, kalan köylerde yaşayan insanları toplu bir şekilde yaklaşık 250 kişiyi gözaltına aldı. Yaşlı, genç, çocuk demeden yapılan bu zulmün nedenini kalan köylerinde boşaltılmasına yönelik olduğunu biliyorduk.

Zaten 67 köyden sadece 17 si kalmış. Bunları da boşaltmak istemektedirler. Sözlü olarak subaylar **"ne duruyorsunuz, sizi de mi yakalım yani ondan sonra mı gideceksiniz?"** diyerek açık niyetini bize göstermektedir. Hepimizi toplayarak Ovacık'a getirdiler.

Dersimin kış soğunun dayanılmazlığını bilmem bilirmisiniz? Bizleri kar üstünde açılmış çadırlara koydular. İkigün hiçbir şey verilmedi. Ancak işkence tüm hızıyla sürüyordu. Sıra dayağından tutun da falakaya kadar her türlü iğrençlik yapılmaktaydı. Bu soğukta aramızda uyuyanlar oluyordu. Donmaması için uyanık tutmaya çalıştık. Fakat yaklaşık beş kişinin ayakları dondu. Birçoğu farklı bir şekilde hastalandı. Bir köylünün ise dizden aşağı kangren olacak nitelikte rahatsızlığı devam etmektedir. Ayaklarının kesileceği söylenmektedir. Ayrıca, yiyeceklerimiz dağıtıldı. Nedeni ise gerillaya veriyormuşuz.

Şimdilik köylerimize döndük.

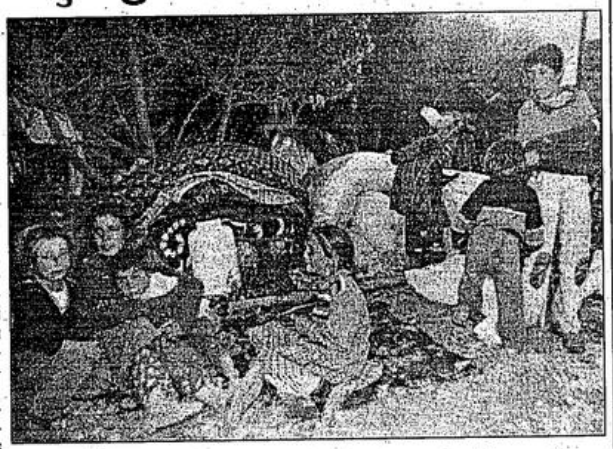

Dersim halkına yine göç, yine acı, yine gözyaşı ve ölüm.

Aynı saldırıların olacağını biliyoruz. Kısacası zulüm tüm hızıyla devam ediyor.

Duyarlılığınızı ve desteklerinizi bizlerden esergemeyiniz. Bize reva görülen bu zulmü Türkiye ve Dünya kamuoyuna anlatmanızı istiyoruz.

İHD'nin işkence raporuna ceza

Haber Merkezi- İnsan Hakları Vakfı tarafından yayımlanan İşkence Rapor kitapçığı nedeniyle Devlet Güvenlik Mahkemesi, İHV Başkanı **Yavuz Önen** ile Yönetim Kurulu Üyesi **Fevzi Argun** haklarında dava açtı. **Önen** ve **Argun**'un yargılanmasına ilk tepki Uluslararası İnsan Hakları Kuruluşu'ndan geldi. Kuruluşun Genel Müdürü **Jeni Labe** Başbakan **Tansu Çiller**'e bir mektup göndererek yargılanmaları protesto etti.

Washington İnsan Hakları Komisyonu'nca Cumhurbaşkanı **Süleyman Demirel**'e gönderilen mektupta ise yayımlanan raporun engellenmesi ve yargılanmalarının Uluslararası Hukuka aykırı olduğu belirtildi. Terörle Mücadele Yasası'nın 8/1 maddesi uyarısınca açılan davada **Yavuz Önen** ve **Fevzi Argun** 2 ile 5 yıl arasında hapis, 100 milyon liraya kadar da para cezasına mahkum edilmeleri isteniyor. Hazırlanan iddianameye göre İHV Başkanı **Yavuz Önen** kitapçık için yazdığı "12 Eylül 1980: Karanlığa Atılan Adım" başlıklı yazının bazı bölümleri, **Fevzi Argun** ise kitapçığın 10. sayfada ki **Kürt sorununa** ilişkin yazı nedeniyle yargılanacak.

Sivas'ın alevi köylerinde provokasyon

Haber Merkezi- TC'nin eli kanlı zebanileri, özel timi, kontrgerillası, Sivas'ın Alevi- Türk- Kürt köylerine muhtarlığına PKK adına birer mektup yazarak, halkı PKK'ye karşı silahlandırmaya esas olarakta Türk ve Kürt halkını birbirine düşman ettirmeye çalışıyor.

Gönderilen mektupta, halkın tüm inançlarına, değerlerine PKK'nin ağzıyla ne kadar küfür varsa sığıştırmışlar. Bunu yaparkende, o kadar aptalca şeyleri kullanmışlar ki, herşeyi yüzlerine gözlerine bulaştırmışlar.

Bakın, PKK'nin gönderdiği iddia edilen tehdit mektubunda, ne inciler var. Tehdit mektubu, **"Çok şerefsiz ve adi Türk piçleri, Sivri alan köyü halkı ve onların şerefsiz adi kahpe evladı muhtarı; bu mektup, PKK olarak sizlere çok kesin ve sert bir talimatımızdır"** sözleriyle başlıyor. Ayrıca, köylülerin 20 gün sonra köyü boşaltmaları isteniyor, hem de nerelere göç etmeleri gerektiği yerleride belirlemişler. İstanbul... İzmir.... Ayrıca tüm medya ve kamuoyuna "Bizler devletin ve askerlerin baskısı sonucu köyümüzü boşalttık. Ve bunu devlet bizlere sırf bu köy Aşık Veysel'in ve Alevilerin köyü olduğu için yaptı diyeceksiniz. Aksi takdirde Tecer dağlarından gerillalarımız gelerek, sizleri tümden katledecektir" demeleri istenerek, kendilerinin PKK'li olduklarını inandırmaya çalışıyor. Ayrıca sözleri dinlenmediği takdirde Aşık Veysel'in mezarına benzin döküp yakacaklarını söylemeyide ihmal etmiyorlar.

Tehdit mektubunda, kendilerinin Ermeni, PKK'ninde Ermeni örgütü olduğunu, başkanları Abdullah Öcalan'ında özbe öz Ermeni, esas adının da "Artin Agopyan", bu topraklarında Ermeni toprakları olduğu, Türklerin, Ermenileri katlettiğini ve bu yüzden, Türklerin hepsini katlederek öçlerini alacaklarını ve dünyanın bir çok yerine dağılmış Ermenileri toplayarak bu topraklara yerleşeceklerini vs. söyleyerek "Bizlerin PKK olarak mücadelesi, yeryüzünde Türkiye ve Azerbeycan denen devletleri ortadan kaldırıp kutsal büyük Ermenistan'ı kuruncaya kadar sürecektir" diyorlar. Tabi bunu da Avrupa ve tüm hiristiyan aleminin yardımıyla yapacaklarını belirtmeyi ihmal etmiyorlar. Aslında bununla, devlet, **halkı PKK'ye karşı düşman edeyim derken Ermeni katliamını kabul etmiş oluyor.** Ayrıca başbuğları Türkeş için de ne de güzel diyorlar. **"Türkeş şerefsizi"**

Sonunda gerçek niyetlerini ortaya koyuyorlar. Bakın ne denili-yor:

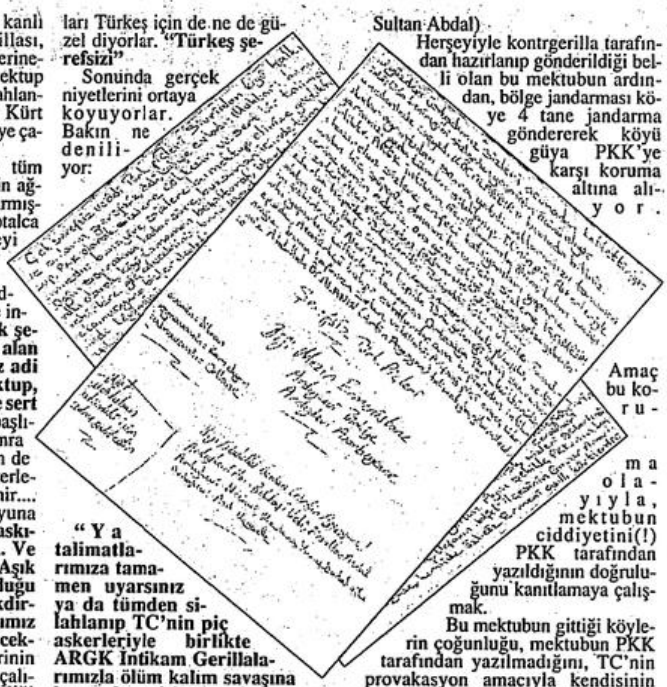

"Ya talimatlarımıza tamamen uyarsınız ya da tümden silahlanıp TC'nin piç askerleriyle birlikte ARGK İntikam Gerillalarımızla ölüm kalım savaşına hazır olun, sizlere en feci katliamları yaparız, bunun için sizlere ISA MESİH adına yemin ederiz" diyerek esasta halkın PKK'ye karşı silahlanması amaçlanmaktadır. Bunu sağlayabilmek içinde PKK'nın ağzından alevilere sövmeyide ihmal etmiyorlar. **"Zaten Alevi piçlerinden fazla destek göremiyoruz. Ne de olsa hepside Türk piçleridir. Hepside Atatürkçü kahpe evlatlarıdır. Hepinizden intikam alacağız"** diyorlar.

Her ne hikmetse kendilerinin Ermeni olduğunu saklamayan mektup sahipleri, sloganlarını Kürtçe yazmışlar. Yoksa Ermenilerin kendi dilleri yok mu? Bir de sloganlara bakalım.

"Şerefsiz Türk Piçleri", **"Biji Mezin Ermenistane"** (Yaşasın Büyük Ermenistan), **"Ardeykevi Türkiye"** (Kahrolsun Türkiye), **"Ardeykevi Azerbeycane"** (Kahrolsun Azerbeycan), **"Biji Abdullah Ocalan"** (Yaşasın Abdullah Öcalan), "Ardeykevi Hacı Bektaşi Veli, Pir Sultan Abdal" (Kahrolsun Hacı Bektaş Veli, Pir Sultan Abdal)

Herşeyiyle kontrgerilla tarafından hazırlanıp gönderildiği belli olan bu mektubun ardından, bölge jandarması köye 4 tane jandarma göndererek köyü güya PKK'ye karşı koruma altına alıyor. Amaç bu koruma olayıyla, mektubun ciddiyetini(!) PKK tarafından yazıldığının doğruluğunu kanıtlamaya çalışmak.

Bu mektubun gittiği köylerin çoğunluğu, mektubun PKK tarafından yazılmadığını, TC'nin provakasyon amacıyla kendisinin yazdığının bilincinde. Ancak, mektubun PKK tarafından yazıldığına inanan da yok değil.

Tarihteki tüm alevi katliamlarına baktığımızda bilinir ki tüm katliamlar (Maraş katliamı, Çorum ve en son 37 aydının yakıldığı Sivas katliamı, devlet destekli şeriatçı ve MHP'li sivil fâşistlerce gerçekleştirilmiştir. Bu nedenle hem diğer illerdeki aleviler hemde Sivas'ın Türk Alevi köylüleri bu oyunlara gelmemeli, devletin tahriklerine kapılmamalıdır.

Açıktır ki, bu mektup devletin özel timi, kontrgerillası tarafından köylülerin "PKK korkusuyla" devletle bütünleşmesini ve silahlanıp koruculaşmasını sağlamak; Türk ve Kürt halkını birbirine düşman kılmak, provokasyon yaratmak için acemice yazılmış, her satırında kendini ele veren bir mektuptur.

Sivas Alevi- Türk köylüleri, halkları birbirine düşürmeye çalışan TC hakim sınıflarının oyununa gelmemeli.

Dersim halkına ambargo devam ediyor

Erzincan/ Özgür Gelecek- Son dönemlerde yoğun olarak köylerin yakılması, yıkılması, zorunlu göçe ve çeşitli baskılara maruz kalan Dersim halkı açlık tehlikesiyle karşı karşıya.

Dersim'in Pülümür ilçesine bağlı köylerde yoğun olarak yiyecek ambargosu yaşanmakta. Görüştüğümüz bazı köylüler jandarmaların daha önce kışlık ihtiyaçlarınızı erzaklarınızı serbestçe götürebilirsiniz demelerine karşın, pratikte, uygulamaların tam tersi olduğunu, lafta kaldığını belirtiyorlar.

Şu anda köylülerin kışlık ihtiyacının düzeyini bölgede bulunan jandarma ve özel tim belirliyor. Jandarma ve özel tim köylülerin evlerini basarak arama yapıyor, yiyecekleri karıştırıp sayıyor ve **kişi başına yılda bir torba undan fazlasını yasaklıyor. Jandarma ve özel tim köylerden ayrılırken tekrar gelip kontrol edeceklerini eğer kararlara uyulmadığı görüldüğü takdirde gerekeni yapacakları yollu tehditler savurarak çekip gidiyorlar.**

Pülümür'ün Altınhüseyin köyüne baskın düzenleyen jandarmalar köylülerin hayvanlarına aldıkları yiyeceklere el koyarak karakola götürüp depo ettikleri ve hayvanların yiyecekleri bittiği takdirde karakola gelip almaları söyleniyor.

Köylüler yaklaşık 3 veya 4 ay önce Pülümür'ün Kırmızıköprü nahiyesinde öldürülen, **Hüseyin Şengül** ve ortaokulda hizmetli **Mehmet Dönmez**'in bölgedeki **karakol ve kontra** tarafından öldürüldüğünü, **Özgür Ülke** gazetesinde **"PKK iki kişiyi cezalandırdı"** yollu haberin **doğru olmadığını** söylüyorlar.

Bölgede görev yapan jandarma ve özel tim, halka karşı her türlü baskılarını sürdürmekte kararlı olduklarını gittikleri her köyde tekrarlıyordu.

Görüştüğümüz bazı köylüler, **bölgede TC'nin uyguladığı baskının yeni olmadığını, 1938'lerde de yaşadıklarını ve bu tür baskı ve katliamların dünyanın hiçbir yerinde yaşanmadığını, bu baskıların amacının bizleri yıldırıp göç ettirmek olduğunu, ama göç etmeyeceklerini ve TC güçlerinin çabalarının boşuna olduğunu belirtiyorlar.**

Dersim halkının köyleri yakıldı, yıkıldı göç ettirildi... Yetmedi. Şimdi de gıda ambargosuyla açlığa mahkum edilmek isteniyor.

İleri adım

Ozan Can Bakış

Bu sayımızı, yeni yıl dolayısıyla erken çıkarttığımızdan, yazarımızla iletişim kuramadık. Bu nedenle yazısı elimize geçmediğinden yayınlıyamıyoruz.

Ön Açıklama: Elimize PTT kanalıya ulaşan TKP(ML) GYDB imzalı metni konunun önemi açısından olduğu gibi yayınlıyoruz.

TÜM TKP/ML) TARAFTARLARINA,
TÜM DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

"Halkçılık"la cilalanmış tehdit ve çarpıtmalar: Bir ibret belgesi

22.11.1994 tarihli "TİKKO Genel Komutanlığı" imzalı bir bildiri ile, öteden beri partimize yönelik tehdit ve şantajlar dizisine bir yenisi eklendi. Bu durum tasfiyeci hizibin ortaya çıkışından beri tek yöntemi olan hile, şantaj, dedikodu, tehdit, karalama vb. gibi burjuva çöplüğünden aldığı silahlar olduğundan ve defalarca, siyasi-ideolojik zemine çekmeye çalışmamıza rağmen, siyasi acizliklerinden dolayı, bu pis silahların kendisini kurtaracağını sanan hizibe yanıt verme gereği duymadık. **Partimize karşı saldırı furyasını devam ettiren malum(!) tasfiyeci hizip, 14 Aralık 94 tarihli "MK" imzalı bir başka bildiri ile çarpıtmalarını, demogojilerini sürdürmeye devam etmiştir. Dolayısı ile cevap vermemiz zorunlu hale gelmiştir.**

İlk bildiride Partimizi **"emperyalizmin ve faşist devletin işbirlikçisi"** gibi göstererek, **kendilerine uygun usluplarla askeri(!) tehditler savuran tasfiyeciler**, "MK" imzalı bildirilerinde de **"devrimcilik"**, **"halk safalrında ki ilişkiler"**, **"dostluk"** adı altında demagojik bir yaklaşım ve cilalanmış bir **"halkçılık"**la aynı tehditleri yine savurmuş, karalama ve çarpıtmalarını tekrarlamışlardır.

Tasfiyeciliğin; karalama ve tehditleri bizim için yeni değildir. Dolayısıyla çıkışlarından beri yalan, iftira, komplo, darbe, tehdit gibi çürümüş silahlarla TKP(ML)'ye saldırıanların yine benzeri yöntemlere tenezzül etmeleri bizim için süpriz değildir. TKP(ML) karşısında ideolojik-siyasi mevzilerde duramayanların, "tutuklama", **"cezalandırma"** gibi hatıralardan hala silinmeyen kararlarının ardından; **bir taraftan ilk defa da olsa "halk safları içinde gördüklerini"** açıklamaları, **diğer taraftan bir aylık süreler vererek tehdit savurmaları** gerçekte, **siyasi iflaslarının** ve TKP(ML) karşısındaki **acizliğinin** göstergesidir.

Kastedilen 12 bin Sterlin ayrılık öncesi parti bağışından bir bölgede kalan paradır. Bağış parti adına toplanmıştır. Bağış ve her türden parti mal varlığı partinin zimmetinde ve tasarrufundadır. Buna rağmen tasfiyeci hizip; Yurtdışında toplanan iki milyon DB tutarındaki toplam bağış miktarının hemen hemen hepsini, çıkışıyla birlikte zimmetine geçirmiştir. Önce OPK kararlarına göre ve MK 1. toplantı kararlarına göre, görev süresi en azından 2. MK toplantısına kadar devam etmesi gereken YDB, ülkede ki darbe planıyla bağlantılı olarak fesh edilmiş. Açılan bağış kampanyasının sonucunda bağış paraları ve kırsaldaki parti değerleri ele geçirildikten sonra partiye darbe gerçekleştirilmiştir.

Buna rağmen ülkede ve yurt dışında, **partinin saflarında yerini alan parti organları nasıl ki, ellerinde bulundurdukları her türden parti değerini partiye sunmuş ise, kastedilen 12 bin Sterlin ve yine kastedilen malzemeler, tasfiyeciliğe karşı TKP(ML) iradesinin saflarında yerini alan organ ve yoldaşlar tarafından partiye sunulmuştur. Olması ve yapılması gereken de buydu.** Üstelik bu sorun birey sorunu değil partinin sorunudur.

Kaldı ki, kastedilen malzemeler tasfiyeciler tarafından, o alanda bulunan sorumlu olan yoldaşın bulunmadığı bir anda taraftarlarımıza silah dayayarak, silah zoruyla bölgede bulunan taraftar yoldaşlarımızdan zorla gaspedilmiş değerlerdir. Daha sonra sorumlu yoldaş ve organların müdahalesiyle gaspedilen malzemeler, onların yöntem ve üsluplarına tenezzül etmeden alınarak partiye tekrar kazandırılmıştır. Görüldüğü gibi tasfiyeciler olayı çarpıtmaktadır.

Tüm bu anlamlarda tasfiyeciler tarafından demagojilerle saptırılmaya çalışılan parti değerlerinin partiye kazandırılması meşru ve doğrudur. Ve yine iddia ettikleri gibi, bu noktada tasfiyei hizibin partimize resmi olarak hiçbir başvuru ve teması olmamıştır. Bazı eylem birliği toplantılarında, tüm devrimci örgütlerin bildiği gibi, tasfiyeci hizip bizi **"tanımadığını"**, **"muhatap"** almadığını belirtmiş (ki "MK" toplantılarında da bu karar vardır) ve eylem birliği toplantılarında biz de olduğumuzdan dolayı katılmamışlardır. Dolayısı ile hizip, şimdiye kadar gerçekten de bizi **"muhatap almamış"**, **resmi olarak hiçbir konuda bizimle temas kurmamıştır. Bu bağlamda sorunu "demokratik yöntemlerle çözme" yalanları, inandırıcılıktan son derece uzak ve tehdit yöntemleri ile çelişen sahtekarca manevralardan başka bir şey değildir.**

TÜM TKP(ML) TARAFTARLARINA;

Siz de bilirsiniz ki, partimiz tarihinde TKP(ML) adına hiçbir devrimci örgüte ve halk saflarında gördüğümüz güçlere, partimiz tarafından böylesine kendi içinde çelişen, sözde incelttilmiş köylü kurnazlığı ile gizlenmeye çalışılan tehditler savurmamıştır. TKP(ML) kisvesi altında, TKP(ML)'ye yapılan bu saldırılar en başta sizin nezdinizde teşhir olmuş, siyasi iflası sergileyen bir ibret belgesi olmaktan öteye gitmemiştir. Bunu hemen gösterdiğiniz tepki ile ispatladınız.

Maoizm'den nasibini almayan, dolayısıyla Maoizm'i dudak uçlarında "yüklendirmekten" başka, sosyal hayatta gerçek anlamda Maoizm'i uygulayamayan bazılarının bu tehditleri karşısında gösterdiğiniz bu kararlı tutumunuzu, sağ duyulu, soğukkanlı ve olgun bir düzeyde devam ettireceğinize inanıyoruz.

TÜM DEVRİMCİ KAMUOYUNA;

TKP(ML)'ye yönelik bu saldırıların, sizin nezdinizde de teşhir olduğunu görebilmekteyiz. "Halk safları içinde" gördüklerine, düşmanı tehditler savuranların derin uçurumları andıran tutarsızlıkları, devrimci değer yargıları karşısında teşhir ve mahkum olmuştur. Huzurunuz da bu tutarsızlığa düşenleri bir kez daha kendilerini değerlendirerek tutarlılığa davet ediyoruz. Ayrıca yine huzurunuz da cilalanmış "halkçılığa" rağmen, çok açık bir şekilde sırıtan tehdit ve şantajların TKP(ML)'ye boyun eğdiremeyeceğini hatırlatıyoruz. **Böylesi tehdit ve şantajların bizleri yıldıramayacağını, bazılarının umduklarının aksine parti değerlerini korumada kararlı olduğumuzu belirtiyoruz. Ve yine huzurunuz da, ileride doğabilecek herhangi bir olumsuzluğun sorumlusu olmadığımızı, bize yönelecek bir saldırıda kendimizi ve parti değerlerimizi koruyacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz.**

HİÇBİR TEHDİT PARTİ DEĞERLERİMİZİ PARTİDEN KOPARAMAZ!
HALK GÜÇLERİ ARASINDAKİ ÇELİŞKİLERİN ÇÖZÜM YÖNTEMİNİ DÜŞMANI YÖNTEMLERLE KARIŞTIRMAK SİYASİ İFLASIN GÖSTERGESİDİR
HİÇBİR ÇARPITMA VE DEMAGOJİ TKP(ML)'YE LEKE SÜREMEZ!
TASFİYECİ TUTARSIZLIĞIN PANZEHİRİ KOMÜNİST TUTARLILIKTIR
YAŞASIN PARTİMİZ TKP(ML), ORDUMUZ TİKKO, GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB

21.12.1994
TKP(ML) GYDB
Türkiye Komünist Partisi(Marksist-Leninist)
Geçici Yurtdışı Bürosu

Emekçiler tehditlere rağmen alanlardaydı

İstanbul-Kartal-Ankara-İzmir-Adana-Malatya/Özgür Gelecek

Kamu çalışanları ekonomik ve demokratik hakları için 20 Aralıkta tüm Türkiye'de büyük bir katılımla üretimden gelen güçlerini kullanıp hizmetleri durdurarak, büyük şehirler başta olmak üzere birçok ilde alanlara çıkıp görkemli mitinglerle hükümetin ekonomik-demokratik politikalarını protesto ettiler.

Kamu çalışanları yayınladıkları bildirilerde diğer illerde 1 gün, İstanbul'da 3 gün süren eylemlerinin amaçlarını şöyle açıklıyorlardı;

"Kamu ve tüm çalışanların Grevli-Toplu sözleşmeli sendika hakkının anayasal güvenceye bağlanması, 5 Nisan Kararları ve 1995 bütçesi, ücretlerin dondurulması, özelleştirme, sendikasızlaştırma, iş yeri kapatma, vb. ekonomik kararlara karşı olduğumuz için; servis, sağlık, eğitim, yemek, kreş, sosyal ve kültürel hizmetlerin ücretsiz olması için; sendikal mücadeleden ve örgütlenmeden dolayı idari baskıların ve sürgünlerin, işten atılmaların ve fiili saldırıların durdurulması, iş yerimizde yönetime demokratik bir şekilde katılmak, çalışma koşullarımızın insana yaraşır bir şekilde iyileştirilmesi, insanların barış içerisinde yaşadığı, savaşsız, sömürüsüz, özgür-demokratik Türkiye için, ekmeğimiz, özgürlüğümüz ve geleceğimize sahip çıkmak için alanlardayız."

Çeşitli işçi sendikaları ve demokratik kitle örgütlerinin de destek sunduğu mitinge, hakim sınıfların ve onların sözcüsü hükümetin tüm tehditlerine rağmen Kamu Çalışanları alanlara çıktı. Bir yandan hakim sınıfların tehditi, diğer yandan hava şartlarının (kar, yağmur) kötü olması mitinge katılımın daha fazla olmasını engelledi.

Tüm yurt çapında gerçekleştirilen eylem nedeniyle özellikle İstanbul'da **Haberleşme, Ulaşım, Eğitim, Sağlık, Enerji** ve **Maliye** iş kollarında hizmet önemli oranda aksadı. Uluslararası telefon görüşmeleri yapılamadı. Bakım, onarım, abone işleri, posta dağıtım, tahsilat, telgraf, PTT'den faks ve APS gibi işlemler durdu. Banliyö trenleri çalışmadı, Mavi Tren, Ankara Ekspresi, Doğu Ekspresi ve diğer şehirler arası trenler hizmet vermedi. Havaalanlarında yer hizmetleri sivil kurumlarca verildiği için seferler aksadı. Limanlarda yükleme, boşaltma işlemleri yapılmadı. Gümrük işlemleri aksadı. Birçok öğretmenin okula gelmemesi ve çoğu velinin de çocuklarını okula göndermemesi sonucu öğretim büyük bir ölçüde yapılmadı. Bazı okullar ise zorunlu tatil etmek zorunda kaldı. Hastanelerde acil servis hariç sağlık hizmeti verilmedi. Elektrik kesintisi ve çeşitli arızalar tamir edilmedi. Sadece hayati arızalara müdahale için hazır olundu. Muhtasar Stopaj ve peşin verginin son günü olan 20 aralıkta çoğu vergi daireleri veznelerini kapattı.

Memurlar ve onlara destek sunan işçi sınıfı, öğrenciler ve toplumun değişik kesimleri 20 Aralık'ta bir bayram havasıyla alanlardaydı. Marşlarını söylediler, halaylarını çektiler ve sloganlarını haykırdılar.

Hakim sınıfların tehditi sökmedi. 100 binleri aşan katılım karşısında hakim sınıflar geri adım atmak zorunda kaldılar. Tabi, tükürdüklerini yalamadıklarını kanıtlayabilmek için memurlar hakkında idari soruşturma başlattı. Ayrıca Malatya Valisi'yken adını "Bedük Cumhuriyeti"ne çıkartan, tüm gerici kurumlaşmayı yaratan, devrimci-demokratik tüm oluşum ve etkinliklerin düşmanı, şimdinin Kayseri Valisi **Saffet Arıkan Bedük**, "azizliğini" burada da göstererek **66 öğretmeni açığa aldırttı.** Tüm Türkiye çapındaki eylemliliklerde **200'ü aşkın kişi gözaltına alındı.**

Egemenlerin her türlü tehditine rağmen, yüzbinlerce memur iş bıraktı, onbinlercesi de alana çıkarak tehditlere meydan okudu.

Tüm bunlar olurken, egemenler cephesi şaşkın; İçişleri Bakanı **Nahit Menteşe** yine o uşak ruhuyla, efendilerine olan hizmet aşkıyla **"Yasadışı eylemlere katılanlar ve teşvik edenler ile ilgili olarak adli ve idari işlemler yapılacaktır"** diye buyuruyor.

Nusret Demiral'a ne demeli? O, en ufak demokratik talepler için yapılan gösterilere dahi tahammül etmeyen, kelle istiyen Demiral'a?

"Memur kardeşlerimiz DGM'lik bir suç işlememişlerdir"... "Direnme hakkını kullanabilirler" diyor **"Ama, bunu da Anayasa sınırları içinde yapmak şart"** diyerek esasta gerçek niyetini ortaya koyuyor. Bu tavrıyla bir yandan memurların eylemine hoşgörüyle baktığını göstermeye çalışırken diğer yandan **"Anayasa sınırları içinde yapılmalı"** diyerekten gerçek uşak ruhunu ortaya koyuyor. **Çünkü,** Anayasanın sınırları, memurların **"grev, dayanışma grevi, işyeri işgali, verim düşürme ve diğer direnişler"** yapmasını yasaklıyor.

Ya, **Süleyman Demirel,** muhalefetteyken, **"benim işçim, benim memurum, benim köylüm"** diyen, 3 Ocak 1991'de Türk-İş'in yaptığı ve yasalara göre "suç" teşkil eden genel grev için **"Hareketinizi demokratik ve uygar buluyorum. Haksızlığın olduğu yerde, hak arama yolları kullanılmalı"** diyen **Demirel** dün ne söylediğini "unutmuş"(!) olmalı ki bugün rahatlıkla **"Devleti işlemez hale getirmeye kimsenin hakkı yoktur. Hak arıyoruz diye haksız yollara gidilmesi, devletin felç edilmesi bence hak değildir."** demekle hiçbir rahatsızlık duymuyor. Duymasını da beklemiyoruz. Dün oy peşindeydi; öyle demesi gerekiyordu, bugün oya ihtiyacı yok. Aynı **Mesut Yılmaz** gibi. O da hükümetleri döneminde, memurun-işçinin tüm emekçilerin en masum eylemlerine dahi polis saldırısı olmamış, soruşturma, sürgün olmamış gibi bugün, dün yaptıklarını unutmuş bir şekilde **"tüm bunlara isyan etmeyecek memurun insanlığından şüphe etmek lazım"** diyebiliyor. Doğru söylüyor. Ancak, dün neredeydin diye sormazlar mı adama. Tabi, bugün de sen muhalefettesin oy'a ihtiyacın var.

Egemenlerin farklı klikleri, kamu çalışanlarının bu hareketliliği karşısında kendi klik çıkarları temelinde tepkiler geliştiredursunlar, gerek kamu emekçileri gerek işçi sınıfı gerekse tüm emekçi katmanlar bu düzen partilerinin gerçek yüzlerini görmektedirler. **Ancak tüm bu objektif şartlara rağmen, tüm emekçi kesimlerinin alternatifsiz kaldığı da bir gerçekliktir. Komünist önderliğin eksikliği tüm emekçi kesimlerin kendiliğinden gelişen ekonomik ve demokratik tepkilerinin kısa bir süre sonra sönmesini beraberinde getirmektedir.** Yani, henüz düzeni hedeflemekten çok uzaktır.

Sorun, gelir dağılımının biraz daha iyileştirilmesi sorunu değildir; **sorun bir takım sosyal hakların verilmesi sorunu değildir. Sorun düzen sorunudur, sistem sorunudur. Bu düzen sınırları içerisinde verilecek veya alınacak her hak birer kırıntı olmaktan kurtulamayacaktır.** Ekonomik ve siyasi olarak emperyalizme bağımlı olan **komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı yerilen bu kırıntıları bir el darbesiyle kolayca süpürüp alacaktır.** Sorun düzen sorunudur dedik. **Bu düzen değişmeli-yıkılmalı ve kalıcı çözümü sağlayabilmek için de yıkılan bu düzenin yerine demokratik halk iktidarını ve sosyalizmi kurmak gerekir.** Bunun için de bu temelde mücadele yürüten **enternasyonal proletaryanın Türkiye kolu olan Proletarya Partisi'nin kırlarda yakmış olduğu özgürlük ateşini, harlandırmak, genişletmek gerekiyor. Bu nedenle işçi-memur ve tüm emekçi katmanlar Proletarya Partisi saflarında örgütlenmeli bu umudu güçlendirmelidir.**

İSTANBUL

Kamu çalışanlarının 20 Aralık'ta gerçekleştirecekleri iş bırakma eylemi nedeniyle, TEK işvereni elektrik faturalarının 21 aralık olan son ödeme gününü, Enerji iş kolundaki kamu emekçilerinin eylemini başarısız kılabilmek için 19 aralık'a alınca Enerji- İş kolundaki emekçilerde iş bırakma eylemlerini birgün önceye 19 aralık'a kaydırarak hizmeti durdurdular.

Konuyla ilgili olarak İstanbul Ener-Sen Şube Başkanı **Güven Gerçek** yaptığı konuşmada, kamu emekçilerinin ve işçilerin bugün çok kötü şartlarda çalıştırılmak istenildiğini memurun, işçinin ve bütün emekçilerin buna razı olamayacağını belirterek, **"Hak verilmez alınır. Bizde söke söke alırız"** diye belirtti.

19 Aralık'taki Ener-Sen kamu çalışanlarının eylemine Tes-İş'e bağlı işçilerde destek sundular. Ayrıca **Müjdat Gezen Tiyatrosu** Tüm Maliye-Sen Genel Başkanı **İrfan Erdemoğlu,** Tüm Harb-İş Genel Başkanı Atilla Ayçin, BTS Genel Başkan Yardımcısı **Cengiz Demir** ve Tüm Sağlık-Sen Şişli Şube Başkanı **Ercan Küçükosman**'da birer konuşma yaptılar. Eylem müzik dinletisi ve halaylar

Tüm Bel Sen 1 No'lu Şube Başkanı Hıdır Ateş

20 Aralık eylemliliği kamu çalışanları açısından şöyle bir siyasi kazanım sağlamıştı. 20 Aralık öncesi kamu çalışanlarının yürüttüğü mücadele daha çok bir yasanın çıkmasına, böyle bir beklentiye endekslenmişti, hep meclise-yönelik yasa teklifi ön plana çıkarılıyordu. Ama, 20 Aralık eylemliliğiyle ve bu eylemden sonraki gelişmeler, artık, kamu çalışanları sendikalarının yasal olduğunu, hükümete ve tüm yetkililere kabul ettirdi. Biz, artık madem ki yasalız, madem ki bir sendikayız, artık şu andaki tek görevimiz, TİS'in yapılmasına yönelik grev hakkını kullanmalıyız ve hükümeti TİS masalarına çekmeliyiz. Bu bizim için çok önemli bir yol ayrımıdır. Bu noktada 20 Aralık eylemliliği, özellikle reformizmden etkilenen yasalcı yönünü parlamentoya çekme, yasa beklentisi içerisine girmekten çıkardı; TİS hakkını kullanmak için gerekirse üretimden gelen gücümüzü kullanmayı, "Grev"e gidilebilineceğini gösterdi.

20 Aralık eylemliliğine kitlesellik açısından baktığımızda katılım çok yüksek seviyede idi. Bu anlamda başarıya, amacımıza ulaştığımızı söyleyebiliriz. Bu şunu da beraberinde getirdi; kitlemizi birleştirebilirsek aşamayacağımız hiçbir engel yoktur. Bu konuda üyelere güven verdi.

KÇSP'nin eylemliliği önce hükümetin engellemesi, medyanın anti- propagandasıyla engellenmek istendi. Ancak tüm bunlara rağmen kitle alanlara çıkmıştır, üretimden gelen gücünü göstermiştir. Bu eylem hem halktan destek almıştır hemde gündemi işgal etmiştir.

KÇSP'nin bu eylemliliğine, işçi sınıfından, işçi sendikalarından da destek geldi. Daha öncede işçi sendikalarıyla, kamu çalışanları 20 Temmuz'da ortak eylemler gerçekleştirmişti. Onlarla ilişkilerimiz devam ediyordu. Esas olarak **Demokrasi Platformu** çerçevesinde yani; Türk-İş, Hak-İş DİSK gibi konfederasyonların ve diğer kitle örgütü, kurum ve kuruluşlarınında içerisinde olduğu Demokrasi Platformu. Ancak, işçi sınıfının desteği, istisnalar hariç örgütlülük düzeyinde değildi, bu anlamda sendikaların destek sözü alanlara yansımadı. Cumhurbaşkanı Demirel'in bir demeci var. **"Memurlar devleti felç etti."** Biz henüz devleti felç etmedik, elektrik verdik sarstık, asıl felç işçilerle bütünleştiğimiz zaman gelecek.

20 Temmuz eylemliliği, genel bir direniş çağrısıydı ama bu çağrı böyle olmasına rağmen, işçi sınıfının örgütsüz olması, kendiliğindenci mücadeleyi aşamaması, devrimci-demokratların veya **sınıf partisinin** orda yeterince mevzilenip inisiyatifi altına alamaması bir dağınıklığı meydana getirdi. 20 Temmuz'da devleti, hükümeti sarsan bir etki yaratamadık. Türk-İş'in uzlaşmacı, pasif tavrı sonucu, 20 Temmuz eylemliliği, kamu çalışanlarının eylemliliğine döndü,

20 Aralık eylemliliğine baktığımızda, hükümetteki etkisi, kamuoyunu etkilemisi açısından 20 Temmuz eylemliliğini aştı. Ki **esas güç işçi sınıfıdır.** Onlar esas olarak görevini yerine getirdiği zaman herşey daha iyi olacak.

Birde **Türk Kamu-Sen** olgusuna değinmek istiyorum. 20 Aralıkta bizim eylemimiz deklere edildi, ancak Türk Kamu-Sen 17 Aralık'ta bir eylem yaptı. Biz şunu biliyoruz, işçi ve emekçilerin sendikal anlayışı ve mücadelesi egemen sınıflar için bir tehlike durumuna geldiği zaman, bunun karşısına içten reformist hareketle, dıştanda bir karşı sendikal hareketi işçi ve emekçilerin karşısına dikecektir, buna dikkat etmek lazım. Türk **Kamu-Sen**'in eylemiyle **20 Aralık eylemi kırılmak istendi.** Biz eyleme çıkarken başbakanın Türk Kamu-Sen yetkilileriyle görüşmeside buna yönelikti. Ama tüm bunlara rağmen, görkemli eylemi kıramadılar. Türk Kamu-Sen, devrimci-demokrat sendikaları, emek örgütlerini karalıyor. Bu yanlıştır, grevi bölmemek, kırmamak gerekir.

Halka buradan bir mesaj iletmek istiyorum. Bizim mücadelemiz, aslında onların mücadelesiyle ortaktır. Ekonomik- demokratik mücadele sağlayacağımız kazanımlardan onlarda faydalanacaktır. Onlarda yoksulluk çekiyor, baskılardan nasibini alıyor ve her türlü saldırıya uğruyorlar. İşte buna karşı mücadelemizi birleştirip, ortak mücadele edersek o zaman daha iyi şeyler olacak.

eşliğinde akşam 17:00'de sona erdi.

Avrupa Yakası'nda, Kamu emekçilerinin İstanbul'da gerçekleştirdiği iş bırakma eyleminde Beyazıt, Vatan Caddesi'nin Topkapı girişinden ve Saraçhane'deki Fatih Parkından yürüyüşe başlayan kamu emekçileri, **Aksaray Metro** önünde toplandılar. Bu arada eyleme katılmak üzere Beyazıt'tan yola çıkan kamu çalışanlarından **50 kişi gözaltına alınırken,** Tüm Haber-Sen Beyoğlu Şubesi üyelerine ve yine eylemi desteklemek üzere metro önüne gelmeye çalışan öğrencilere polis saldırarak gözaltına aldı.

Metro önünde toplanan yaklaşık 15 bin kamu emekçisi dövizler, sloganlar, pankartlar ve halaylar eşliğinde coşarken, kitleye hitaben Kamu Çalışanları Konfederasyonlaşma Kurulu'nun basın açıklaması okundu. Eğit-Sen Genel Merkezi Örgütlenme Sekreteri **İlknur Birol** tarafından okunan basın açıklaması sık sık **"Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Emekçiler Elele Genel Greve!", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!", "Kirli Savaşa Hayır!", "Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz!", "Hükümet İstifa!", "Söz, Yetki, Karar Çalışanlara!", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız!", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!"** ve **"Öğrenciler Serbest Bırakılsın!"** sloganlarıyla kesildi. Açıklamada, kamu emekçilerinin, işine, ekmeğine, emeğine ve geleceğine sahip çıkmak amacıyla meydanlara döküldüğü, fiili ve meşru mücadele sonucu kazanılan hakların ne pahasına olursa olsun geri alınamayacağı belirtilerek, **"Herkes bilmelidir ki, 20 Aralık, kamu çalışanlarının ekonomik, demokratik mücadelesi için yeni bir başlangıç olacaktır. Bu ülke bizim, bu insanlar, fabrikalar, bürolar, iş yerleri bizim. 5 Nisan ekonomik paketi ve onun bir devamı olan, sendikasızlaştırmayı, işsizliği, özelleştirmeyi, savaşı temsil eden 1995 bütçesini kabul etmiyoruz."** denildi. Basın açıklamasından sonra kitleye hitap eden Birol **"Kamu çalışanlarını kendi özel işlerinin takipçisi görenler, rüşvete, talana ortak etmek isteyenler, bizleri devletin kölesi-tebası sayanlar, bankaları batıranlar, şirket kurtarıcıları, Civan'ları, Çakıcı'ları, mafyaları, vergi sülükleri, İSKİ'leri, İLKSAN'ları yaratanlar, devleti yönetenler, bizleri yasadışı görmeyi ve göstermeyi marifet sayanlar, bizleri ek işlerde saatlerce çalışmaya, yokluğa, yoksulluğa, açlığa, işsizliğe örgütsüzlüğe mahkum sayanlar, bugün burada sizin kirli, yolsuzlukla, talanla, hırsızlıkla, yalanla, kirlenmiş dünyanızın karşısında haklarına sahip çıkan, emeğin ve emekçilerin gücü yeniden doğuyor."** dedi.

Kamu Sendikaları İstanbul Şubeler Platformu adına **Tüm Bel-Sen 1 Nolu Şube Başkanı Hıdır Ateş'te "Ülkemiz zor bir süreçten geçiyor. Yapılan zamlar yaşamı yangın yerine çevirdi. Savaş ekonomisi ülkeyi tahrip ederken, akan kan, yaşanan acılar toplumu derinden etkiliyor. Biz emekçiler olarak bu ülkenin her zaman sahibiyiz. Bizim Amerika'larda, Avrupa'larda mülkümüz yok. Başımız sıkıştığında kaçıp gitmeyeceğiz. Bu memleketin cefasını biz çekiyoruz, sefasını da biz süreceğiz. Bizim sesimiz emeğin, demokrasinin, kardeşliğin, barışın sesidir"** dedi. DKÖ ve işçi sendikalarının desteği kitle tarafından alkışlanırken, DİSK Genel Başkanı **Rıdvan Budak'a "Kahrolsun Sendika Ağaları!"** sloganıyla yanıt verildi. Öğrenci ve memurların gözaltına alındığı, saldırıya uğradığı anonsları yapılırken kitle hep bir ağızdan polisi yuhaladı.

Anadolu Yakası'nda KÇSP'nin düzenlediği bir günlük iş bırakma eylemi, Hasanpaşa'da bulunan Kadıköy Belediye Binası önünde başladı. Saat 9.00'a doğru **eğitimciler, sağlıkçılar, maliyeciler, demiryolu çalışanları, PTT çalışanları, DMO çalışanları, DSİ, çeşitli belediye çalışanları** ve **işçi sendikaları miting** alanına akın akın gelmeye başladı.

Belediye binasına asılı **Tüm Bel-Sen** ve **Bem-Sen** imzalı pankartlar emekçileri eylem sıcaklığıyla selamlamış, gün halaylarla, sloganlarla başlamıştı.

Ve birazdan Kadıköy, Kadıköy esnafı, çalışanları, halkı hiç kimsenin tahmin edemeyeceği görkemli bir silkinişe tanık olacaktı. Bu silkiniş faşizme karşı, bu silkiniş emperyalizme karşı, sermayeye, kan emecilerine karşıydı. Her kesimden emekçinin, işçinin, ezilen halkın sömürüye, zulme karşı toplu karşı koyuşuydu. Hakim sınıflar ve onların sözcüleri, TV'si, medyası, faşist radyolarıyla (yurt FM) **"aman eyleme katılmayın, yoksa soruşturma açılır"** ya da yaptıkları duygu sömürüsüyle **"memurlarımızın talepleri haklıdır, destekliyoruz. Fakat emniyet güçlerimizi de düşünmek zorundayız. Sakın olun provokasyona gelmeyin, başka mihraklara kanmayın. Anında emniyet güçlerimize haber verin"** çığırtkanlığıyla faşizmin borazanlığını yaparak emekçi ve **işçi halk üzerine korku salma çabaları, 20 binin üzerinde insanın haykırdığı sloganlarla kimin kimden korkması gerektiğine ne net bir cevaptı.**

Saat 12.00'ye doğru emekçiler Altıyol'a geldiğinde bir grup memur ters istikamette Kadıköy Belediyesi'ne doğru akın akın yürüyordu. Halkın eyleme ilgisi oldukça yoğundu. Sık sık geçen kortejleri alkışlıyor, onları seyrediyor hatta aralarına katılıyorlardı. En öndekiler Kadıköy Meydanı'nı doldurmuş, meydandan Altıyol'a bakıldığında ise kortejin sonu dahi görülmüyordu. 20 bin emekçi ve işçi akan seller misali alanları doldurmuş, hatta alanlarda taşmıştı. Kadıköy, Kadıköy olalı belki de ilk kez böyle bir eyleme tanık olmuştu. Saat 14.00'ye doğru KÇSP'nin basın açıklaması okundu. DİSK'ten Çetin Uygur ve sanatçı İlyas Salman bir konuşma yaptı. İlyas Salman

DEVAMI ARKA SAYFADA

Onbinlerce emekçi ellerinde pankartları dillerinde sloganlarıyla geldiler. Aksaray Meydanını bayram gününe çevrdiler.

Tüm Haber -Sen Genel Hukuk Sekreteri Bekir Ünsallı

Kamu çalışanları son 5-6 ay içerisinde, konfederasyon tartışmalarıyla birlikte bir eylemsizlik, bir durağanlığa girmişti. Daha önceki, 21 Haziran kamu çalışanları ve eşgüdüm ortak toplantısında, Konfederasyon tartışılırken, önümüzdeki süreçteki eylemliliklerde tartışmıştık. Biz Tüm Haber-Sen olarak Haziran'da kamu çalışanlarının sorunlarıyla ilgili bir sürü eylemlilik ve önerilerimiz vardı. Eylem 13 ocak'a atılmıştı. Biz, sendikamızda tartışarak, özgül koşullarımızın, ekonomik ve demokratik sorunlarımız, bir takım eylemlilikler olmazsa daha da geriye gider, daha da dibe vurur diyerek olacağı gördük. Zaten yok olan ekonomik demokratik haklarımız hükümetin son ekonomik paketiyle birlikte bir takım sosyal haklarımızda elimizden alındı. Onun için kitlemizin bir tepkisi vardı. Onun için biz Tüm Haber-Sen olarak 19 kasım da hemen kamuoyunda etkili olacak bir eylemi, 'medya kilitlemesi' eylemi yaptık. İstanbul başta olmak üzere 30'a yakın yerde iş bıraktık.

Bizim bu eylemimiz hem 20 Aralık'ın önünü açtı, hemde kitlemizle, eylem, grev yapılacağını kamuoyuna göstermiş olduk.

Tekrar, 26 kasım da, kamu çalışanlarının ortak toplantısında kamu çalışanlarının eylemi 13 ocak'a alındı. 13 ocak'ta bütçe görüşmeleri ve ücretler belirlenmiş olacağından, çalışanların tepkileri, öfkeleri sönmüş olacaktı. İşte bu nedenle biz eylemin 13 ocaktan 20 Aralık'a alınmasını önerdik, birlikte eylemi 20 Aralık'la aldık ve hayata geçirdik. 50'ye yakın ilde % 100 katılımla eylem yaptık. Hatta iş bırakılmayan Olağanüstü Hal Bölgesinde, Diyarbakır'da dahi Tüm Haber-Sen'liler % 80 katılımla iş bıraktı. Muş'ta sokağa çıkılmadan işyerlerine gidilmedi, esnaf kepenk kapattı.

Artık kamuoyuda görüyor ki, yalnız ekonomik talepler değil, ekonomik ve demokratik talepler birlikte ele alınmalıdır. Artık biz şunun bilincindeyiz, yalnız ekonomik taleplerle birşey değişmiyor. Kamu çalışanları artık demokratik taleplerini elde etmeden ekonomik taleplerini elde edemeyeceğinin bilincindedir.

20 Temmuz'da taleplerimizi kamuoyuna yeterli derecede yansıtamadığımız gibi, birkaç ille sınırlı kalmıştır. Oysa 20 Aralık'ta eylem en küçük kasaba ve köylere dahi sıçramış, hatta sendikasız çalışanlar dahi eyleme katılım göstermiştir.

İşçi sendikaları konfederasyonları (Hak-İş, Türk-İş, DİSK) fiilen destekleyeceğiz demelerine rağmen, birkaç sendika şubesinin katılımı dışında, pek bir destek sunmamıştır. Destekliyorum demek başka, fiilen içinde olmak başka, bizi desteklemekle bize bir lütufta bulunmuyorlar; fiilen içinde bulunmak işçi sınıfının görevidir. Ve biz işçi sınıfıyla birlikte emek cephesinin oluşturulmasını savunuyoruz. Emek cephesi oluşturamazsak kamu çalışanları sendikalarının durumu da bugün işçi sendikalarının Türkiye'de durduğu yerde olacaktır.

Özgürce

İsmail Yıldız

"İsyan etmeyenin insanlığından şüphe etmek lazım"

20 Aralık **genel eylemiyle** ilgili görüş belirten ANAP lideri Mesut Yılmaz, fakirleşmeden, enflasyondan ve memurlara vaad edilen hakların verilmemesinden söz ederken söylüyor bu sözü. "İsyan etmeyenin insanlığından şüphe etmek lazım"

Gerçekten de, emekçiler öyle koşullar içerisinde yaşıyorlar ki, neredeyse nefes almaları bile çok görülecek. Her yıl yaşam koşulları kötüleşiyor. Enflasyon bir ekonomik terim olarak değil, karasaplı bıçak gibi emekçinin sofrasına saplanmış durumda. Sofradan çalınanlar T. Kürdistanı'nı kana boyamak için kullanılıyor. İşsizlik kapıya dayanmış. Memura sendika yasak, işçinin sendikasını da ortadan kaldırmak istiyorlar. Emekçilerin boynuna geçirilen ilmik günden güne biraz daha sıkılıyor. Hergün gözaltı ve işkence haberleri, köy yakma, göç ve failli bulunmayan cinayetler, cezaevlerinin zulüm yuvalarına dönüşü. Ev kirası, yol parası, elektrik-su, bakkal giderleri. Çocuğun okul masrafları, harçlar. İşkoullarının zorluğu, ücretlerin azlığı. Feodal değer yargıları ve toprak ağası otoritesi. Şeyh, aşiret ve tarikat hegomonyası. Emperyalistlerin ülkeyi hergün biraz daha sömürgeleştirmesi ve sokakları emperyalist kuruluşların reklam panolarının kuşatması. Dahası var; ülke yönetiminde etkin olmuş general ve üst düzey insanların nasıl insanlar olduğunun hergün açığa çıkması, çeşitli klik partilerinin yüzlerinin, **"tencere dibin kara sizinki benden kara"** misali olması. Evler, villalar, arabalar, dövizler, altınlar. Amerikaya para kaçırmalar ve seçilmiş uşakların burjuva ahırındaki tepişmeleri!..

Bunları duyuyoruz, okuyoruz, televizyondan izliyoruz. Mesut Yılmaz'ın söylediği doğrudur. Bu koşullarda yaşamakla yüzyüze bırakılıp da isyan etmeyenin insanlığından şüphe etmek lazım!..

Peki ama, sormak da gerekiyor. Mesut Yılmaz'ın isyanı neyedir? Ve nasıl bir isyandır? Kendisinin de zulümkar olarak hizmet ettiği faşist sisteme midir? Elbette hayır! Mesut Yılmaz, düzenin gerçekliğini ve emekçilere sunduğu çekilmez ve onursuz yaşamı göstererek halkı "isyana" çağırırken gerçekte şu anda, düzeni görünürde yürüten hükümete karşı "isyana" çağırmaktadır. Bir başka deyişle, halkı sömürücü kliklerin it dalaşında kendi arkasına gelmeye çağırmaktadır. O nedenle bu gerçekte bir isyana davet değildir. Bunlar iki yüzlüdür. Hükümete geldiklerinde herşey iyi gitmekte; bölücü ve yıkıcı teröristlerle, dış düşmanlar ülkeyi kötü göstermek istemektedirler. Muhalefette iseler, durum kötüdür. Ve durum gerçekten de kötü olduğundan "maalesef" gerçeği söylemektedirler.

1991'de 3 Ocak "genel grevi" için ne diyordu Demirel? *"Hareketlerinizi demokratik ve uygar buluyorum. Haksızlığın olduğu yerde hak arama yolları kullanılmalıdır."* Şimdi ne diyor; *"Haklı olmak yetmez. Hak arıyoruz diye haksız yola gidilip, delvetin felç edilmesi bence hak değildir."* Haklı ya da haksız olmak; susmak veya hak aramak bay Demirel'in bulunduğu yere ve çıkarına göre değişiyor.

Diğerleri de farklı değil. Bunların hepsi böyle. O nedenle de **"al birini vur ötekine!"**

Bunlara bel bağlamak, bunlardan emekçiler için iyi bir gelecek beklemek ham hayaldir. Sağdan ya da "sol"dan, dinsel ya da laiklik açısından, demokrat ya da liberal yönden çeşitli "alternatif"ler sunan ve **hepisi de aynı kapıya çıkan** düzen partileri kesinlikle umut değildir. Umut olmadıklarını, herbirini tek tek deneyerek görmek de gerekmiyor Kaldı ki, denendiler de. Hepisi de umudu katletmeye çalıştılar. Gerçekleri budur!

Umut nedir?

Umut senin yüreğindir. Umut senin bilincindir, bileğindir. Umut kolektiftir. Umut Proletarya Partisidir.

Düşünün ve görün bir; tarihin defalarca kanıtladığı gibi halk savaşı, zayıf gerilla kuvvetlerinin güçlü düzenli ordularını nasıl alt ettiğinin çizgisidir. Küçük balığın büyük balıktan hakkını nasıl aldığının öyküsüdür. Yenilmez denilen devasa kaplanların kağıttan olduğunun ispatıdır!

Ve düşünün bir, yenilen beyaz ordu şehirlere sığınırken, kızıl ordunun son darbeye yaklaştığı süreçte, emekçilerin yaşamı durdurmalarının görkemini!

O kadar uzağa da gitmeye gerek yok: O gün yani 20 Aralık'ta; otobüsler, tranvaylar çalışmasa, çöpler toplanmasa, sular akmasa, elektrikler kesilse, ekmek çıkmasa, devlet daireleri çalışmasa...

Yani emekçiler dursa ne olurdu? **Hayat dururdu!**

Emeğin, daha doğru bir deyişle emekçinin gücünü bundan daha iyi gösterebilecek birşey varmıdır? Üretimden gelen güç işte bu demektir. Bu güç kullanıldığında eğer yaşam duruyorsa ve bunun sahibi olarak emekçiler bunu kullanabiliyorlarsa önlerinde hiçbir şey duramaz. Hem tarihsel olarak hem de güncel olarak sonuna kadar **haklı** olan ve **bilincine vardığında** dünyayı sarsacak kadar **güçlü** olan emekçilerin bunu görmesi gerekiyor.

Bunu görmediği, egemen sınıfların korku çemberini beynine dolamalarına sessiz kaldığı sürece ne kaderini değiştirebilir ne de geleceğe yönelik bir umut besleyebilir. Zira umut, ancak ve ancak umudu kazanabilme bilincine, cesaretine ve görevine sahip olanların ve bunun için mücadele edenlerin hakkıdır. Umut, hayallerde beslenerek ve beklenerek değil, örgütlenmeyle ve aktif eylemliliklerle kazanılır.

1995 yılına girerken, bu umudu beslemeye ve yaratmaya en fazla tarihsel ve toplumsal sınıf bilinciyle donanmış proletarya partisi ve onun önderliğindeki halk ordusunun hakkı vardır. Bu umut **"koynumuzda saklı bıçak"** olmaktan çıkmalıdır.

Hayatı yaratan, durduran isterse altüst edebilecek tek güç olan emekçilerin en temel sloganı dünyayı istemektir.

Evet, dünyayı istiyoruz.

Ve işte bir emekçinin haykırışıyla haykırıyoruz:

"ÜRETEN BİZİZ, YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ!"

Mitingde öğrencilere gözaltı

İstanbul/ Özgür Gelecek- 20 Aralık günü kamu çalışanlarının yaptığı mitinge destek amacıyla katılan İstanbul Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi ve İstanbul Teknik Üniversitesi'nden 24 öğrenci gözaltına alındı .Öğrencilerin gözaltına alınışını, protesto etmek ve serbest bırakılmalarını sağlamak amacıyla 21 Aralık 1994 günü, gözaltına alınanların arkadaşlarınca İHD'de bir basın açıklaması yapildı. Gözaltına alınan öğrencilerden isimlerini öğrenebildiklerimiz şunlar: **Ali Haydar, Özer Altın, Erdoğan Akçiçek, Tolga Öztürk, Dilek Baytekin, Orhan Kulis, Rafet Düğercili, Mehmet Ali Ergül, Leyla Aydaç, Çağatay Yedek,** soyisimlerini öğremedığimiz **Egemen, Selçuk, Başar, Erol, Salim, Baycan, Ercan, Muzaffer, Ebru** ve **Aydın.**

Ayrıca İTÜ, YTÜ, İ.Ü'den 20 civarındaki öğrenci yaptıkları basın açıklamasında polisin üzerlerine **köpekler** ve **coplarla** saldırdığını olayı protesto ettiklerini bu olayın 14 Aralık Çarşamba günü İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan olaylardan ayrı düşünülemeyeceğini bu olayları sivil faşistlerin tek başına gerçekleştiremeyeceğini okul idaresi ve polisle işbirliği içinde olduklarını, her olay sonrası saldıran tarafın değilde, saldırıya uğrayanların gözaltına alınmasının bunu ortaya koyduğunu belirttiler.

Tutsaklardan mitinge destek

Haber Merkezi- Sağmalcılar Cezaevinde bulunan TİKB, TKP(ML), TDKP, THKP/C-HDÖ, Direniş Hareketi, TDP, DY, TKEP, MLKP-K, TKEP- L, HKG, EKİM, TKP/ML, MLSPB davaları tutsakları kamu çalışanlarının 20 Aralık'ta yaptıkları eylemi desteklediklerini belirten bir basın açıklamasında bulundular.

Siyasi tutsaklar yaptıkları basın açıklamasında, memur hareketinin ortaya çıkışına, sendikal mücadelesine ve ülkenin içerisinde bulunduğu siyasi ve ekonomik durumuna kısaca değinerek basın açıklamasının sonunda, "Sağmalcılar cezaevinde bulunan siyasi tutsaklar olarak kamu emekçilerinin 20 Aralık eylemini destekliyor, salı günü görüşe çıkmayarak ve sloganlarımızla yanlarında olduğumuzu duyuruyoruz" dediler.

Tuncelililer Derneği yeni yerine taşındı

Özgür Gelecek- 18 aralık pazar günü Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği'nin Aksaray'daki yeni yerine taşınması nedeniyle bir açılış düzenlendi.

Açılışa gelen 80 civarındaki konuğa ilk önce müzik dinletisi sunuldu. Müzik dinletisinden sonra Tuncelililer Derneği başkanı Selman Yeşilgöz bir konuşma yaparak köy ve göç ettirmelere değinerek kendilerinin Tuncelililer Derneği olarak göç ettirilen, köyleri yakılan Dersimlililerle dayanışma içinde olduklarını ancak kendilerinin bu noktada yetersiz kaldıklarını ve bu yüzden bütün insanları dayanışmaya çağırdıklarını belirtti.

"Hak aramak ne kadar onurluysa, hakları yedirmek o kadar onursuzdur" sözü kitlenin yoğun ilgisine neden oldu. Ayrıca **Salman, Ahmet Arif**'ten şiirler okudu. Alanda **Grup Yorum, Grup Kutupyıldızı** söyledikleri türkülerle eyleme destek verdi. Böylece emekçiler güne halayla başlamış, mutlu ve onurlu bir biçimde yine halaylarla eylemlerini bitirdiler.

Ayrıca 21 Aralık günü Üsküdar, Kadıköy, Ümraniye PTT çalışanları iş bırakma eylemi yaptı. Acıbadem PTT çalışanlarının ise alana gelmesi polis tarafından engellendi. Emekçiler "Birlik, Mücadele, Zafer!", "Yaşasın Grev, Yaşasın Toplu Sözleşme, Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!", "Baskılar Bizi Yıldıramaz!" sloganlarıyla alanı inlettiler.

Bir işçi **"Hakkını arayan insanlar tutuklanıyor. Veya sürgün ediliyor, işten çıkarılıyor. Bu yapılanlar haksızlıktır. Bunlara boyun eğmeyeceğiz"** dedi.

ANKARA

Sabahın erken saatlerinden itibaren Çalışma ve Sosyal Güvenlik, Turizm, Ulaştırma Bakanlıkları, DSİ, TEK, karayolları genel müdürlüklerindeki çok sayıda kamu çalışanı, öğretmen, PTT- maliye ve sağlık çalışanı saat 12.00'de Kızılay Meydanı'nda toplandı. Eylemden önce Başbakanlık ve TBMM yakınlarında polis, köpekli birlikler ve panzerlerle barikat kurdu.

Ortak basın açıklamasının okunmasından sonra Kamu Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu adına Maden-Sen Genel Başkanı **Nejat Demirtaş** bir konuşma yaptı. **Demirtaş** 24 Aralık'ın kamu çalışanlarının ekonomik, demokratik mücadelesi için bir başlangıç olduğunu belirterek, **"Bize işimiz, ekmeğimiz, geleceğimiz ve sendikal haklarımız için göze alacağımız bir mücadeleden başka yol bırakmalıdır"** dedi.

TMMOB Genel Başkanı **Yavuz Önen** yaptığı konuşmada, demokrasinin gerçek sahiplerinin bu meydanda olduğunu belirterek, **"Biz demokrasinin seyircileri değil gerçek sahipleri olacağız. Biz bu yönetimi alaşağı etmek için meydanlardayız"** dedi. 1995 bütçesi Kızılay Meydanı'nı dolduran kitlenin oylamasına sunuldu. Meydanda bulunan onbinlerce kamu çalışanı bütçeye red oyu verdi.

Kürtçe ve Türkçe türküler eşliğinde halay çeken kamu emekçileri, **"Ekonomik paket hemen, demokrasi paketi hiçbir zaman mı?", "Patron Değil Sosyal Devlet", "Memurum Öyleyse Vurun", "Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz"** şeklinde dövizler taşırken, **"Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız!", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız!", "Söz Yetki Karar Çalışanlara!"** şeklinde sloganlar attılar.

İZMİR

İzmir'de kamu emekçileri işyerlerinde iş bıraktılar, basın açıklamaları okudular, çeşitli etkinlikler düzenlediler. Saat 12.00 civarında Konak Meydanı'nda toplanan yaklaşık 20 bin emekçi, toplu sözleşmeli, grevli sendikal hak mücadelesinden vazgeçmeyeceklerini belirterek, devletin eylem yapacak memurları tehdit etmesini kınadılar. Kamu emekçileri, hükümetin izlediği savaş politikasının sonucu olarak ekonominin krize girdiğini, kirli savaş bitmedikçe ekonomik krizden çıkılamayacağını söylediler. Kamu Çalışanları Sendikaları İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Tarım-Sen İzmir Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi **Mehdi Perinçek** tarafından okunan basın açıklamasında, 5 Nisan paketiyle yetinilmediği, 1995 bütçesiyle saldırıların daha da genişletildiği belirtildi.

Miting sırasında polisin panzerler, özel tim ve çevik kuvet takviyesiyle yoğun güvenlik(!) önlemleri aldığı gözlendi.

Öte yandan, PTT Merkez Postanesi ile Büyükşehir Belediyesi ve ESHOT Genel Müdürlüğü'nde çalışan memurların iş bırakma eylemine ve mitinge katılımını engellemek isteyen yöneticiler kapıları kilitleyerek çalışanların dışarı çıkmasını engelledileri.

ADANA

Kamu çalışanlarının iş bırakma eylemi yoğun bir katılımla gerçekleştirildi. Sabah saatlerinde işyerlerinde basın açıklamaları okunduktan sonra Abidin Dino Parkı'nda basın açıklaması yapmak isteyen yaklaşık 2 bin kamu emekçisi polisin saldırısına uğradı. Buradan 16 kişi gözaltına alındı. Kamu emekçileri metni okumak üzere bu kez de Cemalpaşa Postanesi önünde toplandılar. Polis kitleye burada da saldırdı. Metni okumak isteyen Eğit-Sen Adana Şube Başkanı, **Gülabi Köseoğlu** ile birlikte Eğit,Sen üyesi **İbrahim Bengü,** Tüm Sosyal-Sen Adana İl Temsilcisi **Şule Sakaoğlu,** DİSK Çukurova Bölge Temsilcisi **Yusuf Yürekli,** Genel-İş 6 Nolu Şube Başkanı **Mustafa Acar ve ismini öğrenemediğimiz 3 memur gözaltına alındı.** Vergi Dairesi önünde toplanan yaklaşık 200 Tüm Maliye-Sen üyesi memur basın açıklamasını okumak isteyince polis burada da boş durmadı. Aralarında Tüm Maliye-Sen yönetim kurulu üyelerinin de bulunduğu **5 kişi tartaklanarak gözaltına alındı.**

Öte yandan, Tüm Sağlık-Sen, Genel Sağlık-İş, Eğit-Sen Üniversite Temsilciliği'nin katılımıyla Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde yapılan eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı. Eylem boyunca **"Yaşasın Demkorasi Mücadelemiz!", "Sendika Hakkımız Grev Silahımız!", "Suskun Toplum İstemiyoruz!"** sloganları atıldı.

Mersin'deki eylemlerde de, polis çoğunluğu öğrenci 30'u aşkın kişiyi gözaltına aldı.

MALATYA

Kamu çalışanlarının 20 aralık iş bırakma gününde, Malatya Kamu Çalışanları da yaklaşık 200 kişinin katılımıyla alanlara çıktı.

Çeşitli memur sendikalarının katıldığı gösteride polis çok yoğun önlem almasına karşın yapacak fazla birşeyi olmadığından seyirci kalmak zorunda kaldı. Eyleme kısmende olsa öğrenciler ve halktan insanlardan da destek sunuldu.

Kamu çalışanları, şehir merkezindeki PTT önünde yaptıkları basın açıklamasında eylemlerin amaçlarını açıkladıktan sonra coşkulu bir şekilde sloganlarını haykırdılar. Mitingde şu sloganlar atıldı.

"İşçi Memur Kıyımına son!", "İşçi Memur Elele Genel Greve!", "Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz!", "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız!", "Ücretli Köle olmak İstemiyoruz!", " Özelleştirmeye Hayır!", "Yaşasın Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkımız!".

Daha sonra Eğit-Sen önüne kadar süren yürüyüş, halkın desteğiyle biraz daha büyüyerek son buldu.

DİYARBAKIR

Diyarbakır'da iş bırakma eylemi nedeniyle okullar açılmadı, hastaneler, posta merkezleri çalışmazken, maliye hizmetleri tamamen durdu. Alınan bir günlük iş bırakma kararına göre Eğit-Sen'e bağlı eğitim emekçilerinin tamamı iş bıraktı. Maliye çalışanları da tam gün iş bıraktılar ve bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında **"Bu eylemimiz ekonomik ve siyasal taleplerimizi içermektedir. Bu eylemlerle sadece ekonomik değil, siyasal ve demokratik taleplerimizi de duyurmayı amaçladık"** denildi. Tüm Haber-Sen'e üye memurlar, Büyük Postane önünde toplanarak halaylar çektiler. Ener-Sen ve Tüm Sağlık-Sen üyesi memurlar da tam gün iş bıraktılar. İşçilerin de yer yer desteklediği eylemler nedeniyle, Eğit-Sen'li öğretmenler valiliğin ve Milli Eğitim Müdürlüğü'nün tüm tehditlerine rağmen okullara gitmediler. Öte yandan eylemler sırasında devlet güvenlik(!) güçlerinin ağır makinalı tüfekler, sis bombaları, lav silahı ve panzerlerle barikatlar kurduğu gözlendi.

Antep'te gerçekleştirilen eylemlere yaklaşık 4 bin kişi katıldı. 100. Yıl Parkı'nda gerçekleştirilen eylemde basın açıklaması okundu. Sık sık sloganların atıldığı eylem olaysız bir şekilde sona erdi.

20 Aralık iş bırakma eylemi **Burdur**'da da yoğun bir katılımla gerçekleştirildi. Burdur'daki eylemlere yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Saat 11.15'te Burdur Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitle özgürlük ve bağımsızlık şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunup bir basın açıklaması yaptılar.

Samsun'da da memur eylemine yaklaşık 8 bin kişi katıldı.

Eğit-Sen ve Eğitim-İş vizite eylemi yaptı.

20 Aralık'ta onbinlerce kamu çalışanları ve herkesimden emekçiler, Ankara meydanlarınıda sloganlarıyla inlettiler.

Tüm Maliye Sen Genel Başkanı İrfan Erdemoğlu:

20 Aralık eylemliliği, kamu çalışanlarının bugüne kadar tek tek sendikalar olarak, iş bırakma, hizmet üretiminden gelen gücünü kullanma anlamında eylem yapsada, Türkiye genelinde kamu çalışanlarının hizmet üretiminden gelen gücü kullanılmamıştı. Bu bağlamda 20 Aralık eylemliliğini tüm kamu çalışanlarını kapsaması açısından başarılı buluyoruz.

Biz son dört yıldır sendikal hakkımız dedik, sendikalarımızı aldık, meşruladı... yasallaştı. **Şimdi TİS hakkımız diyoruz;** örgütlenmemiz ve mücadelemiz bu düzeye gelmiştir. Yani aktif olarak, mücadele içinde haklarımızın kazanılacağı bilinciyle, var olan yasalara bakmadan, pozitif hukuk temelleri üzerinde ilerliyoruz. Yani, hukukumuzu kendimiz yaratıyoruz. Bu bağlamda 20 Aralık mitingini kamu çalışanlarının bir genel greve hazır olduğu mesajını kamuoyuna ve herkese verdi diye düşünüyorum.

Bugüne kadar kamu çalışanlarının eylemsellikleri ve etkinlikleri tüm toplum kesimini katma noktasında hep kamu çalışanlarıyla sınırlı kalmıştı.

Türkiye genelinde 94 bin maliye çalışanı var. Sendika üye sayımız ise 25 bindir. Ama elimize gelen bilgilere göre eyleme katılanların sayısı 70 bini geçmiştir. Yine gelen bilgilere göre 41 ilde sıfır kasa, sıfır tahsilat, yani % 100 katılımla gerçekleşmiştir. Denebilir ki bu eylem kamu çalışanları açısından % 100 başarıyla gerçekleşmiştir.

Devletin tüm baskısına, şantajına, tehditine, genelgelerine, yasalarına rağmen kamu çalışanları alanlara çıkarak hükümete geri adım attırmıştır. Eylemden bir gün önce kamu çalışanlarını tehdit eden devlet, bir gün sonra geri adım atarak soruşturma açmayacaklarını söylemeye başlamışlardır. Yani, devlet, 1 milyon memura saldıramayacağını, saldırdığı noktada da daha şiddetli karşılık göreceğini görmüştür. Bu bağlamda siyasal iktidarlara Zonguldak yürüyüşünden sonra kamu çalışanları geri adım attırmıştır.

Ayrıca bu eylemlilikle 20 temmuz eylemliliğinden sonra ilk defa işçi sınıfıyla sıcak temasta bulunduk. **Hak-İş** merkezi düzeyde katılım göstereceğini söylemesine rağmen, **pratikte böyle bir şey olmadı,** örgütleme faaliyetine girmedi. **Türk-İş** gönül desteği verdi, ama Hava-İş, Tek Gıda-İş vs. sendikalar önemli oranda destek sundu. Genel -İş, Deri-İş gibi diğer sendikalarda DİSK örgütlülüğü düzeyinde katıldı. Buda emek cephesinin yaratılması noktasında bizce önemli bir mesajdır, buluşmadır. Zaten, "İşçi-Memur Elele" sloganı öne çıkmıştır; bu slogan, bizce çok önemlidir. Önemli olan bunu daha da geliştirerek, bundan sonra birlikte emekçi hareketini yaratmaktır.

Kamu çalışanları olarak bizler 20 Temmuz eylemini pratik olarak destekleme kararı aldık. Türk-İş ayrı karar almıştı, ama biz eylemimizi onunla birleştirdik. Türk-İş 20 Temmuz eylemine ciddi bir şekilde asılmadı, ele almadı, örgütlenmedi. O günkü basın şunu yazıyordu; **"Türk-İş eylem kararı aldı ama kamu çalışanları alanlardaydı."** 20 Temmuz eylemliliği suni işçi-memur ayrımından sonra, işçi- memurun birlikte mücadelesi zemini ve onun pratiğinin yansıması açısından önemlidir. **Ama 20 Aralık eylemliliği, 20 Temmuz eylemliliğini çok aşmıştır.**

Bugün çalışanlar için genel grevin objektif koşulları vardır. Ama çalışanlar açısından, bunun nesnel zemini yaratılamamıştır. Herkes, toplumun her kesimi ayakta, ama, bir kurtuluş ışığı göremiyorlar. Emekçilerin örgütlenmesi yaratıldığı durumda, genel grevin koşulları mevcuttur. Genel grevin koşullarının olmasına rağmen, emekçilerin örgütlülük düzeyinin buna hazır olduğunu söyleyemiyoruz, erkendir. Ama, 1995 yılı çok kavgalı geçecek. Kamu çalışanları tüm eksikliklerini gözden geçirerek örgütlülüğünü yaratma noktasında emekçilerin birlikte mücadelesinin zeminini yaratacaktır.

MECLİSTE KAVGA

Şşşt! Maske düşüyor beyler!

Kel Ali

Haber Merkezi- Ali Çetinkaya ya da, nam-ı diğer ünlü Kel Ali, Ardahan milletvekiline çok sinirlenmişti. Kendisi Afyon milletvekiliydi. **Silahını çekti** ve Ardahan milletvekili **Halit Paşa**'yı öldürdü. Tartışma TBMM'de yapılıyordu, **Kel Ali**'nin geleceği ise parlaktı. 1923'te, yani **silahını konuşturduktan 2 yıl sonra, Ankara İstiklal Mahkemesi Başkanlığı'na getirildi.** Daha sonra, Mustafa Kemal'e yapılan suikasti yargıladı. Görevi aynıydı: **Cellatlık.** Kemal'in sadık cellatı, ömür boyu Afyon milletvekilliği yaparak ödüllendirilmişti.

Geçtiğimiz haftalarda, TBMM salonu, **"Eşşekoğlueşşek", "Hayvan"** nidalarıyla inledi. SHP Erzincan milletvekili **Mustafa Kul**'un **"Bosna yardımları nereye gidiyor?"**sorusu, Refah Partisi'nin milletvekilleri tarafından **böyle yanıtlanıyordu. Ağız sataşmaları, yerini yumruklara ve tekmelere bıraktığından, izleyiciler Cüneyt Arkın vari bir film izlendiği sanısına kapıldı.** Zaten aynı gün, Etiler Sanat Merkezi'ne giden **Tansu Çiller** ve eşi **Özer Uçuran Çiller,** "The Crow" filminin 16:45 matinesindeydiler. Film, vurdulu- kırdılı bir filmdi. Ne de olsa, TBMM'deki kavgalar rutinleşmiş ve sıkıcı hale gelmişti Çiller için.

TBMM'deki kavga sürerken, SHP'li Başkan Vekili **Genç,** 15 dakika ara verdi. Ancak arbede sürünce, 5 dakikalık bir ara daha vermek zorunda kaldı. İkinci aranın sonunda, Genç şunları söylüyordu: **"Ara verdikten sonra vatandaşlardan telefon geldi. 'Meclis'te silah mı patladı, televizyon yayını kesildi' diye. Buradan vatandaşlara duyurmak isterim, Meclis'te silah patlamamıştır."** Aslında **"vatandaşlar"** haklıydı. TBMM'de silah patladı mı patlamadı mı görememişlerdi, ama patladığına büyük ihtimal vermiş olacaklar ki, aramışlardı. Niye silah patlamamış olsundu ki? 29 Mart 1989'da ANAP Siirt Milletvekili **Idris Arıkan** ile Siirt Bağımsız milletvekili **Zeki Çeliker** kavgasında silahlar çekilmiş, ama ne olduysa, araya girip kavgacıları ayırmaya çalışan DYP'li hemşehrileri **Abdürrezak Ceyhan**'a olmuştu. **Ceyhan, bu olayda Arıkan'ın tabancasından çıkan kurşunlara hedef olmuş, karnından vurulup ölmüştü.**

Aslında, TBMM'de silah çekme olayının çok sayıda örneği yok değildi. 1967'de Adalet Partisi milletvekillerinden **Hamit Fendoğlu,** nam-ı diğer **Hamido (Dikkat edin, hemen her silah taşıyanın, sokak kabadayısı misali lakabı var)** Türkiye İşçi Partisi milletvekillerinden **Çetin Altan'ı** TBMM salonunda tabancayla kovalamıştı. Masaların altına saklanmaya çalışan **Altan,** AP'lilerce **tekmelenmiş, tabancası olmayan AP'lilerce de kulağından ısırılarak cezalandırılmıştı. Hamido** ise boş durmamış, eline geçirdiği TİP'li **Yunus Koçak'ın kafasına, silahının kabzasıyla "geydirmişti".**

Mustafa Kul'un "Bosna yardımları nereye gidiyor?"sorusu üzerine RP'liler ile SHP'liler birbirine girdi.

KİM ÇEKTİYSE TABANCAYI...

Eski CHP'liler, övüne övüne anlatırlar **"Gazi geldi, kürsüye çıktı. 'Efendiler' dedi. Revolverini çıkarıp kürsüye koyduktan sonra, devam etti. 'Var mı bu kanunun çıkmasına itiraz eden?"**

Bu gelenek, bu kadar örnekle de bitirilirse yazık olurdu doğrusu. Bir keresinde, Senato oturumu sırasında, **Ömer Naci Bozkurt, Hasan Fehmi Güneş**'e laf atar. **Güneş, silahının kabzasıyla Bozkurt'un kafasına Hamido usulü bir hamle yaparak dersini verir.**

Biraz da yeni örnekler verelim. 7 Kasım 1991'de **Hatip Dicle** ve 27 Aralık 1991'de Mahmut Alınak, yaka- paça kürsüden indirildiler. 1994 Nisan'ında ise, küfürle karışık bir tabanca gösterme olayı yaşandı. Ek vergi yasa tasarısı görüşmeleri sırasında, RP'liler kavga çıkardılar. MHP'li Kemal Göktaş "İkide bir tabanca çıkarılıyor!" diye bağırınca, RP'li Ahmet Dökülmez dini- bütün bir yanıt verdi: "Kim çektiyse o tabancayı, onu k... na so....yum!"

Geçtiğimiz ay ise DYP'liler birbirine girdi. Bolu milletvekili Nazim Çiloğlu, kendisine oda vermeyen yine DYP'li Latif Sakıcı'ya "Hırsız! Sen zaten müteahhitlerle işbirliği içindesin" diye bağırarak saldırdı. Elini beline atan Sakıcı da "gerekli" yanıtı şöyle verdi: "Şimdi kamına boşaltırım!"

SADECE RP Mİ?

Şimdi, medya sözbirliği etmişcesine RP'nin saldırgan tutumuna veryansın ediyor. Kemalistler ise, uzun zamandır anti- RP'ci bir kampanya yürütüyorlar. **"İktidara geleceğiz, kanlı mı olur kansız mı olur"** diyen **Erbakan** topa tutuluyor. Oysa, bu gelenek sadece RP'nin veya şeriatçıların geleneği değil.

Biraz geriye, TBMM çatısının yeni oluşturulduğu günlere dönersek, İstiklal Mahkemeleri'nin, RP geleneğinin öncüsü birçok milletvekilini yargıladığını, astırdığını görürüz. **Mustafa Kemal, silahla yasa geçirirken, Kel Ali yine RP geleneğinin öncülerinin kellesini alıyordu.**

Şimdi, RP aynı şeyi, Kemalist geleneğin sözcülerine yapmaya çalışıyor.

Yani, gelenek, ne Kemalistlerin, ne de RP'nin. Gelenek TBMM'nin geleneği. Yani ahırın.

Dolaysızca

Ferhat Ali

Ulusal hareketin yönü

Konuya ilişkin bu köşedeki yazılarımda daha önce ısrarla vurguladığım gibi, PKK kendisini "anayasal çözüme" adamakıllı kilitlemiş bulunuyor. Özgün mecrada ulusal-devrimci mücadeleyi silahlı mücadele biçimiyle sürdürüyor olsa da, PKK için aslolan, "siyasal çözüm"dür, düzençiliğe kapılanmaktır. Daha önceki açıklamaları bir kenara koyarak konuşsak bile, Öcalan'ın batılı devlet ve hükümet adamlarına son olarak gönderdiği üçer sayfalık mektup ve uluslararası kuruluşları Kürt sorununun çözümünde "yardıma" (!) çağıran beyanat, PKK'nın devrimci süreci tersine çevirip uluslararası emperyalist burjuvaziden medet umar hale gelerek, "siyasi çözüm"e kazığı çaktığının apaçık kanıtıdır.

Ulusal-devrimci süreç gerçekten tersinden mi adımlanıyor?

Başından alalım: PKK ve önderliği önce geçici ateşkesle devrimci süreci tersten adımlamaya başladı. Sonra diğer adımlar ardısıra gelmeye başladı: PKK-PSK protokolü, tek yanlı ve süresiz ateşkes, Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansı'na sunulan "siyasal çözüm" önerisi, Öcalan'ın Özgür Gündem'deki "çözüme doğru" başlıklı söyleşisi ve son olarak uluslararası kuruluşlara gönderilen mektup. Tüm bunlar, devrimci sürecin "anayasal çözüme" nasıl heba edileceğinin fevkalade izdüşümüdür. Bunun adını açıkça koyarsak, PKK önderliği, ulusal sorunun çözümünü düzen içinde arayan güzergaha kendisini endekslemiş bulunuyor. Bunun içindir ki, düzenin emperyalist ağababalarını üstten burjuva çözüm için yardıma çağırmada bir sakınca görmüyor Öcalan.

Kasım ayı içinde batılı devlet ve hükümet başkanları ve uluslararası kuruluşlara gönderdiği üç sayfalık mektupta bakın neler diyor Öcalan: **"Kürdistan sorununun herhangi bir sorundan daha çok uluslararası olduğu gerçeğini bildiğimiz için, etkili devletlerin ve veya uluslararası kuruluşların çözümde, önemli rol oynayabileceğine inanıyoruz.** Bu konuda ortaya çıkacak gelişmelere ve **görüşme istemlerine açık olacağımızı** ve gerekli değeri vereceğimizi belirtiyoruz."

Öte yandan Öcalan, çözümü savaşta görmediğini, siyasi tercihleri esas aldığını da sözkonusu mektupda diplomatik bir dille ve dolaysızca açıkhyor. Bütün bu açıklamalar, Öcalan'ın daha önce söylediği "şimdi diplomatik bir dönem başladı." sözleriyle olabildiğince örtüşüyor.

Kiminle diplomasi? Batılı emperyalist güç odaklarıyla.

Çözüm kiminle? Uluslararası kuruluşlar artı ezen, egemen, sömüren güçlerle.

Bilirsiniz kocakarı fırtınası ilkyazı anımsatır. PKK ve önderliğinin içine girdiği rota da Kürt sorununda burjuva-reformizmini anımsatıyor. Ulusal programda reformizm de, ulusun kendi kaderini tayin hakkını bozmaktan, işe yaramaz hale getirmekten başka anlama gelmez. Dolayısıyla Türkiye Kürdistanı bu yönelimle özgürleşemez.

Öcalan son üç sayfalık mektubu ile Kürt sorununun çözümünü diplomasi koridorlarına hapsetmiş ve uluslararası güçlere havale etmiştir. Kişi eğer kendi ülke dinamiklerine değil de uluslararası burjuvaziye dayanarak çözüm ararsa, bu çözüm devrimci bir çözüm değil, emekçiyi kollayan bir çözüm değil burjuva bir çözüm olur. Anlaşılan o ki, ulusal hareketin önderliği on yıldır gelişen heybetli hareketi burjuva pazarlığa kurban etmek için emperyalist güç odaklarını yardıma çağırarak, emperyalist şemsiye altında konaklamada sakınca görmüyor. Her burjuva-milliyetçi hareketin başına gelenle karşıkarşıya PKK.

ABD eksenli yeni "dünya düzeni "(siz, düzensizliğin düzeni diye okuyun) şemsiyesi altında bir yer bulma girişimidir bu. Başka türlü düşünülemez. Kendisine sosyalist diyen, sosyalizmi en iyi biz temsil ediyoruz diyen, ama özünde sosyalizmi milliyetçiliğe uyarlayan bir hareketin gelip dayandığı yerdir bu. Çözümü uluslararası burjuvaziden bekleyen, emperyalist girişimlerden medet uman bir anlayış, kendi ayaklarına şimdiden pranga vurmuş demektir. Bu yolla ulusal-devrimci mücadele sağa sıçrayışla "siyasi çözüm" adı altında reformizme kurban edilecek ve hareket kendi sayginlığını elleriyle zedeleyecektir.

Denilebilirki, on yıldır binlerce kurban vererek yoluna devam eden bir hareket, nasıl olur da bu yeni rotaya kendini kilitler?

Bir: Geliştirilen hareket ulusal-devrimci PKK burjuva-milliyetçi bir yapılanmadır. **İki:** PKK işçi sınıfı hareketi değil, ulusalcı bir hareket-tir. **Üç:** PKK silahlı mücadele aracılığıyla Türk burjuvazisiyle pazarlık gücüne ulaşmış bulunuyor. **Dört:** Ezen ve ezilen milliyetçilik, milliyetçilik damarıyla ortak payda da buluşuyor. **Beş:** Gelişen Kürt ulusal hareketi Ortadoğu gibi emperyalist dengelerin bıçak sırtında yol aldığı bir hassas alanda ayağa doğruluyor. **Altı:** PKK'nın sınıf temeli ile ulusal-devrimci mücadele arasındaki derin çelişki.

Unsurlar bunlar.

Kararlılıktan uzak bir ulusal-devrimciliğin, Kürt yoksul köylüsü gibi iç devrimci dinamiklerine yaslanmayı amaç edinmeyen bir yapılanmanın, Türk-Kürt emekçi barikatı eşliğinde proletarya enternasyonalizmine yüzünü dönmeyen bir hareketin, yukarıda saydığım unsurlar, olgular, özellikler ortasında ve bunlarla örülü şekillenişte emperyalizme karşın, "yeni dünya düzeni"ne karşın, Orta-Doğu barikatına karşın, Türk kıyıcı devletine karşın, tek kutuplu dünya ekseninde yoğrularak şekillenen siyasal statüye karşın, devrimci süreci zaferle taçlandırması, ulusal hareketi burjuva pazarlıklarla yolundan çıkarmaması, bozmaması düşünülemez. Anlaşılan o ki, PKK ve onun önderliği Kürt'ün özgücüyle başarı şansının boşunalığına kendini inandırmış bulunuyor. Ve bu inanç onu, Kürt sorununu çözmede uluslararası güçleri devreye sokma yoluna götürmüş bulunuyor.

PKK, kendisini saran milliyetçi tülü soyup atmadan, burjuva-milliyetçi alemin sislerle kaplı katlarını dolaşmaktan vazgeçmedikçe, kendisini eninde-sonunda emperyalist cehennem zebanisinin kollarına atmaktan kurtaramaz.

Israrla yineliyorum. PKK ve önderliğinin on yıldır tutturduğu rota, Türk egemen güçlerinin ensesinde boza pişiren heybetli, onurlu savaşımı ulusal hareketin en büyük erdemidir; son tutturduğu rota ise kusurdan da öte bir şeydir.

Çözüm nedir?

Devrim mi? Düzençilik mi?

Bu sorunun yanıtı, ulusal hareketin yazgısıdır. Bu yazgı PKK'nın elindedir. Ne ateşkes, ne diyalog, ne görüşme ve ne de uluslararası burjuvaziye umut bağlama çizgisiyle Kürt özgürleşemez; Kürdistan ayağa doğrulamaz. Bu yol düzenin bir eklentisi olma yoludur; Kemalizm'in eteklerine çulu serme yoludur; devrimci dinamiklerden koparak reformizme kapılanma yoludur.

Emperyalistler ve onların kuruluşlarının himayesiyle, onları "çözüme" katarak ne bağımsız, ne özgür Kürdistan asla kurulamaz; ve ulusal hareketin yönü düzençiliğe kilitlenir.

PKK ve önderliği Kürdistan'ı masaya yatırmaya hazırdır; Türk arakçayev rejimiyle "yeni dünya düzeni" şemsiyesi altında "üstten" burjuva çözüme de. Bu tanıtlanmış bulunuyor.

Don Kişot gezginci şövalyenin ekonomik-toplumsal biçimle bağdaşabileceğini sanmakla yaptığı hatanın cezasını nasıl çektiyse, uluslararası emperyalizmden Kürt sorununun çözümünü istemekle yaptığı hatanın cezasını da PKK önderliği ve Kürt halkı çekmede gecikmeyecektir.

Aslolan, diplomasi, batılı emperyalist kapılara kapılanmak değil, ülke içi emekçi dinamiklere dayanmak, güvenmek; ve proleter enternasyonalizmi, kardeşçe sınıf dayanışmasını esas alarak devrimci süreçte direnmektir.

Unutulmasın ki, Kürt sorunu, "yeni dünya düzeni" ekseninde emperyalist girişimlerle değil, enternasyonalizm şemsiyesi altında, emperyalizm ve temel dayanaklarına karşı kararlı bir savaşımla Kürt ve Türk emekçileri kulvarında muzaffer bir sonuca ulaşabilir.

Zeytinburnu Halkevi'nde katliamlar konulu söyleşi

İstanbul/ Özgür Gelecek- Maraş Katliamı'nın 16. yıldönümü nedeniyle Zeytinburnu Halkevi'nde genelde katliamlar, özelde ise Maraş Katliamı konulu bir söyleşi düzenlendi.Söyleşiye gazetemiz Özgür Gelecek adına **Hasan Büyükdere,** EKB adına Seza Mis, Halkın Gücü adına **Özkan Pekgüleç,** Öncü Partizan adına **Ali Rıza Bilir** ve Zeytinburnu Halkevi'nden **Bilal Arıkan** ile **Yunus Akşahin** katıldı.

EKB'den Seza Mis yaptığı konuşmada, " Bir daha bu tür katliamları yaşamak istemiyorsak, kendi örgütlülüklerimizi yaratarak, sisteme karşı mücadelemizi aktif bir şekilde yürütmeliyiz." dedi.

Ardından Halkın Gücü temsilcisi ve İşçi Hareketi gazetesi adına konuşan Özkan Pekgüleç, Maraş Katliamı'ndaki somut gelişmeleri içeren bir konuşma yaptı. Daha sonra gazetemiz Özgür Gelecek adına konuşan Büyükdere, genel olarak katliamları ve sınıflı toplumların doğuşuyla birlikte katliamların oluşmaya başladığını, egemen sınıfların katilamları ekonomik ve siyasi olarak krize girdikleri dönemlerde gündeme getirdiklerini belirtti. Büyükdere, ikinci turdaki konuşmasında çözüm önerilerini **"Katliamların failleri tarafımızdan net olarak bilindiğine göre, biz devrimciler, komünistler olarak: Birincisi, halkı katliamlara karşı bilinçlendirmek, politikleştirerek uyanık kılmak; ikincisi, kitlelerin her alanda gelişen kendiliğinden gelme eylemliliklerinde bizzat yer alarak, halkla bütünleşmek, halka birlikte katliamlara karşı durmak; üçüncüsü, halkın faşizme karşı silahlandırılması; dördüncüsü ve en önemlisi de, ezilen geniş yığınların sınıf örgütü olan proletarya partisi etrafında örgütlenmesi ve devrim mücadelesine katılmasıyla esasen karşı konulabilecektir."** dedi.

Öncü Partizan adına söz alan Ali Rıza Bilir, konuşmasına **Özgür Gelecek ve Partizan'la resmi, gayri resmi hiçbir platformda yer almayacaklarını, burada sadece Halkın Gücü'nü muhatap aldıklarını** söyleyerek başladı.

Bilir'in bu nitelemeleri üzerine söz alan gazetemiz temsilcisi Büyükdere, **"Madem ki böyle bir kararınız var ve burayıda birlikte bir platform görüyorsanız,** kendi iç tutarlılığınız açısından **söyleşiye katılmamanız gerekirdi."** dedi. Büyükdere, **"Dostlarımızın ve düşmanlarımızın kimler olduğunun açıkça konulması, kimlerle nereye kadar dost olunacağının tespit edilmesi, devrimimizin geleceği açısından önemlidir. Öncü Partizan'dan arkadaşlar bu tutumlarını gözden geçirmelidirler."** ifadesini kullandı.

Öncü Partizan adına konuşan Bilir'in, en son turdaki konuşmasında **"Özgür Gelecek ve Partizan'ı halk saflarında görmüyoruz."** şeklindeki açıklaması üzerine, dinleyiciler tepki gösterdi. Böylece Öncü Partizan'ın şaşırtıcı olmayan tutarsızlıklarına bir yenisi daha eklendi.

Panel, konuşmacıların Maraş Katliamı benzeri yeni katliamlara karşı bütün güçlerin ortak mücadele etmesi gerektiği dileğinde bulunmasıyla sona erdi.

G.Antep Üniversitesi'nde faşist Saldırı

Gaziantep/Özgür Gelecek- 10 aralık 1994 günü Gaziantep Üniversitesi'nde sivil faşistler iki öğrencinin elele dolaşmasını bahane ederek saldırdılar. Devrimci-demokrat öğrenciler bu olay üzerine saldırıyı yapanlarla gidip konuştular ve bir daha böyle şeyler yapmamalarını söylediler. Ancak, sivil faşistler aynı gece dışarıdan çağırdıkları 100 kadar faşistide yanlarına alarak devrimci-demokrat öğrencilere sopalarla saldırdı. Faşistlerin organize bir şekilde tüm giriş çıkışları tutması nedeniyle, kimi devrimci-demokrat öğrenciler yurt binasının 3. katından atlayarak kurtulmaya çalıştı. Ancak faşistler, burada da, 3. kattan atlayıp yaralanan öğrencilere sopalarla saldırdı ve bu saldırı sonucu 5 devrimci-demokrat öğrenci yaralandı.
Tüm bu olaylar olup biterken yurt idaresi olayı gülerek seyretti. İki öğrenci tedavi yerinde, her zaman olduğu gibi polis tarafından gözaltına alındı, ertesi gün serbest bırakıldı.
Yurt idaresi olayın ertesi günü devrimci-demokrat bir öğrenciye sorgulama adı altında arkadaşlarına ihanet tekliflerinde bulundu. Öğrenciler faşistlerin yurda sokulmasını yurt idaresinin sağladığını, yurt idaresinin de tümünün faşist olduğunu ve yurt müdürünün de açıkça çekinmeden ülkücü olduğunu söylediğini belirtiyorlar.

Harb-İş'den eylem

Kartal/ Özgür Gelecek- Türk-iş'e bağlı Harb-İş sendikalarına üye işçiler 15 aralık perşembe günü Kartal'da kitlesel bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı basın açıklamasını Harb-İş Sendika Başkanı orhan Coştur yaptı. Yağmurun yağmasına karşı yapılan basın açıklaması açılan pankartlar ve atılan sloganlarla coşkulu geçti.
Harb-İş Başkanı **Orhan Coştur**'un yaptığı basın açıklamasında, " 25 yılını doldurmuş erkek ve 20 yılını doldurmuş kadın işçiler emekliliğe sevk edilirken, yayınlanan emirlerle; emekliliğe hak kazanmadığı halde verimsiz çalışması, mesleki bilgi yetersizliği hastalığı, disiplinsizliği gibi muğlak nedenler ileri sürülerek İş Yasası'nın 13. maddesine göre fesihler yapılırken, toplum vicdanını zedeleyecek sakat ve zihinsel özürlü işçileri de işten çıkartmaları öngörülüyor .Şu ana kadar haksız şekilde işten atılanların sayısı 200'lere ulaşmış bulunuyor. Bütün bu uygulamalarda amaçlanan Milli Savunma Bakanlığı'na bağlı işyerlerinde sendikalı işçilere yönelik geniş bir kadro kısıtlaması yapmak, sendikalı işçilerin gerçekleştirdiği üretimi ve hizmeti; sivil memura, askeri personele yaptırarak böylece sendikal etkinliği azaltmak olduğunu" belirtti.
Harb-İş Sendikası olarak, yapılan haksızlıklara karşı sessiz kalmayacaklarını yasal ve demokratik haklarını her koşulda hayata geçireceklerini, bunun içinde kararlı olduklarını belirttiler.
Çalışanlar **"Birlik Mücadele Zafer!", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz!", "İş Ekmek Özgürlük!", "Hükümet İstifa, Tansu Amerika'ya!"** sloganlarını atarak alandan dağıldılar.

Failler "Gizli"liğe rağmen gizlenemedi

Haber Merkezi- 3 Aralık'ta **Ersin Yıldız**'ın şehit düşmesi ve **23 kişinin** yaralanmasıyla sonuçlanan Özgür Ülke'nin idari, teknik büroları ve Ankara Temsilciliği'nin bombalanması olayının, aradan çok geçmeden kimler tarafında, kimlerin emriyle gerçekleştirildiği ortaya çıktı. **Emri veren Tansu Çiller'di.**

Aslında, Özgür Ülke'nin bombalanmasının devlet tarafından gerçekleştirildiği hakkında hemen hiç kimsenin şüphesi yoktu. Faili belliydi. Herkeste emindi; ancak, bu konuda elde hiçbir delil yoktu. Hoş, delil olmasına da gerek yoktur. **Ancak, hakim sınıfların pislikleri gerek dünya kamuoyuna gerekse Türkiye kamuoyuna daha iyi anlatabilmek için belgeli olmasının önemi de büyüktür. Şimdi TC'nin pislikleri belgelendi.**

Özgür Ülke, 19 Aralık 1994 tarihli sayısında Tansu Çiller'in imzasını taşıyan **"gizli", "Özgür Ülke'yi bertaraf edin"** emrini ele geçirerek kamuoyuna sundu. Kimlerin şaşırıp şaşırmadığını bilmeyiz, ancak biz şaşırmadık, sadece belgelendiği için sevindik.

Özgür Ülke'nin bu haberi ne Tansu Çiller tarafından ne de diğer egemen sınıfların sözcülerince yalanlanmadı, sadece zorlama yorumlarla verilen emir çarpıtılmaya çalışıldı.

Tansu Çiller, verdiği talimat hakkında hiçbir açıklama yapmazken, Devlet Bakanı ve Hükümet Sözcüsü **Yıldırım Aktuna** yaptığı açıklamada pişkince olayı çarpıtarak **"bertaraf edin"** emrinin **"doğal bir talimat"** olduğunu söyledi. Talimatta **"bombalayın" denmemiştir** deniliyor; yok bir de **"bombalayın"** deyin. **"Bertaraf etme"**nin Türkçe karşılığı **"ortadan kaldırmak"**tır. **Yıldırım Aktuna** daha da ileri giderek Yavuz hırsız misali **"Türkiye'yi zor durumda bırakmak için kendi kendilerini bombaladıklarını düşünüyoruz"** diyerek utanmazca işledikleri suçu Özgür Ülke'ye atmaya çalışıyor.

Düşündürücü değil mi? Tansu Çiller **30 kasım** da bu talimatı veriyor; **üç gün sonra, Özgür Ülke'nin üç ayrı yerde, üç ayrı binası aynı saatlerde havaya uçuruluyor. Bu kadar tesadüf olur mu?**

Özgür Ülke soruyor;

"02438 sayılı genelgede 'bu önemli tehditin bertaraf edilmesinden söz edilmektedir. Bunun sözlükteki anlamı **'ortadan kaldırmak', ' yok etmek'** olduğuna göre, Başbakan **'bertaraf'** kelimesini hangi eylem için kullanmıştır?

"Genelgede **'etkin mücadele yöntemleri'nden** söz ediliyor. Savcıların, mahkemelerin, polisin, şimdiye kadar kullanmadığı ama **Çiller'in işaret ettiği bu yöntemler nelerdir?**

"Özgür Ülke'nin her sayısının toplatıldığı, dağıtımı devlet güçlerince engellendiği, 35 çalışanı halen tutuklu bulunduğu halde, bu engellemeleri yetersiz gören **Çiller'e göre kullanılmayan hukuki yöntemler var mıdır?"** Evet, Özgür Ülke soruyor, yetkililerden tıs yok.

Oldu olacak bir soruda biz soralım.

"Gizli" ibareli talimatta, "Başta Özgür Ülke olmak üzere, bölücü ve yıkıcı örgütlere destek verecek şekilde yayın yapan yayın organları" derken, Özgür Ülke'yi "bertaraf" ettiniz, şimdi sırada hangi yayın organı var?

Elbette ki sırada, Özgür Ülke'den sonra diğer devrimci- sosyalist yayın organları var. Ancak bunu yaşama geçirebilir mi? Bilemeyiz.

Çünkü, **"bertaraf"** etmekle **Özgür Ülke'yi susturamadılar. Devrimci dayanışmanın güzel bir örneği sergilenerek Özgür ülke yayınına hergün devam ediyor.** Sanırız, egemenler, bombalamakla da sorunun çözülemeyeceğini anlamışlardır.

Hiçbir baski devrimci- demokrat, sosyalist basını susturamadı... susturamayacak.

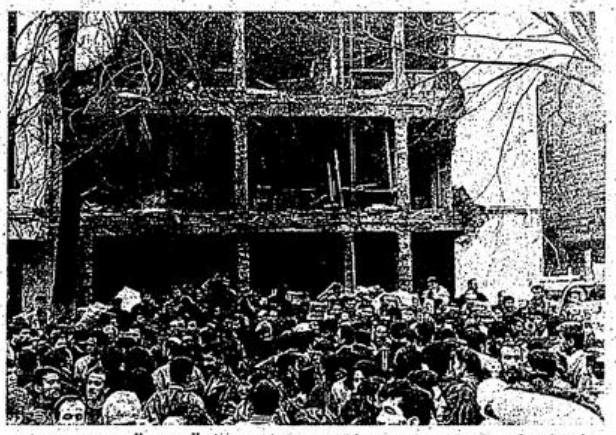

Bombalanan Özgür Ülke'nin yıkıntıları arasında yükselen devrimci dayanışma,Özgür Ülke'yi yaşatıyor. Ya bombala emrini verenler... battıkça batıyor.

Maraş Katliamı protesto edildi

İstanbul/Özgür Gelecek- Maraş Katliamı 16. yıldönümünde çeşitli eylemlerle protesto edildi. 23 aralık günü Sultanahmet Parkı'nda, Devrimci Sosyalist Basın Platformu tarafından düzenlenen basın açıklamasına, Pir Sultan Abdal Canlar Derneği, Tuncelliler Derneği ve EKB de katıldı. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı protesto eyleminde, Pir Sultan Abdal Canlar Derneği Genel Başkanı **Muharrem Coşkun,** katılımın az olması dolayısıyla insanların duyarsızlığını eleştirerek **"Bu tür katliamlara dünyanın neresinde olursa olsun buna karşı çıkmamız, duyarlı olmamız gerekiyor. Bosna'daki katliamları kınarken yanıbaşımızdaki katliamlara seyirci kalamayız"** dedi.

Devrimci Sosyalist Basın Platformu adına yapılan basın açıklamasında, katliamların sanıklarının mecliste olduğunu, devletin, işçi sınıfı ve emekçi milyonları yapay ayrımlarla bölerek zayıflatmak için Maraş Katliamı'nda kullandığı MHP'li sivil faşistleri bugün de sahneye sürdüğü, bütün düzen partilerinin, demokrasi ve özgürlük mücadelesini bastırmak için ittifak yaptığı, kontrgerillanın planladığı yeni katliamların ve MGK tarafından belirlenen baskıcı politikaların icracısı olduğu belirtilerek, **"Maraş Katliamı'nın sorumlusunun devlet olduğu aradan 14 yıl sonra Sıvas'ta yapılan katliamla bir kez daha kanıtlandı. 35 can diri diri yakıldı. Katil yine aynı güçtü, failler yine korundu. Devrimcileri, yurtseverleri, komünistleri, aydınları ve yazarları yargılayan engiezisyon tipi DGM'ler sanıkları üçer, beşer bıraktılar. Ve 26 aralıktaki "karar" duruşmasında geriye kalanlarda salıverilmek isteniyor. Biz devletin katliamcı, soykırımcı yüzünü biliyoruz. İşlediği cinayetlerin geniş yığınlar tarafından bilinmesini engellemek için basın üzerinde terör estiren, gazeteci kurşunlayan ve metropollerin göbeğindeki gazete binalarını bombalayacak kadar pervasızlaşan halk düşmanı düzene karşı; İşçileri, emekçileri, gençleri, kadınları, demokratik kitle örgütlerini demokrasi ve özgürlük mücadelesini geliştirmeye çağırıyoruz"** denildi.

EKB adına yapılan basın açıklamasında da, faşist diktatörlüğün dün Maraş, Sivas, Çorum, Elazığ, Malatya'da MIT- CIA- Kontrgerilla tarafından gerçekleştirdiği provakasyon ve katliamları bugün yine gündeme getirdiği, emekçilerin yoğun olduğu yerlerde sivil faşistleri örgütlediği belirtilerek, **"Devletin her türlü provokasyon ve katliamlarını boşa çıkarmak için yaşamın her alanında mücadeleyi yükseltmek, insanca ve onurlu yaşamın ön koşuludur"** denildi.

Öte yandan yine Maraş katliamını protesto etmek amacıyla, **İstanbul Üniversitesi** ve **İstanbul Teknik Üniversitesi**'nde forumlar düzenlendi.

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde düzenlenen **forum**a yaklaşık **100 öğrenci** katıldı. **İTÜ** Ayazağa Kampüsü İnşaat Fakültesi'nde devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan **forumda, "Maraş'ın Hesabını Soracağız"** yazılı bir pankart açıldı.

Burada yapılan konuşmalarda, 16 yıl önce Maraş'ta düzenlenen katliamların bugünde devam ettiği belirtildi.

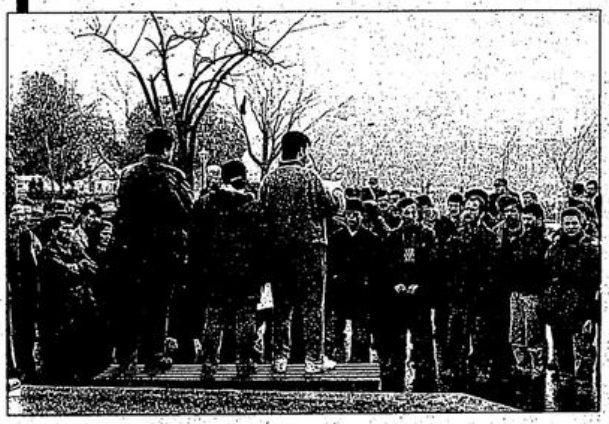

Tarihe adını Maraş Katliamı diye geçirten, yüzlerce insanın ölümüyle sonuçlanan katliam,15. yılında çeşitli etkinliklerle protesto edildi.

Sıvas Katliamı'nın failleri serbest

Haber Merkezi-Sıvas Katliamı davasıyla ilgili olarak, Ankara DGM'nin 26 aralık günü karar vermesi beklenirken, katliamdan "yargılanan" gericiler, **Kırşehir E Tipi Cezaevi**'ndeki ilerici tutsaklara saldırdılar. İstanbul'un İncirli semtinde bulunan **SİDAD** (Sıvas Kültür Ve Dayanışma Derneği) **Genel Merkezi** ise bombalandı.

Kırşehir E Tipi Cezaevi'nde kalmakta olan ilerici tutsaklar tarafından 24 aralık günü basına faksla**nan Mithat Çelik** imzalı açıklamada, cezaevinde ikinci bir Sıvas katliamı yaşanabileceği endişesi vurgulandı. 30 kişilik bir grupla saldırıya geçen Sıvas Katliamı tutuklularının **Selahattin Aydın** isimli tutsağı yaraladığı belirtilen açıklamada, **"Ardından bu grup ellerinde bir takım alet ve silahlarla koğuşumuza saldırmışlardır. Biz kendimizi ancak zor bir şekilde kurtarabilmişizdir. Burada hiçbir demokrat-devrimcinin can güvenliği kesinlikle kalmamıştır,"** ifadesi kullanıldı.

Öte yandan **SİDAD**'ın (Sıvas Kültür Ve Dayanışma Derneği) İncirli'de bulunan genel merkezine 25 aralık günü öğle saatlerinde bomba koyuldu. Zuhuratbaba yolu Çetiner Sokak 3/2'de bulunan dernek genel merkezinin önüne bırakılan bomba, polis kontrolünde patlatıldı. Siyah bir poşet içinde bırakılan tahrip gücü yüksek bombayı, bina sakinleri polise bildirdiler. Polis, bombanın patlamasına üç dakika kala bir fünye ile bombayı patlattı. Bu patlama sonucunda dernekte hasar meydana gelirken, bina sakinleri **"Böyle bir saldırıyı yapanlar, insan olamazlar"** dediler. Binada sekiz ailenin ikamet ettiği bildiriliyor.

KATİLLER SERBEST

Bu arada, gazetemiz baskıya girerken aldığımız habere göre, Sıvas Katliamı'ndan tutuklu olarak yargılananların sayısı, Ankara DGM'nin 26 aralıkta verdiği kararla beraber 21'e düştü.

Duruşma öncesi ve sonrası gösteriler yapan sanıklar, DGM'ye tehditler yağdırırken, sarı basın kartı bulunmayan basın mensuplarının duruşmaya girmesi engellendi.

Ankara DGM'nin verdiği karara göre, 26 kişi 15 yıl hapis, 60 kişiye 3 yıl hapis cezası verildi. 37 kişinin beraatiyle sonuçlanan davada, 12 kişi tahliye edildi. Böylece 49 kişi elini kolunu sallaya sallaya gezerken, 60 kişi de (yattıkları süre gözönünde bulundurulduğunda) kısa bir süre sonra serbest kalacak. Bu karar, çeşitli ilerici kurum ve kuruluşlar tarafından katillerin ödüllendirilmesi olarak nitelendiği ve protesto edildiği gelen haberler arasında.

Deri işçileri kavgayla bileniyor

Kartal/ Özgür Gelecek- Tuzla organize Deri Sanayii, 21 aralık günü sıcak günlerinden birini daha yaşadı. 21 aralık akşamı, direniş çadırlarında nöbet tutan 10 direnişçi, yaklaşık 200 jandarma tarafından ablukaya alındı. Komprador - burjuvazinin uşakları işveren **Ergun Cihangir**'in ve adamlarının fabrikadan mal çıkarmasına yardım etti.

Bilindiği gibi **Cihangir Deri fabrikası**'nda sendikal mücadele veren işçiler, işveren **Ergun Cihangir**'in işyerinde sendikayı kabul etmemesi üzerine 3a ralıkta direnişe geçmişti. Tuzla Organize Deri Sanaayi'nde direnişteki işçileri desteklemek için yapılan eylemlerden ilki 5 aralık'ta kitlesel yapılan basın açıklaması. Yine işverene karşı 8 aralıkta yapılan uyarı eylemiydi. Uyarı eylemi ve diğer protesto eylemlerinde vurgulanan **"Tuzla Organize Deri Sanayii'nde sendikasız bir işyeri kalmayacak"** hedefi, bir çok zorluğu göğüslemeyi getiriyordu. Bu bilinçle eyleme başlayan, eyleme geçen işçiler, sendikal haklarını uzun süren mücadeleler sonucu ancak kazanabileceğinin farkında. Her türlü baskı ve provakasyona karşı ise uyanık. Karşı cephede jandarma, işverenin yanında sık sık deri işçilerini sindirme ve yok etme politikalarını yaşama geçirmeye çalışıyor. Eylem kırıcılığında komprador- burjuvazinin uşakları bir numarayı oynuyordu. 21 aralık akşamı saat 7 civarında ilk başta Tuzla Organize Deri Sanayii girişi jandarmalar tarafından tutulur. Bir grup jandarma ve işveren uşakları direniş çadırında nöbet tutan yaklaşık 10 kişiyi ablukaya alır. Etkisiz kalan deri işçileri, işveren uşaklarının malları dışarıya çıkarmasından sonra Tuzla, Aydınlı Deri-İş sendikasına haber verir. O an sendikada temsilciler toplantısı yapıldığı için, haber aldıkları gibi doğru Deri Sanayi'ne giderler.

Tuzla Organize Deri Sanayii işçileri edinmiş olduğu sınıf perspektifiyle, Türkiye işçi sınıfına direnişi ve kazanımı gösteriyor.

Yaklaşık 100 deri işçisinin fabrikaya girişi jandarma tarafından engellenir. Jandarma **"bu saatte giremezsiniz, operasyon yapıyoruz"** demesiyle tartışmalar başlar ve **birinci barikat** aşılır. Cihangir Deri fabrikasına yürüyerek ilerleyen kitle **ikinci kez barikatla** karşılaşır. Bunu da yapılan itiş- kakıştan sonra **aşarlar. Üçüncü barikat** Cihangir fabrikası önünde kurulu direniş çadırlarının önüdür. Kitle, işçilerle görüşülmesine izin verilmediği için oturma eylemi yapar. Bu arada jandarma **üç kişiyi gözaltına almaya çalışır. İşçiler "toplu ifade vereceğiz"** diyerek jandarmaya gözdağı verir ve **gözaltına engel olur.** Oturma eylemini bir süre daha sürdüren işçiler, jandarmanın ablukayı kaldırmasıyla, işçiler birbirine kavuşur. Saatler yeni bir günü gösterirken, **işçiler türkülerini söylemeye devam eder.**

Ertesi gün, 22 aralık günü Tuzla Deri Organize Sanayii'nde jandarma ve işverenin baskılarını protesto etmek için, yaklaşık **4000 civarında deri işçisi** Aydınlıköy'de bulunan Deri-İş sendikası önüne kadar yürüdü. Sabahın ilk saatlerinde toplanan işçiler sloganlarla yürüyüşe geçti. **"Gelecek Ellerimizdedir!", "Birlik Mücadele Zafer!", " İşçinin Katili Patron-Ağa Devleti!", "Baskılar Bizi Yıldıramaz!", "Cihangir İşçisi Yalnız Değildir!","Yaşasın Tuzla Direnişimiz!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız!", "Kahrolsun Sermaye Uşakları!", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız!".** Yürüyüş boyunca bu sloganlar Tuzla Organize Deri Sanayii'nde yankılandı. Saat 11 civarında iki koldan yürüyen işçiler Arıtma Tesisleri önünde birleşti. Aydınlıköy girişinde **halkın** ve **öğrencilerinde** yürüyüşe katılması, sayıyı **5 bine çıkardı.**

Sömürü ve zulmün palazlandığı ülkemizde alanlara çıkmaktan çekinmeyen yoksul halkımız, faşizme karşı, komprador- burjuvaziye karşı kinini , deri işçisiyle buluşarak bir kez daha sloganlarıyla haykırdı. Aydınlıköy yine sloganlarla yankılanmaya başladı. Sendika önüne gelindiğinde sloganlar durmuyor, öfke kabarıyor, kalabalık ise gittikçe artıyordu. Burada Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Yener Kaya** ve Tuzla/ Aydınlı Deri İş Sendikası Genel Başkanı **Musa Selvi** bir konuşma yaptı. Konuşmalarda mücadele ederek haklarını kazancaklarını bir kez daha vurguladılar. Bundan sonra da çıkacak olaylardan ne işçilerin, ne de sendikanın sorumlu tutulamayacağı bir kez daha belirtildi. Bu tür baskılarıda aşmasını bilen deri işçileri kazanacak.

Öte yandan Deri Sanayii'nde **Cihangir Deri**'de 50 işçi **Burcun Deri**'de 10 işçi, bunun yanısıra **Çağlar Deri** ve **Tuğrul Tabak adlı deri fabrikaları** yine direnise geçti.

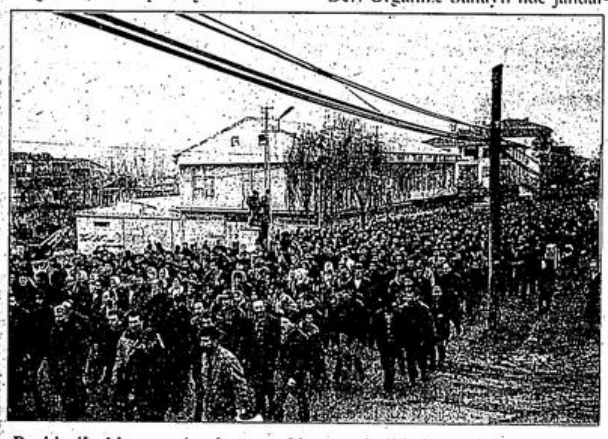

Deri işçileri işveren-jandarma saldırısını, halkla bütünleşerek, yürüyüşlerle, barikatları aşa aşa geri püskürtüyor. Direniyor... Öğreniyor... Direniyor... Öğretiyor.

Akşam liselerine kapatma

Kartal/ Özgür Gelecek- Milli Eğitim Bakanlığı'nın Akşam Liselerini kapatacağı haberi üzerine, bir grup Akşam lisesi öğrencisi, 18 aralık günü Kadıköy Eğit-Sen 2 Nolu şubede yaptığı basın açıklamasında **"Okul kapatmanın hiçbir gerekçesi olamaz"** diyerek, özgün eğitim haklarının ellerinden alınmasını kınadı.

Kamuoyuna bir süre önce Milli Eğitim Bakanlığı tarafından Akşam Liselerinin kapatılacağı haberi yayılmıştı. Gerekçesi ise "ciddiyetsiz, disiplinsiz" olarak açıklanmıştı. Bunu öğrenen Akşam lisesi öğrencileri, bir basın toplantısı yaparak, bu kararın bir an önce geri alınmasını istedi. Öğrenciler, okulların kapatılmayacağı kararı açıklanana kadar mücadelelerini yapacakları çeşitli eylemlerle sürdürecklerini belirttiler. Kamuoyunun desteğini isteyen öğrenciler, basın açıklamasında **"Bu okulların çoğaltılması gerekirken kapatılmaya gidiliyor. Okuyan arkadaşlar açık liselere kaydırılmak isteniyor. Bu kadar fedakarlıktan yılmayıp, dört koca yıl her akşam evinden, sofrasından, çocuğundan uzak olan öğrenciler açık liselere kaydırılıyor. Bizler okumak üzere bu fedakarlıklara razıyız. Yüz yüze özgün eğitim istiyoruz" dedi.**

Öğrencilere destek veren Akşam Lisesi mezunu **Mehmet Nayır, "10 yıl önce Askeri Faşist Cunta döneminde bu okullar "Anarşi yatağı" bahanesiyle kapatılmak istenmiş, fakat verdiğimiz mücadeleyle bunu engellemiştik"** dedi.

Türkiye genelinde 23 tane akşam lisesi var. İstanbul'da ise 6 akşam lisesi bulunuyor .İstanbul'da akşam lisesinde okuyan öğrenciler taleplerini özgün eğitim olarak belirtiyorlar. "Okumak isteyen insanın elinden eğitim hakkı alınamaz. Biz eğitim ve öğretim istiyoruz" diyorlar. Davut paşa Akşam Lisesi'nden bir öğrenci düşüncelerini şöyle açıkladı. **"İktidarın, yaşamın bütün alanlarında yaptığı özelleştirme faaliyetlerinin bir parçasıdır. 90'lı yılların başında hızla çoğalan özel Akşam Liseleri, ancak parası olana hizmet ederek, eğitimde fırsat eşitliğini ortadan kaldırmaktadır."** "Söyleyeceğimiz ilk ve son söz; okul kapatmanın gerekçesi olmaz" idi. Eğit-Sen 2 Nolu Şube Başkanı **Alaattin Dinçer, "Bunların tümünün uydurma gerekçeler olduğunu düşünüyorum. Öğrencilerimizin bilgi geleceğini kendilerine hazırlama çabası içinde olduklarını ve bu haklı, onurlu mücadelelerini destekliyoruz"** dedi.

Ayrıca, kapatılmak istenen 6 akşam lisesi öğrencileri 24-12- 1994 Cumartesi günü saat 14:00'de Kadıköy PTT önünde basın açıklaması yaptılar. Yapılan basın açıklamasında akşam liselerinin kapatılmak istenmesi protesto edildi. Eylem bitiminden sonra polis, öğrencilere saldırarak, bir kişiyi gözaltına aldı.

Kolektif / Dağlardan

Ozan Veli

Sonsuzluğa adanan yitik bir anı

Sırtımı yaslayarak, derin vadilere küçük bir dize okudum senin için. Uzun bir bekleyişin son çırpınışına düşen ayaz bir gecedeydim. Bakışlarındaki derinliği seyre durdum yıldızlarımın. Ahenginı çizdim raks eden söylencelerin. Günü güne dolayarak uzun bir ömür açtım kar fırtınalarında.

Biri, yitirilmiş bütün sevinçlerine tutunarak, **"Sen Ele'yi bulamazsın"** demişti. Oysa ben Ele'yi bulmak değil, yaratmak için işlerdim kavgamda derinlikleri, incelikleri. Güzel şeyler çok emek harcanarak yaratılandır. En yıkılmaz değerler böyle doğar. **Ve sevgi üretildikçe yeniden var olabilir.**

Kuyruklu yıldızın teras katındaydı buluşma yerimiz. Yedi otuz treniyle başladık yolculuğa. Ölesmek gibi erdemli olmanın ilk davranışını tüm çocuklara armağan bırakarak ayrıldık. Hüzne, koşan bulutlar arasında uğurlandık. Büyük sevinç deryalarını oluşturan, küçük su taneciklerı topladık ülkemizin nehirlerinden. Sarı buğdaylar, beyaz yer bulutlarını sayamadan geçip gittik. Yerinden doğrulan büyük yıkıntıların ayağa kalkışını seyre durduk. Güzelliklerin karşıtlıklarıyla cenge girdik, uzun söylevlerde yarışırken. Şiirlerin keskin çığlıklarında baskınlara koştuk. İkimiz de mutluluğun mutlak anına red cevabı verdikten sonra mutlu olabildik.

Sonsuzluğa küçük öykülerin büyük devinimlerinden girdik. Önceliği, oğul kız arasında, doğum sancılarında olan anneler verdiler. Bütün günahlarımızı bir tek kıvılcımla tutuşturdular karanlık dehlizleri ışıtmak için.

Bir tek inancımıza ayrıcalıklı yer verildi tüm istemlere rağmen. Küçük meme uçları tomurcuklamış badem sevgileriyle ağırladılar bizi. İlkin işlemeli fincanlarda özgürlük sundular az şekerli. Kiraz yanaklarında gül gamzeli kızlar bedenlerini siper ettiler, keskin fırtınalara. Aşk hırsızlarının başında Eros bekliyordu bütün görkemli çekicilliğiyle. O gün muhteşem sunularda hazlanırken ikimiz, sevişmelerin anlaşılmaz rekorlarını kırdık. Ben ve O, ben ve kavgam tutkunduk, sevdalıydık. Usulca fısıldadı ince endamıyla "Sevdalandım" dedi. Kime dedim **"Sana"** dedi. İkimizde sustuk. Kavgam ve ben ikimizde lal olduk. Küçük bir tebessüm kaldı gözlerinden.

Sonunda kırdım utancımı, zorlayan tüm ağrıları. Demeye zorlanırım dedim ama, sana sevdalanan şu kardelenlerden biri de benim. Usulca girdin penceremden. Büyüttüm seni. İki baş göğüslerde uyudum sen hiç varmadan farkına. Küçük söyleşiler kurdum seninle gün boyu. Komutan ve yardımcısını oynadık birlikte. Siyasetin omuzlarına tırmanırken dinledim nefes alışını. Baharlarına dadanan hikayenin çocuklarına kinlendim papatyalar arasında seyrederken özlemlerini.

Ve inanır mısın? Bütün düş gezilerini sana adadım. Sevişmelerin ilk burukluğunu yudum sonsuz aykırılıklar arasında büyütürken seni. Kavgamın yeminli konuklarına anlattım seni çingene masallarında. Uzun siyasal çalışmaların ortasında haşere bir çocuk gibi kovaladım gülücüklerini. Erişebildiğim en güçlü hazzın yanılsamalarını taşıdım pusu yerlerine. İnan ki can, kavga adına vazgeçilemeyen kavgamsın.

Sırtımı yasladığım derin vadilere küskün değilim artık. Totemi bir şahin olan ülkemin yoksulluğunda yeşeren bir koca çınarın gölgesindeyim. Ne me lazım. Seni sevmek zor iş. Zor iş işleyerek yaratmak. Bedavacı bir sevgi hırsızı değildik paylaşırken av zamanlarını. Ve biz ayrı annelerin aynı sevgisini taşırdık omuzlarımızda fırtınalar koştururken. Yada İsmail'in deyimiyle "Kalinka" oynarken dağlarda. Ya da şiir yazarken aşka, sevdaya, kavgaya dair.

Buluşma yerine kısacık bir zaman kalmıştı, kırarken yılanlar serçe kuşun yumurtalarını. Frekansların orta yerine çakılı iken eşgalimiz, yitirdik göz bebeklerinde parıldayan sevincini. Kuyruklu yıldızın teras katına ulaşamamıştık. O gün karanlıklar içinden kaçamak bakışlarla süzdüm onu. Aynı kaçamak bakışlarla karanlığı yararcasına, göğüs kafesini zorlayan sabrına lanet okuyarak oturuyordu aydınlık bir lambanın ışığında. Dudakları ağlamaklı bir titremeye tutulmuştu. Bir anda baş kaldırıp bütün kurallara koşmak ister gibiydi. Belki ilk sözü benden bekliyordu. Belki elinden tutmamı istiyordu çekebilmek için hayasızlığın içinden.

O gecede zamanı durdurmak olanaklı olabilseydi, ilk ve son talimatımı verirdim, sussun diye bütün çığlıklar. Bütün alem konuşsun diye en görkemli aşkların ayağa kalkışını. Ve adını taşısın diye turna sürüleri uzak diyarlarda tüm sevdalıara.

Sustum, sen giderken usuldan. Gizlerimin en yaman korunağına bastır tüm duygularımın anasını, yitirirken kavgamın gül yüzlü kavgasını.

Artık adını nişangahımın yaldızında taşıyacaktım bir ömür, siperlerin serinliğine verdim kokunu. Şimdi hangi umarsız geceyi yarar gözlerin? Ne söyler dillerin öykünerek? Geleceksin biliyorum, her gece düşlerime korsan baskınlarla geldiğin gibi. Geleceksin kavgamın al gününde kucaklayarak sevgiyi. Geleceksin sabah uykuları kalmış gözlerinde gülücüklerle. Dağlarım seni büyütür.

İhtilal koymuştuk diğer adını, sen silaha el verende. Sonsuz bir söyleşinin baş aktörüydün. Oyun henüz bitmedi, sadece ilk perdesi kapandı, seyre durulan. Henüz yeni büyür, henüz emekleme devrini yaşar İhtilal'in. Ve sabırlarını çatlatan mecalin dingindir, tutuşurken ülkemin bozkırları.

Adını ülkemin ve halklarımın güzel geleceğine bağladım. Hatırlar mısın? Uğrunda dağlara tırmandığım kavgamdan sonra, en çok tutkunu olduğum anamı sarmıştık özlem yüklü işgallerde. Çünkü o gün annesini özleyen tüm çocuklar duygularını bakışlarına çevirmişti. Saklamaya çalıştım gözlerimi. Bu çocuklar ki, çocukluğunu bırakıp annelerinin yitik anılarında, büyük sevdalar kucaklamışlardı, hiç tereddüt etmeden. Hiç sakınmadan gençliklerini atılmışlardı yangın harlayan körüklerin harcına. Hiç mi hiç hakkım yoktu onları ağlatmaya. Ağlayamazdım. Yine de kaçırdım gözlerimi bakışlarından.

Bendini aşıp çağlarsa nehirlerim görmesin diye devrimin çocukları. Bana, katılaşmışsın dedi bütün tanıdıklar. Oysa olan yaşamın gerçekliğini götürmekti onlara sadece. Zorunlu geçitlerin aşılmasıydı sadece. Güzel günler için. Olan buydu. Katılaşan da yoktu. Bunu en iyi sen bilirsin dağların Ele'si. En iyi sen bilirsin zulamdaki sevincim.

Kuyruklu yıldızın teras katındaki yerimiz duruyor olduğu gibi. Özgürlük türkülerinin anlam yitirdiği güzel günlerde varacağız oraya. Belki o eski misafirperverler olmayacak gül yüzlü, ama onun çok ilerisinde olacağız ikimiz. O işide kendimiz yapacağız, yeteneklerimizin verimli torağında yetişirken yeniden. Aşklar gerçek değerini yaşıyacak serpilerek. Sahiplenmenin, arılanmanın ve önde gidenin, arkada kalanın olmadığı durumda. Ve hiç kimse bacaklarının arasında namus denilen illeti kovalamayacak. Yani başta sen, herşeyinle senin olacaksın. Sonra paylaşacağız av zamanlarını. Ve üreteceğiz aynı elimiz ve birlik olan gücümüzle.

Ve seninle ikimiz teras katı işçisiyiz. Harcımı bedenimiz, suyunu kanımızla tamamlayacağız, varabilmek için oraya. Ve yaratabilmek için Ele'yi çok çok uğraşacağız. Gün geldiğinde o gün, tüm uğraşlarımızı bırakıp çocuklara çekip gideceğiz, halaylarımızın kurulduğu gün geri gelmek üzere.

YENİ BİR MÜCADE

1994 yılına

Dünyada ekonomik ve siyasal krizlerin giderek derinleştiği, bölgesel anlamda, çatışmaların devam ettiği, sınıfsal ve ulusal mücadelelerin zayıf bir konumda yürütüldüğü bir yılı daha geride bıraktık. 1994 yılının devrim ve karşı devrim cephesine sağladığı olanak ve imkanları bir bütün olarak irdeleyip, önümüzdeki süreçte üzerimize düşen görev ve sorumluluklarımızı ana hattıyla ortaya koymakta her bakımdan yarar vardır. Dünyadaki son siyasal gelişmeleri bilimsel bir mantıkla yorumlamak, olumlu ve olumsuz yönde dersler çıkarmak, çıkarılan olumlu dersler ışığında mücadelede ısrarlı olmak tüm sosyalistlerin, ilerici insanların görevidir. Bu görevi yeteri kadar yerine çıkarmayanlar **"Yeni Dünya Düzeni "** palavrası ve demogojisi eşliğinde tarihin karanlık sayfasında yer edinmeye, dünya gericiliğiyle bütünleşmeye yol almak zorunda kalacaktır.

Doğu Avrupa ve Rusya'daki bürokratik burjuva diktatörlüklerin birer birer yıkılışından sonra, karşı-devrim cephesinde başlatılan **"sosyalizm yıkıldı, yok oldu"** propagandası yoğunca sürdürülmüştür. Bu ülkelerdeki bürokratik burjuva diktatörlüklerin sosyalizm adına işledikleri tüm rötülükler, ilerici insanların vicdanlarında derin yaralar açmıştır. Kitlelerin sosyalizme kuşkuyla bakmalarına sebebiyet vermiştir. Sosyalizm aleyhine açılan bu tahribatlar hala devam ediyor, aşılmamıştır. Sosyalizmin uluslararası planda aldığı bu geçici yenilginin devrim ve karşı-devrim cephesinde yarattığı belli başlı etkileri şöyle özetlemek mümkündür.

a) Öteden beri sosyalizmin tehlikesinden dem vurarak aralarında belli bir kamplaşmayı oluşturan emperyalistler ve gerici güçlerin, bürokratik burjuva diktatörlüklerin yıkılmasıyla birlikte, diğer bir anlatımla "yok olan sosyalizmden" sonra, aralarında var olan rekabet giderek daha da derinleşip kızışıyor. Bu çelişki veya çelişkilerin en belirginlerini şöylece özetlemek mümkündür.

Bugün dünyada yürütülmekte olan ekonomik ve siyasi rekabet esas olarak ABD, Almanya, Japonya, Fransa, İngiltere arasında devam etmektedir. Hiç şüphesiz diğer emperyalist güçlerin de bölgesel anlamda belli etkileri mevcuttur. Özellikle Japonya son yıllarda ekonomik anlamda dünya pazarını (elektronik, otomotiv vb.) önemli ölçüde etki alanına almıştır. Keza Almanya'nın da Ortadoğu, Balkanlar ve eski Sovyet Cumhuriyetleri üzerindeki ekonomik ağırlığı giderek artıyor. ABD'nin ekonomik anlamda ciddi problemleri var. Ancak militarist gücüyle uluslararası politikayı belirlemede hala etkili bir emperyalist güçtür.

Önümüzdeki süreçte Japonya, Almanya ve ABD arasındaki rekabet daha bir kızışacaktır. İngiltere'nin ABD ile dış politikadaki yakınlığı ve uzlaşmacılığı hala devam ediyor-edecektir. Bu da bize gösteriyor ki; "Yeni Dünya Düzeni" özünde yeni dünya düzensizliğidir. Bu düzensizliğin uluslararası planda huzur ve barışı değil, çatışma ve kargaşalığa yol açacağını söylemek için fazla politik olmak gerekmez.

b) Başta dağılan Sovyet cumhuriyetlerinde olmak üzere kitleler ve ilerici insanlar "Sosyalist" geçinen ülkelerin sosyalizm adına cinayet işledikleri gerçeğini bugün dünden daha iyi görebiliyorlar. Yine kapitalizmin alternatifinin kapitalizm değil, sosyalizm olduğu olgusu, özellikle sosyalist deney süreci yaşanan ülkelerdeki halklar nezdinde daha iyi anlaşılmaya başlandı. Bu cumhuriyetlerde bu yönü istem ve eylemlerin küçük çaplı da olsa bugünde yaşanması gelecek açısından umut vericidir. Tarih, yakın gelecekte yeni Ekim devrimlerinin ayak seslerini duymaya başlayacaktır.

Tüm bunlar bize emperyalistler arası ittifakın ve sosyalizm karşısında aldıkları başarının geçici olduğunu gösteriyor. Bu yıl emperyalistler arası ittifakların geçici olduğu gerçeğine tanık olduk. Ancak uluslararası planda emperyalist ve gerici güçleri ciddi boyutta tehdit edecek bir sosyalist dalgaya, savaşıma tanık olamadık. Ama gelişmelerin bizim lehimize olduğunu söylemenin abartılı ve subjektif bir tespit olmayacağı açık.

c) SSCB ve Doğu Avrupa ülkelerinde sosyalizm adına uygulanan yanlış politikalar sonucu, öteden beri o ülkelerde yaşayan uluslar-halklar arasında tarihsel olarak var olan düşmanlıklar giderilememiştir. Tam aksine korunmuştur. Yeni süreçte bu uluslar ve azınlık halklar birbirine savaş açtı. Bu savaş 1994 yılında Ermenilerle Azeriler, Ruslarla Çeçenler, Sırplarla Boşnaklar arasında kıyasıya devam etti-hala da ediyor. Yüzbinlerin hayatına mal olan bu savaşları emperyalist ve gerici güçler körüklüyor ve izliyor.

1994 yılında süren bu haksız ve milliyetçi savaşlar, halkların kardeşliğine ve enternasyonalist dayanışmaya büyük zararlar verdi. Bugün milliyetçilik olgusu (ki kimi bölgelerde ilerici bir rol değil, gerici bir rol oynuyor) uluslararası planda giderek ivme kazanıyor. Sosyalizmin geçici yenilgisine paralel olarak enternasyonalizm ruhu da zayıfladı. Milliyetçilik erdem haline geldi. Özcesi, bugün milliyetçilik, tarihinin parlak dönemlerinden birini yaşıyor. Kuşkusuz bu zaferini (!) sosyalizmin geçici yenilgisine borçludur.

Önümüzdeki süreçte sınıf bilinçli proletarya, burjuva milliyetçi dalgaya karşı proleter enternasyonalizm bayrağını yükseltme göreviyle yüzyüzedir. Bu görev asla unutulamaz ve ertelenemez.

d) Yine 1994 yılının en önemli olaylarından biri de, dini gericiliğin hortlatılmasıdır. Dünyada ve ülkemizde yaşanan ekonomik ve siyasi krizlerin en büyük faturası emeğiyle çalışan kitlelere yüklenmiştir. Kitleler bu yükün ağırlığı altında ezilmiş ve bunalmıştır. İçten içe egemenlere karşı duydukları tepkileri organize edecek, alternatif bir devrimci güç olmayışını fırsat bilen dini akımlar, kitlelerin özlem ve istemleri doğrultusunda sahtekarca sloganlar atıp, mesajlar vererek kitleleri etkilemeye ve kazanmaya çalışmaktadırlar. Ki bunda geçici de olsa hayli başarılı oldukları bir gerçektir. Özellikle bölgemiz açısından İslamî akımların oluşturduğu bu ciddi tehlikeyi bugünden görüp, ona uygun tedbirler alıp politikalar üretmek kaçınılmaz bir görev haline gelmiştir.

Bu genel yaklaşım çerçevesinde, 1994 yılında dünyada yaşanan ekonomik, siyasal ve sosyal olayların en önemlilerini ana başlıklar altında özetlemeye çalışacağız.

Bu genel yaklaşım çerçevesinde emperyalistlerin siyasal ve ekonomik yönelimi, bu yönelimlerin tek tek ülkelerde ve bölgelerdeki yansımaları üzerinde duracağız.

EMPERYALİSTLERİN SİYASİ YÖNELİMİ

Yeni Dünya Düzeni (YDD) olarak lanse edilen emperyalistler arası dalaşın yeni şekli, 1994 yılında iyice berraklaştı. Ezilen halklar için değişen bir şey yok, "yeni" olan emperyalistlerin kendi aralarındaki ilişkidir.

SSCB'nin dağılması ile birlikte ABD'nin emperyalizmin tek patronu haline gelmesi, askeri üstünlüğünü kullanarak dünya üzerinde nüfuzunu artırmaya yoğunlaşması ve Avrupa Birliği (AB) ve Japonya'nın oluşturduğu diğer iki önemli emperyalist gücün patronluğuna soyunması yeni şekillenişi belirlemektedir.Bu nedenle eski Sovyet Cumhuriyetleri, ile Doğu Avrupa ülkelerinde oluşan nüfuz boşluğu it dalaşının merkezini oluşturmaktadır. Bu arada eski patronlardan Rusya Federasyonu da yarıştaki yerini almak için güçlenme yönünde adımlarını sıklaştırırken, Çin-Hindistan-Güney Kore'nin oluşturduğu Asya Pasifik Ekonomik Topluluğu'nun büyüme hızındaki artışla beraber kısa zamanda dalaşta yerini alacağı korkusu diğerlerini sarmış durumda ve tüm politikalar bu zeminde oluşmaktadır.

ÖNEMLİ GELİŞMELER

1- Ulusal hareketlerin ve milliyetçilik akımlarının gelişmesi. Etnik grupların hareketlenmeleri Avrupa-Asya ve Afrika'da yoğunlaşan ulusal savaşları ön plana çıkarmıştı. Ulusal savaşlar, birliklerden kopan ulusların kendi aralarında Sırp-Boşnak çatışması, Azeri-Ermeni çatışmaları vb. olurken diğer yandan bağımsızlık hareketleri şeklinde odaklaşmaktadır. Bazı eski SSCB cumhuriyetleri, Kürt Ulusal Hareketi vb.-

2- Ulusal Bağımsızlık Hareketlerinin büyük bölümü silahlı mücadeleyi bırakıp, uzlaşma yoluna gitti. Filistin-İsrail anlaşması, IRA-İngiltere anlaşma çalışmaları. Ulusal hareketlerin emperyalizmle uzlaşma temelinde hareket ettiklerini ve bundan öteye gitmeyeceklerini kanıtladılar. Şimdi aynı tarzı PKK'da zorlamaktadır.

3- SSCB'nin dağılması ile kopan cumhuriyetler üzerinde henüz tam bir nüfuz sağlanmamış olmasının da yarattığı fırsatla buralardaki zengin kaynaklara emperyalistlerin ihtiyacı daha bir su yüzüne çıktı ve pazar dalaşını keskinleştirdi. Azeri petrollerinin Batı tarafından kullanılmasına ilişkin 20 eylülde imzalanan anlaşma, gerek Rusya'nın eski Sovyet cumhuriyetlerine yönelik politikasını ve gerekse petrolün taşınmasında çıkacak sorunları ortaya koyması bakımından önemlidir.

4- ABD'nin arka bahçesine yönelik operasyonları yoğunlaştı. İnsan hakları-barış nidaları ile yönelldiği Somali ve Haiti işgalleri ile gerçek yüzünü bir daha ortaya koydu. Aynı şekilde Rusya, entrikalarla Azerbaycan ve direk olarak Çeçenya'ya yönelik saldırıları ile müdahalelerini su yüzüne çıkardı. AB ülkelerinden Fransa'nın Ruanda işgali de emperyalist işgallerin müdahaleci yönünü bir kez daha ispatlarken, dünya halklarının tepkisini toplamamak için insan hakları vb. söylemlerle yüzünü maskelemeye çalıştı.

5- Ekonomik kaynaklar açısından önemli bölgelere müdahale edilirken, diğer alanlarda katılamlara ses çıkarılmamamaktadır. Silah pazarı canlı tutulmaktadır.

BELLİ BAŞLI EMPERYALİST ÜLKELERE VE BLOKLARIN DURUMUNA GELİNCE

ABD; ekonomik darboğazına rağmen, silah üstünlüğü ve siyasi nüfuzu ile dünya jandarmalığını hala koruyor ve BM'yi parlamentosu gibi kullanıyor. Latin Amerika, Güney Afrika ve Ortadoğu'daki nüfuz alanlarını elinde bulunduruyor. Rusya ve Kafkaslarda, Orta Asya'da nüfuz sağlamak peşinde, AGİK zirvesinde yaptığı açıklamalar bunları kanıtlıyor.

JAPONYA; teknolojik üstünlüğünü, siyasi ve askeri alanada kaydırma peşinde. Ekonomik ilişkilerinden katettiği yolu siyasi ilişkilerinde sağlamış değil. Bunda 2. dünya savaşından yenik çıkmasının büyük payı var. Özellikle Uzak Doğu ve Orta Asya ve Orta doğu'da nüfuz alanları peşinde.

AB; Almanya'nın başını çektiği bu emperyalist blok, aralarındaki çelişkilerle birlikte Japonya ve ABD karşısında ortak tavır alacak tek güç gibi davranıyorlar. Son dönemde birliğe Finlandiya, Norveç ve İsveç'in de katılımı ile GSMH toplamı en yüksek emperyalist güç haline geldi. Özellikle zengin petrol kaynaklarının ve hammaddelerin, ucuz işgücünün bulunduğu 3. Dünya ülkelerinde nüfuz kazanmada tek söz sahibi olmaya çalışıyor. ABD ve Japonya ile aynı pazarları paylaşmak, pazar payını artırmak için çalışıyor.

RUSYA; yeniden güçlenmenin merkezine, çevresindeki eski Sovyet cumhuriyetlerini koymuş durumda. Yeni bir birlik oluşturmak ve ekonomik olarak kaynaklarını kendine bağlamak peşinde. Tüm emperyalist çözümleri kullanmaktan kaçınmıyor. Batı geçici bir dönem de olsa Rusya'nın çevresinde istediği gibi at oynatmasına ciddi şekilde karşı çıkmıyor. Karşı çıkışları **"işi kitabına uydurma"** noktasında.

ÇİN; ekonomik olarak güçleniyor. Özellikle Uzakdoğu, Orta Asya, Kafkasya ve Ortadoğu üzerinde nüfuz boşluğunu doldurabilecek güçlerden biri haline geliyor. (Hindistan ve Güney Kore ile birlikte) Diğer emperyalistlerin nüfuz alanlarına gireceğinden, oldukça rahatsız.

Tüm gelişmeler, emperyalizmin 1995'te de bölgesel, etnik, ulusal çelişmelerden faydalanarak nüfuz alanlarına gireceğini ve ulusal hareketlerin emperyalizm ile uzlaşmadan başka yolları olmadığını ispatlayacaklarını gösteriyor.

Emperyalist dalaş Ortadoğu ile dağılan Sovyet Cumhuriyetleri üzerinde yoğunlaşacaktır.

Türkiye, Ortadoğu ve eski Sovyet Cumhuriyetlerine ilişkin politikalarda köprü durumunda olması, bölgedeki rolü açısından, özellikle Rusya ile sorunlar yaşatacaktır. Diğer yandan Türkiye'nin, Avrupa'da ABD'nin gölgesinde hareket edeceğini AGİK görüşmeleri ispatlamaktadır. AB'ne giriş ve Gümrük Birliği, buna bağlı olarak ekonomideki şekileniş gündemi belirleyecektir.

EMPERYALİST EKONOMİNİN DURUMU

İkinci paylaşım savaşı sonrası yaşanan "Soğuk savaş"; RSE'nin çöküşü ve batılı emperyalist güçlerin zaferi ile bitince emperyalistler zafer sarhoşluğuyla iki kutuplu dünyanın sona erdiğini ve tek kutuplu "Yeni Dünya Düzeni"ninde sorunların barış, demokrasi,karşılıklı diyalogla çözüleceğine ilişkin demagojilerine rağmen, kendilerine başkaldıran sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı kendi içlerinde "barış" eğilimi, iç ilişkilerinde, daha doğrusu pazar dalaşında savaş eğilimi hakimdir.

1980'lerden itibaren genişleyerek devam eden kriz, son yıllarda iyice derinleşmiş durumda. Bu olgu emperyalist ülkelerin tümünde büyüme hızlarında düşüş, bütçe açıkları, üretimde daralma, işsizlik ve stokların büyümesi şeklinde ortaya çıkmaktadır. Bu bunalımın bir sonucu olarak emperyalistler arasındaki pazar dalaşı giderek boyutlanmaktadır. Emperyalistlerin tümü pazar dalaşında rakiplerine üstünlük sağlamak amacıyla birçok yola başvurmaktadır. Bunun için üretimin yeniden örgütlenmesi, üretimin emek gücünün ucuz olduğu alanlara kaydırılması gibi birçok yönteme başvururken aynı zamanda kendi pazarlarını korumak amacıyla gümrükler, kotalar vb. yöntemlere de başvurmaktan çekinmiyorlar. Pazar dalaşının bir sonucu olarak ortaya çıkan başka bir eğilim de bloklaşmadır. Bu blokların genel görünümü şöyledir:

EFTA ülkelerini de içine alarak genişleyen **Avrupa Birliği** (AB), Japonya önderliğinde "Pasiflik Kaplanları" olarak adlandırılan Güney Kore, Singapur, Hong Kong ve Tayvan'ı içine alan **Asya Pasifik Ekonomik İşbirliği Konseyi** (APEC) diğer yandan ise **Kuzey Amerika Serbest Ticaret Bölgesi** (NAFTA) adı verilen Amerika, Meksika ve Kanada arasında oluşmuş bir blok olarak sahnedeki yerini alıyor. Blokların kendi içindeki hareketine

YILINA GİRERKEN sa bir bakış

bakıldığında dünya ticareti içinde payı 1980'de %41 iken 1988'de %48'e çıkmış durumda. Eğilim blok içi ticaretin artması yönünde gelişiyor. AB, NAFTA, APEC gibi blokların içindeki bağımlı ülkeler bloğun başını çeken emperyalist güçler için ucuz hammadde, düşük vergiler, yüksek kâr oranları ve ucuz işgücünden yararlandığı birer cennet konumundadır. Blok olarak uygulanan gümrük duvarlarını kaldırarak kendileri için cazip hale getirirken, ülke olarak uyguladıkları yüksek gümrük duvarlarıyla cennetlerine diğer emperyalistlerin girişini engellemeye çalışıyorlar.

Emperyalistleri koruma önlemleri almaya iten neden pazarlarının daralması ve halkın alım gücünün düşmesi sonucu ürettikleri metaları elden çıkaramamalarıdır. Görünürde **"Serbest Pazar Ekonomisi"**nden yana oldukları, korumacılığa karşı oldukları yönündeki söylemlere sahipken ve rakiplerinden korumacı önlemleri kaldırmalarını isterken aynı şeyi kendileri yapmaktan geri durmuyorlar. Elbette bundan zararlı çıkanlar bağımlı ülkelerdir, bağımlı ülkeler "Serbest Pazar Ekonomisi" adı altında insafsızca talan edilerek kendi bunalımlarının yükünü bu ülkelerin sırtına yüklemektedirler.

Bu çelişki ve çatışmalar, kapitalist-emperyalist sistemin son 20 yıldır yaşadığı krizden çıkış ve kendi yapılarını süreklilik arzeden krizlerden en az yara ile atlatacak şekilde donatmanın sancılarıdır. Bunalıma çözüm arayışlarının en önemli unsuru, daha fazla pazarları egemenliğine almaya çalışmasıdır. Buna bağlı olarak, buralardaki kamu işletmelerinin tasfiyesini amaçlayan özelleştirme programlarını hayata geçirerek, özelleştirilecek olan kamu işletmelerini doğrudan kendi denetimlerine alarak içinde bulundukları krizi hafifletmeye çalışmaktadırlar.

Kapitalist dünya ekonomisinin krizden çıkışına elverişli bir tarzda yeniden örgütlenmesi, işçi sınıfının çalışma saatleri, ücretler, sendikal haklar, vb. kazanımların yokedilerek, işgücü kapitalistler açısından "eşnek" koşullarda sömürülmek isteniyor. Özelleştirme işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik saldırının en önemli ayağını oluşturmaktadır. Özelleştirme ile sendikalaşmanın engellenmesi, toplu sözleşmelerin kapsamının daraltılması, bireysel ve verimliliğe bağlı ücret sistemlerinin yerleştirilmesinde özelleştirmeyi işçi sınıfına karşı topyekün bir savaşın aracı olarak kullanmaktadırlar. **"Esnek uzmanlaşma"** da denilen bu yeni işbölümünü sürekli kriz içinde bulunan emperyalistlerin, krizi en hafif şekilde atlatmasına yönelik olarak gündeme sokulmuştur.

Bir diğer olgu da, serbest bölgeler oluşturularak adeta ülke içinde ülke konumlarıyla elde ettikleri ayrıcalıklarıyla kârlarına kâr katmaktadırlar. Üretim ve ulaşım teknolojisinde gerçekleştirilen gelişmelerden yararlanarak emperyalistler, üretimi kısmen ya da tamamen ucuz kaynaklara sahip yörelere kaydırarak, ucuz maliyetle, uluslararası pazarlara yönelik üretim yapma olanağı sağlamıştır. Böylelikle bunalımda bulunan ve pazar kavgası veren emperyalist sermayenin dünyanın her yerinde yapacağı her çeşit yatırım için aynı elverişli koşulların sağlanması, dünyanın çeşitli bölgelerinde yatırım ve sömürü olanaklarının birbirine yakınlaştırılması, sermaye dolaşımının önündeki tüm engellerin kaldırılması, mevcut pazarların yeni ürünlerle çeşitlendirilmesi amaçlanmakta. İkinci olarak, emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının örgütlenme düzeyi, ücretler ve sosyal hakların varlığı da bağımlı ülkelere kaymasına neden olmakta. Üçüncü olarak, bilindiği gibi uluslararası ticaret, ulaşım masrafları, maliyetleri içinde önemli bir yer tutmaktadır. Ulaşımdaki son gelişmeler ulaşım maliyetini önemli oranda düşürmüştür. Örneğin, "Avrupa pazarı için elektronik parça üretiminin Avrupa'da yapılması yerine, gerekli malzemenin Avrupa'dan gelmesi koşuluyla Uzak Doğu'da yapılması halinde her 1000 parça için fazladan 30 dolar ulaşım masrafı yapılmakta. Buna karşılık işçilik 482 dolar daha ucuza mal olmakta, sonuçta 1000 parçanın Avrupa'da fabrikada fiyatı 1164 dolar iken Uzak Doğu'da fabrika fiyatı 713 dolar olmaktadır." Bunun için önemsiz parçalar yarı-sömürgelerde fason olarak yaptırılmakta, istenen kalite, fiyat ve standartta üretmeyenlerin sözleşmeleri fesh edilerek yerlerine yenileri bulunmaktadır.

Üretimin yarı-sömürgelere kaydırılması olgusu, sadece ülke pazarında bir pay almakla sınırlı değildir. Aynı zamanda rakiplerinin pazarlarına da girilmiş olunur. Dolayısıyla, pazarlar üzerinde kurulan hakimiyet rakip emperyalist güçleri altetmeye ve hammadde kaynakları üzerine kontrollerini devam ettirmeye yarar.

ORTADOĞU

Ortadoğu yerküremizde çatışmaların en yoğun, en karmaşık olduğu bölgelerden biridir. Bu bölgenin en can alıcı sorunlarının başında Filistin ve Kürt sorunu gelmektedir. Bunun dışında Körfez Krizi döneminde birlikte hareket eden "müttefik güçler" ile Irak arasındaki gerginlik ve ambargo olayıdır.

SSCB'nin dağılmasıyla birlikte Ortadoğu'da dengeler ve politikalar da değişmeye başladı. Yeni yeni arayış ve ittifaklar giderek arttı. 1994 yılında ABD Başkanı Clinton'un Ortadoğu ziyaretini de bu çerçevede ele alıp değerlendirmek gerekiyor. Yani, ABD Başkanı'nın esas amacı, yeni süreçte Ortadoğu'da varolan egemenlik alanlarını daha bir genişletmektir. İsrail- Ürdün ilişkilerini düzeltme çabaları, her fırsatta "Terörizmin" hamisi ve destekçisi olarak suçladıkları Suriye'yi ziyaret etmesi yakın gelecekte izlemek istedikleri politikalarının en somut işaretleridir.

Arap-İsrail çatışmasının özünde Filistin sorunu yatıyor. ABD, Ortadoğu'daki sac ayaklarından biri olan İsrail devletinin etrafında oluşan tecrit çemberini kırmaya çalışıyor. Bu nedenle kuklası durumunda olan Arap ülkeleri ile İsrail arasında diplomatik ilişkiler geliştirmeye zorluyor-çalışıyor. Özcesi mevcut sorunu Arap-İsrail ekseninden çıkarıp, Filistin-İsrail sorunu haline getirmeyi hedefliyor.

Bu yıl ABD Başkanı'nın katılımıyla yapılan Ürdün-İsrail barış antlaşması da ABD'nin Ortadoğu'da yürütmeye çalıştığı politikasının doğal sonucudur. Bu antlaşmaya yüzü aşkın ülkenin temsilcisi katıldı. Arafat ise Doğu Kudüs'teki Filistin halkının hakları çiğneniliyor gerekçesiyle imza törenine katılmadı.

Yine ABD Başkanı'nın Ürdün'den sonra Suriye'yi ziyaret etmesi de kimi çevreler tarafından şaşkınlıkla karşılandı. Hiç şüphesiz bu, bize, İsrail devletinin de süreç içinde Suriye ve Irak'la diplomatik ilişkiler kurmaya çalışacağı mesajını veriyor.

Bu yıl Ortadoğu'da yaşanan diğer önemli olay ise 1948 yılından itibaren devam eden Filistin-İsrail çatışmasının, geçici de görünse, bir barış antlaşmasıyla sonuçlanması tarafların birbirini resmi olarak tanımasıdır.

İlk olarak 1993 yılında Washington'da, İsrail ile FKÖ arasında başlayan görüşme ve antlaşmalar bu yıl Kahire'de yeniden tekrarlandı. Filistin halkının yıllarca yürütüğü mücadelenin bedeli ancak kör-topal "özerk" bir yönetim oldu. Önümüzdeki yıllarda Filistin sorunu Ortadoğu'da şu veya bu şekilde gündem olmaya devam edecektir.

Keza Filistin cephesindeki diğer önemli gelişme de, Filistin halkı içinde giderek güçlenen ve barış görüşmelerini protesto edip karşı çıkan İslamcı HAMAS örgütü ile FKÖ güçleri arasında çıkan çatışmadır. Bu çatışmalar kolay kolay durmayacak, önümüzdeki yıllar bu çatışmaların daha da kanlısına tanık olacaktır.

Kürt sorunu gündemdeki yerini korudu. Dahası giderek daha da güncelleşti ve uluslararası bir boyut kazandı. Irak Kürdistanı'ndaki "özerk" yönetim bu yıl da varlığını korudu. T. Kürdistanı'nda çatışmalar daha şiddetli geçti. Göç, sürgün ve katliamlar günlük yaşamın bir parçası haline geldi. Irak'ta Kürt grupları arasında çatışmalar zaman zaman yeniden gündeme geldi. Görünen o ki, çatışmaların asgari düzeye inmesinin tek garantisi Saddam'ın saldırısı ve zulmüdür. Kürt sorunu önümüzdeki süreçte de gündemin en baş sorunlarından biri olarak varlığını devam ettirecektir.

1994 yılında Ortadoğu'daki diğer önemli gelişmelere gelince; Arap ülkelerindeki radikal İslami hareketler giderek güçlendi. Batı yanlısı birçok Arap ülkesinin hükümetleri radikal İslami akımlar karşısında şaşkın durumdalar. Beslenen karga artık sahibinin gözünü oymaya başladı. En şiddetli çatışma Cezayir'de yaşandı. Diğer birçok ülkelerde de iriliufaklı çatışmalar yaşandı-yaşanmaya da devam edecektir.

Bazı emperyalist güçler, Libya'ya karşı giderek tavırlarını sertleştirme çabası içindeler. Şimdi fiili bir saldırıdan çok, ambargo uygulamalarıyla Kaddafi köşeye sıkıştırılmaya çalışılıyor. Yine başta Almanya olmak üzere kimi batılı güçler, İran'la daha sıcak ilişkiler kurma çabası içine girdiler. Bu çabalar devam edeceğe benziyor. Lübnan'da eskiye oranla çatışmalar durdu. Ancak bu patlayıcı deposunda her an patlama sesi gelebilir.

MISIR; Ortadoğu'daki yeni süreçte önemli bir rol oynayacaktır. Gerek, Körfez Krizi döneminde emperyalistlere sağladığı olanaklar neticesinde elde ettiği ekonomik avantajlar, gerekse bölgedeki stratejik konumu nedeniyle diğer bölge ülkeleri üzerinde önümüzdeki süreçte siyasi etkinliği daha da artacaktır.

RUSYA VE KAFKASYA CUMHURİYETLERİNDEKİ GELİŞMELERE GELİNCE

Bu bölgede mayın tarlası gibi. Dağılan SSCB'den sonra uluslar ve azınlıklar arasındaki tarihsel düşmanlıklar yeniden alevlendi. Bu alev şimdilik Azerbeycan ile Ermanistan'ı ve Rusya ile Özerk Çeçen Cumhuriyetini sarmış durumdadır. II. Dünya savaşında omuz omuza faşizmin mezarını kazan halklar, bugün birbirinin mezarını kazıyorlar.

Yine bu ülkelerde yaşayan halklar kapitalizmin alternatifinin **"demokratik"** kapitalizm değil, sosyalizm olduğu gerçeğini giderek daha da kavramaya başladılar. Karşı-devrim cephesinin tüm saldırılarına rağmen, özellikle sosyalizmin nimetinden yararlanan kitleler, geçmişe duydukları özlemi daha yüksek sesle dile getirmeye başladılar. Birçok cumhuriyette yeni yeni partiler kurularak kendi bürokratik burjuvalarına karşı mücadele etmeye başlandı. Yakın gelecekte bu mücadele giderek daha da boyutlanacağa benziyor.

Ruslar ekonomik ve siyasi olarak ciddi sıkıntılar yaşamalarına rağmen. diğer cumhuriyetler üzerinde tahakküm kurma politikalarını bu yıl da sürdürdüler. Batılı emperyalist güçlerin bu yeni cumhuriyetlerde sağlamaya çalıştıkları etkinlikleri Rusya önlemeye çalışıyor. Özcesi bu pazarlar benimdir, dokunmayın mesajını vermeye çalışıyor dünyaya. Ayrıca, ABD ile ilişkileri de giderek bozuluyor. Ancak, bölgesel çapta önemli belli avantajlar sağlayacağı muhakkaktır. Bu yıl yapılan AGİK toplantısında da Rusya dünya kamuoyuna, bensiz bir takım şeyleri çözemezsiniz mesajını vermeyi ihmal etmedi. ABD'nin pervasız girişimlerini engellemek için Avrupa ile belli ittifaklara gireceğini de açık bir dille ifade ediyor. Tüm bunlar, bize, ABD'nin gerek Avrupa ve gerekse yeni oluşan cumhuriyetler üzerindeki etkinliğinin zayıflayacağını da gösteriyor.

1994'DE ÜLKENİN GENEL DURUMU ÜZERİNE

1994 yılı TC devletinin bunalımının hayli yükseldiği, yönetim mekanizmasının hemen her kademesinin kitlelerin gözünde teşhir olduğu, kendi içlerindeki çelişkilerin derinleştiği, ciddi olarak yönetememe kirizini yaşadığı, bu nedenle de gelişen kitlesel hareketlere karşı faşist terörün en üst boyutta uygulandığı bir yıl oldu.

Yaşamın her alanında sorunların ve çelişkilerin üst boyuta yükseldiğini vurgulayarak, öne çıkan konulara kısa değineceğiz.

Emperyalizme bağımlılık, komprado burjuvazi ve büyük toprak ağaları yönetiminin varlık koşuludur. Bu sistem, halk azgınca sömürmektedir. Sömürü sistem gelir dağılımını fazlasıyla adaletsizce düzenlemekte, emekçilerin yaşamını yoksulluğun girdabına sokmaktadır. Sorun esas olarak ekonomik sorundur. Son yıllarda bu ekonomik soruna birde ulusal sorun eklenmiştir. TC'nin yaşadığı özellikli bu iki sorun, birbirlerinden kopuk sorunlar değildir. Alınan ekonomik tedbirlerin büyük bir bölümü T. Kürdistanı'ndaki savaşa ayrılmıştır. Bu nedenle de enflasyonu indirme vaatlerini dillerinden düşürmeyenler, devalüasyon batağından kurtulamamıştır.

1993'teki devalüasyonla, halkın kesesinden, devlet kasasına akan trilyonlar bir günde sınır ötesi harekatla F-16'ların kanatlarından Kürt halkının üzerine bomba olarak atılmış ve devalüasyondan elde edilen gelir kısa sürede tükenmiştir. 1994 yılı baharı ikinci bir devalüasyonla başlamış ve % 38.8'lik bir oranla halkın bükülen beline ikinci bir darbe vurulmuştur. Nisan kararları ve özelleştirme yasasıyla hakim sınıflar bir kez daha halkın üzerinde baskılarını yoğunlaştırmışlardır. Dolayısıyla '94 yılı, sınıf çelişkilerinin daha da derinleştiği bir yıl olmuştur. Proletarya, aldığı ücretle karnını doyurmaya çalışırken işini kaybetmiştir. İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü ve yoksulluğun kemiğe dayandığı bir süreçtir esas olarak yaşanan.

Türkiye işçi sınfı, '94 yılına üstündeki ölü toprağını kendiliğinden de olsa silkeleyerek girmişti. '91 yılında işbaşına gelen koalisyon hükümetinin gerek seçim öncesi gerekse de iktidara geldikten sonra sürdürdüğü "pembe vaat"lerin propagandası işçi sınıfıyla birlikte tüm emekçi sınıfları önemli oranda etkilemişti. Kitlelerin mevcut yaşam koşullarında olumlu bir değişikliğin aksine gittikçe yoksullaşmaları bu durumu değiştirmemiş ve genel olarak bir "bekle gör" tavrına girilmişti. Bekle-gör tavrı elbetteki sınıfın mevcut örgütlülük düzeyi, örgütlülüklerin niteliği sınıf bilinci ile donanmışlık düzeyi ve üzerindeki sınıf mücadelesinin boyutundan bağımsız değildir. Sınıf içerisindeki etkinlik açısından devrimci örgütlenmeler ciddi bir varlık gösterememekle birlikte proletarya partisi de sınıf içinde çalışma, örgütleme açısından son derece geri bir noktadadır. Devrimci işçi sınıfı içerisindeki etkinliği son derece geridir. Bu nedenle sınıfın örgütlenmesi faşist, gerici ve burjuva reformist anlayışın hakim olduğu sendikalara kalmıştır. Devrimci alternatifin cılız olması nedeniyle sınıfın demokratik hakları bir yana ekonomik sorunlar konusunda da bir mücadele örgütleme ve bunu düzen içi yollarla elde etme anlayışı dahi sözkonusu olmamaktadır. Ancak bazı dönemler sınıfın biriken öfkesini, kabaran kinini nötralize etmek, düzene, dolayısıyla da kendilerine yönelebilecek bir harekete dönüşmemesi için -ki bu mevcut durumda kendiliğinden olmak zorundadır- 20 Temmuz gibi "Genel Grev" evlem

DEVAMI 14. SAYFADA

liliklerine başvurabilmektedirler.

94 yılına girildiğinde ülke ekonomisinin içine girdiği (sokulduğu) ekonomik krizle birlikte yerli sanayi güçsüz mali yapısının doğal sonucu olarak krizden en fazla etkilenen sektör oldu. Şirketlerin mali kaynaklarının zayıflığından kaynaklanan borçluluk oranlarının yüksekliği ve bu borçlara uygulanan faizlerin üç haneli rakamlara çıkması, bununla birlikte özellikle otomotiv ve beyaz eşyada görülen talep yetersizliği ile birleşince fabrikalar durma noktasına geldi ve yer yer kimi fabrikalar stok eritmek için uzun ücretsiz tatillere başvurdular. Fatura çalışanlara çıkarıldı. Ücretsiz tatillerle geçiştirilemeyen kriz sonuçta işten çıkarmalara neden oldu. 94'ün ilk altı ayında yaklaşık bir milyon kişi işsiz kalırken, geri kalan kesimden bazılarında işini kaybetmemek için sözleşmelerle kazanılmış haklardan vazgeçilmesi gündeme geldi. Sınıfın hak ve çıkarlarını koruması gereken sendikalar ise işbirlikçi, burjuva, reformist niteliklerinden dolayı bunun yerine **"ücretsiz çalışma"** gibi önerilerle sınıfa ihanete yeni boyutlar kattılar. Egemen sınıfların on milyonu aşkın işsizler ordusunu tehdit unsuru olarak kullanmasının da etkisiyle işçi sınıfı gelişmeleri izlemekle yetindi. Aldığı ücret ile geçinebilmesine mucize gözü ile bakılan sınıfın büyük çoğunluğu mevcut durumunun daha da kötüleşmesine rağmen kendisini ifade edecek kanalı bulamadı. Bir yanda işsizlik korkusu diğer yanda sınıf çıkarları etrafında hareket eden bir örgütlenmeye sahip olmayışı ile birleşince geçmiş yıllarda toplu sözleşmeler ile kazanılan ücret artışlarından dahi vazgeçildi. Ancak 5 Nisan'da açıklanan kararlarla birlikte gerek yüzde yüzleri aşan zamların gerekse de özelleştirme kararlarının muhatabı en başta işçi sınıfı oldu. Ülke değerlerini emperyalizme peşkeş çekme özelliğinin yanında özelleştirme işçi sınıfı için en başta işten çıkarmalar ve sendikasızlaşma anlamına geliyordu. Tasarıya göre Zonguldak ve Karabük başta olmak üzere yüzbinlerce işçi istihdam eden işletmelerin kapatılmasının yanında diğer KİT'lerin de "özel sektör"e satılması öngörülüyordu. Bunun halk yığınları tarafından bir tepkiye neden olmaması içinse şirketler yapılan bilanço oyunlarıyla zararda gösteriliyor devlete yük oldukları ileri sürülüyordu. Oysa amaç mensubu oldukları sınıfa çıkar sağlamanın ötesinde birşey değildi. Özellikle çalıştıkları işletmelerin kapatılması kararı karşısında kaybedecekleri hiçbir şeyin kalmayacağını gören işçiler 5 Nisan sonrasında eylemliliğe giriştiler. Zonguldak, Karabük, İstanbul başta olmak üzere birçok ilde düzenlenen yürüyüş, miting gibi eylemlerle kararın geri alındırılması talebi ileri sürüldü. Sınıfın içten içe kıpırdanması hızlandı. Bunun farkında olan ve hareketi daha fazla engelleyemeyeceğini düşünen sendika ağaları tarafından 20 Temmuz'da "Genel Grev" kararı alındı. Böylesine sorunların yaşandığı bir ortamda en geri noktada hayata geçirilen 20 Temmuz "Genel Grevi", hareketin, sendika ağalarının kontrolü dışına çıkarak patlamalara yol açmasını engellemenin bir aracı olarak misyonunu yerine getirdi. Sonuçta, herhangi bir kazanım elde edilememesine rağmen kabaran hareket yerini durgunluğa bıraktı. Özelleştirme tasarısının yasallaşmasıyla tekrar gündeme gelen tepkiler sınıfın özellikle işletmelerin kapatılacağı yerleşim bölgelerinin halkıyla birlikte gerçekleştirdikleri eylemliliklerle, ardından Ankara'da 100 bine yakın işçi ve emekçinin katılımının sağlandığı "Anıtkabir'e ve Meclis'e yürüme" eylemi ile doruğa çıktı. Ancak ,sendika ağalarının ihanetini bir kez daha burada da yaşayan işçi sınıfı bu kez sendikacıları da hedef aldı. Fakat alternatif bir örgütlenmenin sözkonusu olmaması sonucu hareket daha ileri gidemedi. Sonrasında yeniden başlayan kıpırdanmalar ve parça parça eylemlilikler 20 Aralık genel eylemiyle büyük bir canlanış gösterdi. İşçi sınıfı ve özellikle de kamu emekçileri '94 yılını böyle bir büyük eylemlilikle noktalıyor. Bazı yerlerde ise, iş bırakma eylemleri halen parça parça sürüyor.

Devrimci örgütlenmeler ve proleterya partisinin sınıf içindeki durumu ise son derece geridir. Sınıf içinde örgütlenme anlayışı süreklilik kazandırılmış bir mücadele çizgisine oturmamış; ileri işçilerle kucaklaşma ve oradan hareketle sınıfın devrimci dinamiklerinin harekete geçirilmesi sağlanamamıştır. İşçi sınıfının egemen sınıfların saldırılarına karşı bilinçli ve örgütlü bir karşı koyuşu gerçekleştirememesinin en büyük nedeni budur. Proleterya, öncü partisinde örgütlü olamamasının devrimci örgütlenmelerin örgütlülük düzeylerinin geri olmasının, bedelini sömürü sisteminin çarkında ezilerek öderken, yer yer egemen sınıfların gerici politikalarına da alet olmakta, sömürü ve baskı sistemini tarihe gömecek misyonunu oynayamamaktadır.

5 Nisan Kararları, özelleştirme yasası ve yükselen enflasyon ekonomik olarak köylülerinde giderek yoksullaşmasına ve toprağından umudunu yitirmesinde etkileyici oldu. Özellikle tütün, fındık, çay, pamuk ve hububat üreticileri eylemlerle tepkilerini dile getirdiler. Ancak, bunlar esas olarak yönetimi rahatsız edecek eylemler niteliğinde değildir. Örgütlülüğü oldukça zayıftır.

Öte yandan toprağını kullanamayan, toprağından sürülen Kürt köylüsünün durumu ekonomik bunalımlardan çok farklıdır. Devletle Kürt köylülüğü arasındaki çelişki, ekilebilir toprağın yeterli olup olmadığı ya da ürettiğinin karşılığını alıp alamama çelişkisi olmadı. Artık Kürt köylüsünün toprağı ve hatta köyü yoktur, evi yoktur. Dağı, taşı, toprağı, evi ve köyü yakılmıştır. Göç ettirilmeye zorlanmış, göç ettirilmiştir. Yaşam sorunu esas sorundur. Muhatabı olduğu ise direkt olarak devletin zor'udur. Tüm bu zulüm ve yoketme politikasına karşı Kürdistan köylüsünün ulusal savaştaki rolü oldukça önemlidir. Binlerce kayıp vermesine karşın savaşın temel gücü durumundadır.

POLİTİK ARENADA DURUM

27 Mart yerel seçimleri sonrası hükümetteki kriz ciddi boyutlara ulaşmıştır. Türkeş'in dahi açıkça **"SHP'nin koalisyonda olması memleket için hayırlıdır"** dediği hükümetteki "sol"un varlığı, hükümet uygulamalarını yumuşatamamıştır. "Sağ" ve "Sol"un iki büyük partisinin, yönetime oturtulduğu bu süreçte, yıllardır çok düşük oy alan gerici ve faşist partiler, 27 Mart yerel seçimlerinde ciddi bir oy patlaması yapmıştır. Özellikle RP'nin hızlı yükselişi, RP'nin de politikasında değişim gösterme zorunluluğunu beraberinde getirmiştir. Yıllardır, düzen dışı "Adil düzen" propagandası, bir anda düzen içi politikaya çevrilmiş, anti-emperyalist politika ABD'nin icazetinde dönüşmüştür. RP'yi yıpratmak isteyen diğer burjuva partilerinin de üzerine gitmesiyle, sömürüye, harama ve faize "karşı" olan RP'nin yolsuzlukları açığa çıkmış, özellikle Bosna-Hersek için toplanan paraların skandalı ve Erbakan'ın utangaç hırsız mimikleriyle mal varlığını mecburen açıklamasında, milyarları "alınteri"yle ifade etmeye çalışması RP'nin teşhir olmasını sağlamıştır. Ancak bu teşhirin RP'nin oy oranını etkileyeceğini düşünmek yanılgıdır.

MHP'nin gelişmesi esas olarak ordu ve polis kadrolarındaki gücünü artırmasıdır. Hükümetin üçüncü ortağı olmanın gücünü iyi değerlendirmiş; özellikle özel ordu ve kontr-gerilla içindeki gücü ile birlikte devlet içinde etkinliğini artırmıştır. Hükümet desteğinden aldığı pay küçümsenecek bir olgu değildir. En son iptal edilen ara seçim öncesi tartışmalarda seçime katılmama, ve DYP ve SHP'nin önünü açma anlaşması, yeni alınacak 34 bin polisin sınav hakkının MHP'ye verilmesiyle sonuçlanmıştır. Bunun anlamı yeni alınacak 34 bin polisin MHP kökenli militan olacağı gerçeğidir. Devlet tarafından 94 başında başlatılan Türkeş propagandası hala devam etmektedir. Bu propaganda da Türkeş'e en son, Kürdistan'daki gelişmelere karşı "MHP olarak savaşırız" mesajını verdirtme noktasına getirmiştir. MHP üzerinde dikkat çekilmesi gereken nokta, ülke genelinde militarist kadro örgütlenmesinde ciddi bir boyut kazanması, devlet yönetim kademelerinde önemli bir kadro yığılması ve özellikle Kürdistan'da Kontr-gerilla örgütlenmesinde esas unsur olduğudur.

Devletin 94'te vitrine çıkardığı diğer bir isim ise Ecevit'tir. Deneyimli devlet adamı, dürüst politikacı, kararlı bir lider imajıyla kitle üzerinde yeni bir Ecevit yaratılmaya çalışılmaktadır. Yeni Ecevit, Türkeş'in bile kanının kaynadığı "devlet adamı"dır. Politik gelişmesi yabancı olmadığımız Mussolini'dir SHP'nin ciddi oy kaybı, Ecevit'in kısmen de olsa yükselmesi şeklindedir.

94'ün sözü edilen kuruluşlardan biri de, Cem Boyner'in Yeni Demokrasi Hareketi'dir. Sol ve sağ söylemleri propaganda kesesinde harmanlayan Cem Boyner ve ekibi, devletin teşhir olan yönlerini propaganda malzemesi olarak kullanırken, uygun bir üslupla tepkileri yumuşatan rol oynamaktadır. '95'e parti olarak girecek olan YDH'nin yapısı Özal'ın ANAP'ı konusundaki **"dört eğilimi toplama"** politikasının sağ ağırlıklı niteliği, Boyner'de aynı politikanın **"sol söylemli"**sidir. Var olan politikalara alternatif olma "sözleriyle" gelişen bir hareket olarak gösterilmeye çalışsalar da kısa vadede bir gelişme göstermesi sözkonusu değildir. Devletin ileride vitrine çıkaracağı bir harekettir.

Yıpranan koalisyon hükümeti, 94 boyunca bozuldu bozulacak propagandasıyla bir yıl daha idare etmiştir. Vitrine düşünülen Cindoruk başkanlı yeni bir hükümet, ANAP-DYP koalisyonlu ANAYOL, ya da RP ve MHP destekli üçüncü bir MC hükümeti, propaganda amaçlı kitlelerin tepkisini oyalayan faktör rolünü oynamıştır.

'94'ün en önemli konularından biri de DEP'in kapatılması ve milletvekillerinin tutuklanarak yargılanmasıdır. Devletin gerek dünyada gerekse ülkede teşhirine neden olan bu tavrın temelinde yatan, devletin ulusal savaşta yaşadığı bunalımın üst boyutta yansımasıdır. Çaresizliğin çaresi şeklindeki devletin bu "demokrasi" oyunu, kendi hukuk kurallarını dahi tanımayan bir uygulama olarak algılanmaktadır.

'94 yılı Kürt ulusal savaşında en hareketli yıldır. '93 sonbaharındaki devletin aldığı ağır tahribat, çözüm yolları konusunda bir anda her türlü tartışmanın ortamını yaratmıştır. Önerilen çözüm yollarının iki zıt noktada yansıması devletin aynı zamanda çıkmazıdır. **"Tarihi boyunca görülmeyecek demokrasi"** vaatleriyle **"sıkıyönetim, seferberlik, ilanları, idam cezalarının infazı"** ve **"daha fazla katliam"** çığlıklarının birbirine karıştığı bu süreçte, **"Şahinler ve güvercinler"** burjuva politikasının temeli olmuştur. 94'e **"şahinlerin"** hükümranlığıyla girildi ve '94 **"demokrasi"** vaatlerinin yalanlandığı, her türlü katliam ve cinayetlerin kitlelerin gözünün içine baka baka yapıldığı bir yıl oldu.

"Güvercinler-Şahinler" çelişkilerinin iç hesaplaşması, özel harpçilerin cinayetleriyle boyut kazanmıştır. MİT uzmanı Mahir Kaynak'a göre **"Amerikancı ve Almancıların ordu içinde hesaplaşması"**ydı bunlar. Sonuçta "Şahinlerin" ağırlığı bir anda "demokrasi" vaadinde bulunanların, sözlerini inkarcılığıyla ya da çenelerini kapamalarıyla sonuçlandı. Öyle ki bombalanan, yakılan, yıkılan, katledilen özellikle Kürt halkı üzerindeki vahşeti gizleme gereği görülmedi. DEP'in ve Özgür Ülke gazetesinin defalarca bombalanması; DEP üye ve yöneticilerinin, Özgür Ülke muhabirlerinin katledilmesi, yok edilmesi, "faili meçhul cinayetler"i yasal bir kavrama dönüştürdü. Önceki süreçlerde devlet hizmetinde, devletin ihtiyaçlarını çözen konumdaki kontr-gerilla, devletin kendisi oldu, yönetimde kontr-gerilla ağır bastı.

Kürdistan politikasındaki ağırlık, halkı kazanmak, gerillayı tecrit etmek şeklinde söyleme dönüştü. Ancak, halk olarak kabul edilen, korucular ve devlet kanatlarındaki aşiretlerdi. Bunlar dışındakiler Kürt halkından sayılmadı. Nevroz kutlamalarının yasallaşacağı imajıyla, Nevroz kutlamalarına izin verilmesine, Kürt halkının tepkisi, geçen yılların tersine, evlerine kapanmak oldu. Kürdistan'da Nevrozu sokaklarda kutlayanlar, Bölge valileri, ordu-polis ve korucu aileleriydi. DEP'in yerel seçimlerden kısa süre önce ard arda bombalanması nedeniyle, seçimleri boykot tavrıyla birlikte devrimci hareketlerin ve proletarya partisinin boykot tavrı Kürdistan'da oldukça etkili oldu. Kimi yerlerde % 70'e varan boykot tavrına karşın devletin yavuz hırsız misali 55 oyla seçtiği belediye başkanlıkları devletin Kürdistan'da başarısı olarak gösterildi. Kürt halkının ulusal şekillenişini kırmak için islami imajlarla desteklenen RP Kürt halkından oy alan esas parti oldu. MHP'nin oyları, ordu ve polis oyları olarak geçti.

94 Martının Nevroz ve yerel seçimle hareketli geçişi ardından göç ettirme politikası geçen yıllara göre daha ağırlık kazandı. Binlerce köy boşaltıldı. Direnenler, yakılıp yok edildi. Sadece köyler değil, ilçelerde yakım, yıkım ve kurşunlamadan nasibini aldı. Merkezi köyler projesi dahi sadece sözlü propaganda malzemesi olarak kaldı.

Yakılan köyler, ormanlar ve insanlar, '94 yılının alev tablosudur. TV kanallarından Körfez Savaşı'nı sunan CNN'in naklen yayınını aratmayacak şekilde yakılan köyler, köyleri devletin yaktığını basbas bağıran köylüler vahşetin belgeseli olmuşlardır. Dersim köylerinin yakılmasında dikkat çekilmesi gereken bir nokta da sınıfsal boyutta mücadele veren gerilla hareketinin, ulusal söylemlerle boğulmaya çalışılmış olmasıdır.

94 yılında haksız ve kirli savaşa devletin ayırdığı para '93 yılının 4 mislidir. En modern silahlar alınıp kullanılmıştır. Sınır ötesi harekatlarda kullanılan F-16'lar, bombardıman uçakları, helikopterler, sınır içindeki dağları, köyleri bombalamakta kullanılmıştır. "PKK'yı destekleyen Kürt işadamları" listesi yayınlayarak, ulusal savaşın maddi gücünü kesmek adı altında, Kürt işadamlarının katline yönelmişlir. Kimine mafya hesaplaşması, kimine "eröristler öldürdü" diyerek faili meçhul cinayetler serisinde hızlı bir artış sağlamıştır.

"Savaş bitti bitecek", "yokettik" propagandalarının ardından, orduda terhislerin durdurulması, askerlik süresinin uzatılması, içinde bulunduğu aczin en somut ifadesi olmuştur. Askere alınma sınırının bir yaş düşürülmesi, iki yıl sınıfta kalan öğrencilerin askere alınması ve sürenin daha da uzatılacağı ordunun ciddi bir bunalımıdır. Bu karardan sonra askerlerin bunalıma girmesi, intihar ve firar olaylarının artması kamuoyundan gizlenmeye çalışılmışsa da başarılı olamamışlardır.

Öte yandan PKK'nın sık sık "ateşkes" çağrıları "demokratik çözüm, "yasal zemine oturmuş" istemleri "bağımsızlık ya da özerk bölge istemedikleri" mesajı, devlet içinde tartışmaları sürdüren bir faktördür. PKK sekreteri başta ABD olmak üzere birçok emperyalist güce mektuplar göndererek, çağrılar yaparak Kürt sorununun çözümü için TC'ye baskıların yapılmasını istedi. Her fırsatta **"biz ayrılmak istemiyoruz. Türk halkıyla eşit koşullarda yaşamak istiyoruz"** düşüncesini tekrarladı. Özcesi yürütülen silahlı mücadehle artık bağımsızlığı değil, TC'yi masabaşına zorlama aracı haline gelmiştir. PKK'nın mesajı açık ve net. Silahların susmasını istiyorsanız, bizi muhatap alın ve sorunu masabaşında çözelim.Ancak TC, silah gücünü yeterince kullandığına inanmadığı için bu tartışma şu aşamada alt düzeydedir. ABD ve Avrupa emperyalistlerinin Kürt sorununa yaklaşımının özü, bağımsızlığa hayır, kör topal bir özerkliğe evet şeklindedir. Çünkü emperyalistler yeni mevcut politikasıyla, Kürt sorununun çözülmeyeceği gerçeğinin bilincindedirler. Ve bu konuda her fırsatta TC'yi de uyarmaktadırlar.

TC'nin 94'teki devrimci hareketlere saldırısı diğer yıllardan farklı değildir. Kuşatılmış evlerdeki katliamlar, evinden çıkınca kaybolan insanlar, gözaltında ölen insanlar ve "münferit" denen ama yüzlercesi belgelenen işkenceler... Kapatılan, basılan, dergi ve dernek binaları, toplatılan dergi ve gazeteler üst düzeye ulaşmış, "basın suçlusu" denen yazar-çizer ve basın unsuru elemanlar tutuklanıp yargılanmışlardır.

94'ÜN İLK 8 AYI İÇİNDE İHD'NİN RAPORU ŞÖYLEDİR:

Gözaltı, işkence, yargısız infaz sonucu ölen	**: 212 kişi**
Gözaltında kayıp	**: 202 kişi**
Basılan dernek, sendika vb.:	**118**
Faili meçhul cinayetlerde öldürülenler	**:230 kişi**
Yakılan orman ve köy	**: 1254**

Son dört ayda yukarıda verilen rakamlar giderek artmış, uygulanan devlet terörü ve vahşet en üst boyuta ulaşmıştır.

Bu yıl TC tarafından yürütülen topyekün savaş sonucu onlarca yurtsever, devrimci ve komünist şehit düştü. Çatışmaların merkezi T. Kürdistanı'dır. Çatışmaların dışında sokak infazları, gözaltında kaybolmalar bu yıl da devam etti.

Bir bütün olarak değerlendirdiğimizde TC, ekonomik, siyasal ve yönetsel anlamda tarihin en bunalımlı dönemini yaşamaktadır. Hakim sınıfların bu çıkmazı, sınıf mücadelesinin yükselmesinin doğal zeminidir. Bu zemin özellikle öncünün misyonunu daha da artırmaktadır. Kendiliğinden yükselen işçi eylemlerine önderlik, gerilla savaşının yükseltilmesiyle daha da şekillenecektir. Ulusal savaşta ve zayıf ta olsa sınıfsal savaşta yıpranan TC'ye karşı sınıfsal savaş yükseltilmeli ve gerçek anlamda MLM bilinciyle köylü gerilla savaşı hayata geçirilmelidir. TC'nin yeni süreçteki toparlanma politikasına, öncünün yıpratmayla yanıt vermesi ve savaşı yükseltmesi zorunludur.

T.C ekonomisinin sefaleti 1995 yılında da sürecek

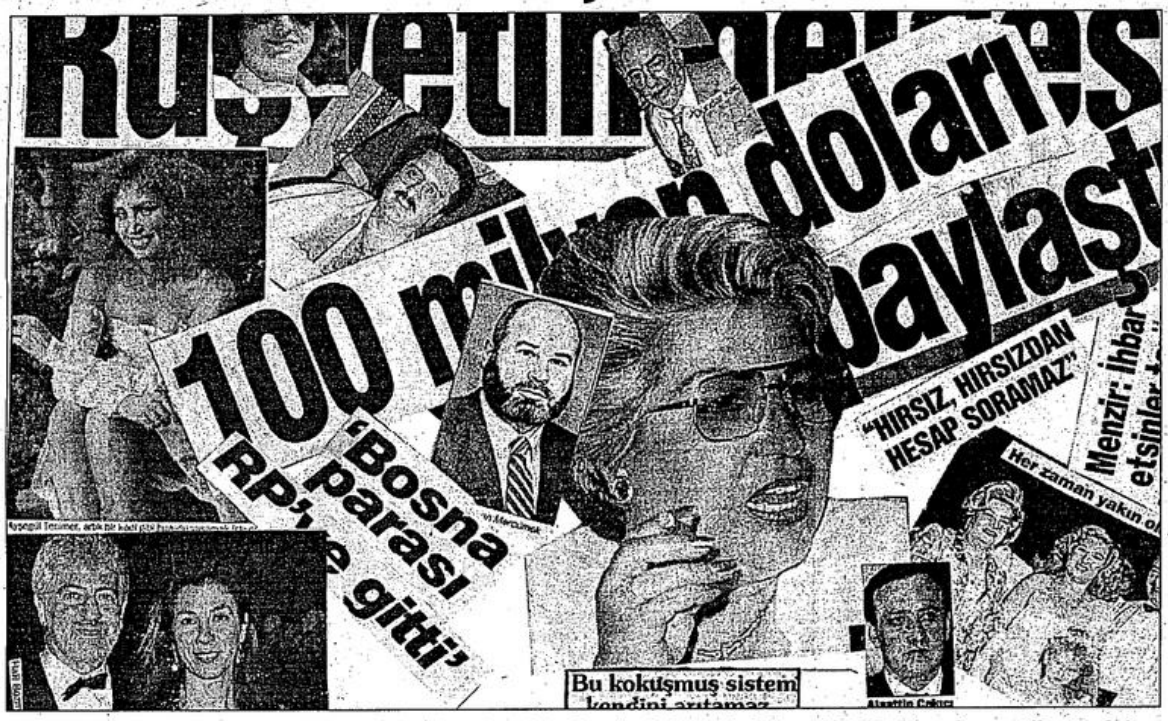

Ekonomik ve siyasi çıkmaza giren TC. asalakları, hırsızları, dolandırıcılarıda bünyesinde barındırır. Bu düzen devam ettikçe emekçi halkımızın payına yine açlık, sefalet, işsizlik ve baskılar düşecek.

Herşeyden önce TC'nin 1994 yılında yaşadığı ekonomik kriz döviz "depremi" ile ortaya çıkmış değildir. Bu sadece krizin sonucu ve daha da belirginleşmesine etki eden olgudur.. Emperyalizme bağımlı yarı-feodal, yarı-sömürge bir yapıya sahip olan ülkemizde ekonomik krizler süreklidir. Bunun nedeni emperyalistlerin bunalımlarını sürekli olarak kendisine bağımlı olan ülkelere aktarmasıdır. Öyle ki, emperyalistler iktisadi kriz dönemlerini ağır yara almadan atlatabilirlerken, bağımlı ülkeler sürekli bir kriz içinde bulunmaktadır. Ocakta döviz "depremi" ile başlayan ve 5 nisanda artarak derinleşen kriz böylesine bir krizdir.

"24 Ocak Kararları"nın etkisiyle emperyalistlerin kredi ve borç vermede T.C'ye zorluk çıkarmamaları sonucu ekonomide belli bir toparlanma, canlanma görülüyordu. Ancak, 1980'lerin ortalarına gelindiğinde ertelenen kriz tekrardan kapıya dayandı. 24 ocaktan beri sıkı para politikasıyla ağır iç ve dış borçlanma temelinde ve yoğun bir tüketim salgınının katkısıyla ekonomiyi yapay biçimde canlı tutmayı başardılar. Birçok kapitalist ülkenin ekonomisinde durgunluk yaşanırken TC ekonomisinin "iyi"durumda görünmesinin, sözde %8'lik bir büyüme hızının gerçekleşmesinin ardında hep bu yapay canlılık yatıyordu.

Ekonomideki bu bozulma yabancı sermayenin Türkiye'ye gelmede eskisi gibi istekli davranmamasına yol açtı. Dışarda borç bulmakta zorlanan TC ortaya çıkan kaynak sorununu çözmek için iç borçlanma yoluna gitti. Fakat, bu da faizlerin artmasına neden oluyor, piyasadaki para miktarının artmasına ve enflasyonun artması için baskı yaratıyordu.

Ocak ayında döviz talebi görüntüsüyle mali piyasalarda başlayan kriz, üretim alanına sıçrayarak daha da derinleşti. Kredi notunun ard arda düşmesi ile birlikte emperyalist efendilerinden borç bulma imkanının ortadan kalkması, düşük tutulan döviz kuru nedeniyle TL'ye oluşan güvensizlik dövize yönelişi hızlandırdı. Bu da Merkez Bankası'nın Kasım 1993'te, 7.2 milyon dolar olan döviz rezervinin 5 Nisan Kararları'nın açıklandığı günlerde 3.04 milyon dolara inmesine yol açtı. 10 günlük bir sürede dolarda meydana gelen %22'lik bir artış dış borç maliyetini de aynı oranda etkiledi. Dış borçlarda bu sürede 14 milyarlık bir artış oldu.

Bütün bunların yanında birde yürütülen kirli savaşın günden güne artan faturası -400 trilyondur- çıkmazda olan TC ekonomisinin iyice batağa saplanmasına neden oluyordu.

Egemen sınıflar her zaman yaptıkları gibi krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkmak amacıyla "5 Nisan Kararları" olarak bilinen soygun paketini uygulamaya soktular. 5 Nisan Kararları krize çare olarak sunulmasına karşın daha önce uygulanan ekonomik politikalardan farklı bir yanı yoktur. Nasıl ki daha önceki paketler krizi derinleştirmekten başka şeye yaramamışsa "5 Nisan Kararları"da aynı akıbete uğramak zorundadır. Çünkü, TC'nin içinde bulunduğu ekonomik krizler uygulanan politikalardan değil, düzenin kendisindedir. Ve paketlerle ortadan kaldırılmayacak kadar derindedir.

SINIFlı bir toplumda alınan her ekonomik önlem ve karar belirli bir sınıfın tercihini yansıtmak zorundadır. Dolayısıyla, 5 Nisan Kararları'da gerek yeni kaynak yaratma biçimi gerekse de varolan kaynakları kullanış biçimiyle komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarını kollayan kararlardır. Krizin faturasını emekçi halkın sırtına yükleyen bir anlayışı yansıtmaktadır. Böyle olmasıda doğaldır. Paketin diğer bir özelliği gelir arttırıcı değil, giderleri kısıcı bir özellik taşımaktadır. Gelirler ise, emekçi halkın yaşaması için zorunlu olan temel ihtiyaçlarına el atılarak karşılanmaya çalışılmaktadır. 5 Nisan Kararları'nın içeriğine bakıldığında bu gerçek görülecektir.

- Askeri harcamalar hariç diğer harcamalarda tasarrufa gidilecek.
- Maaşlara zam yapılmayacak.
- Kamu kuruluşlarına yeni eleman alınmayacak.
- Vergiler peşin alınacak ve arttırılacak.
- Tarımda sübvansiyonlar kaldırılacak.
- KİT'ler özelleştirilecek, özelleştirilmeyenler kapatılacak.
- Bir sefere mahsus net aktif vergisi alınacak.

Dikkat edilirse 5 Nisan paketinde hakim sınıflara ilişkin sadece bir sefere mahsus servet vergisi alınması dışında herhangi bir karara rastlamak mümkün değildir. O'da sonraları kaldırılmıştır. Kararların hepsi emekçi halkımızın yaşamını direk etkiliyecek kararlardır. Paketin en önemli ve en büyük bölümü sosyal haklarda, sağlık, eğitim giderlerinde kısıntı yapmaktır. Kararlı bir şekilde uygulanan sadece bu kısıntılar ve zamlar olmuştur. Bu gerçek bile 5 Nisan Kararları'nın hangi sınıfa hizmet ettiğini açık bir biçimde göstermeye yeter.

1994 yılı içinde gelişen diğer önemli bir gelişme TC'nin, ekonomisinin iyice dibe vurması ile birlikte çareyi yeniden IMF'de araması olmuştur. 14 yıl aradan sonra IMF'nin kapısına dayanarak "stand-by" anlaşması imzalamak için niyet mektubu sunmasına karşın IMF anlaşmaya yanaşmakta TC gibi acele etmemiştir. IMF krizin iyice derinleşerek isteklerini TC'ye daha iyi koşullarda kabul ettirmek için bilinçli olarak anlaşmayı geciktiriyordu. Bunda da amacına ulaştı. "Stand-by" anlaşmasının imzalandığı temmuz ayında ekonomi iyice dibe vurmuştu. TC IMF'nin koşullarını şartsız kabul etmek zorunda kaldı. Anlaşma imzalanmasına rağmen ne beklenen krediler geldi, ne de yabancı sermaye. Yabancı sermaye izin verilen ağustos ayından temmuz ayına göre %81.5 oranında azalarak 36.2 milyon dolara gerilemiş durumda, geçen yılın aynı döneminde izin verilen yabancı sermaye miktarı 195.2 milyon dolar tutuyordu. Bu durum yabancı sermayenin 5 Nisan Kararları ve "Stand-by" anlaşmasına rağmen siyasi ve iktisadi kriz sürdüğü için Türkiye'ye gelmede eskisi gibi istekli olmadığını ve emperyalistlerin bile TC ekonomisine güvenmediğini gösterir.

Yüksek faiz ortamının, yeterli sermaye birikimine sahip olmayan sanayici üzerindeki etkisi olumsuz oldu. Devletten kredi alamayan , kimileri fabrikalarını kapattı, kimileri ise üretimi daraltma, işçi çıkartma vs. yoluna giderek krizi atlatmaya çalıştı. Üretimini devletten aldığı kredilerle sürdüren komprador burjuvazi, faizlerin çıplak olarak %250-350, gecelik faizlerin yüzde binlere vardığı bir ortamda kredi alıp yatırımda kullanmak yerine asalak niteliğine yaraşır biçimde hiç bir üretici faaliyete girmeden spekülatif kazanç peşinde koştular. 500 büyük firma araştırma sonuçlarına göre komprador burjuvazinin sanayi faaliyetinde elde ettiği kâr oranları küçülürken **"diğer faaliyetler"** yani faizden, repodan elde ettikleri kârlarını 1992'de %38.9 iken 1993'de bunun %40.7'ye yükseldiği görülmektedir. Açıklanan bilançolardan krizden etkilendik diye ağlayanların **"diğer faaliyetler"** adı altında en çok spekülatif kazanç elde ettikleri açığa çıktı.

Bu ortamdan kârlı çıkanlar, faize repoya, **"yatırım"** yapacak kadar sermayeye sahip olan uluslararası spekülatörler, komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Üretimin gerilemesinin bir nedeni de buradadır. Sermaye sahipleri üretime girmeyi zahmetli görmekte, suya sabuna dokunmadan kısa vadede yüksek kârlar elde etmekteler. Şirket bilançoları içinde faiz gelirlerinin yüksek meblağlar tutması düzenin çürümüşlüğünü, asalak niteliğini gösterir.

Dış borçlanmada sıfırı tüketen TC gün geçtikçe iç borçlanmada da sıfırı tüketmek üzere. TC'nin iç borçlanmadaki taktiği şudur; yüksek faizli hazine bonoları satarak buradan elde ettiği kaynakları dış borç ödemeleri için kullanmak istiyor. Bu taktik bonoları kısa vadeli ve yüksek faizli olmasından TC'ye kaynak yaratmada büyük kolaylık yarattıysada, aynı zamanda bu yüksek faizin bütçe üzerine bindirdiği ek yük egemenleri zora sokmaktadır. Hazine'nin satışa çıkardığı 3 ay vadeli net %50 faizli 100 milyarlık bononun bütçe üzerine getirdiği yeni yük 50 milyar liradır. TC bu şekilde her ay trilyonlara varan iç borçlanmaya gidiyor. Bütçe üzerindeki yük her geçen ay katlanarak büyümekte alınan borçların geri ödenme vadeleri geldikçe TC bonoları cazip hale getirmek için yüksek faiz ve kısa vade uyguluyordu. Devlet bu yükten kurtulmak için faiz ve vadeleri uzatma yolunu denediysede tatlı kârlara alışmış olanlar bono almaktan vazgeçince TC yine yüksek faiz ve vade kısaltma yoluna gitti.

Uygulanan ekonomik politikalar, kompradorlar arasında çelişkilerin kızışmasına neden olmuştur. Kimileri Çiller'i destekleyerken, kimileri karşı çıkmaktadır. Çiller'i destekleyenler uygulanan politikalardan kârlı çıkan kesim iken karşı çıkanlar ise, **"ithal ikameci"** model döneminde devlet desteği ile büyüyen ve devletin hala kendilerini desteklemesini istiyenlerdir. Koç'un başını çektiği bu kesim burjuva basınını yanına alarak, krizden etkilenen sadece kendileriymiş gibi göstermeye çalışarak daha fazla imtiyaz, daha fazla destek koparmak istiyorlar. Bunda kısmende başarılı oldular. Bir taraftan vergi bağışıkları, otomobilde vergi indirimi, Eximbank kanalıyla ihracatı teşvik kredisi vb. devlet olanaklarını yanına alırken diğer yandan kriz bahanesiyle işçi sınıfının kazanılmış haklarını gaspettiler. Bunda sendika ağalarının düzene uşaklık görevlerini yerine getirmede geri durmayarak, hak gasplarına onay vermelerinin ve işçi sınıfının örgütsüzlüğü sonucu sendika ağalarının satış işlemlerini daha rahat yapmasına olanak sağlamasınında payı büyüktür. Öyle ki kriz döneminde patronların getirdiği ücretsiz izin, sıfır sözleşme vb. öneriler fazla tepki almadan uygulanabilmiştir. Ekonomik kriz, egemenlere işçi sınıfına yönelik saldırısı için tam bir fırsat olmuştur. Kriz döneminde resmi verilere göre işten çıkarılan işçi sayısı 600 bin olarak açıklandı. Fakat bunlar kamu işyerlerinde ve sendikal çalışan işçileri kapsamaktadır. Krizden dolayı işten çıkarılan küçük ve ortay boy işyerlerinde, tarım vb. sektörlerdeki işçi çıkarmaları hesaplandığında bu sayı daha da fazlalaşacaktır. Bu da krizin faturasının emekçi halka kesildiğini açıkça ortaya koymaktadır.

1994'te KİT'leri emperyalist efendilerine peşkeş çekmek ve bu işletmelerde çalışan işçilerin haklarını gaspetmek için özelleştirmeye hız verildi. Özelleştirme yapılırken efendilerine yaranmak için o kadar acele ediyorlar ki kendi kanunlarını dahi çiğnemekten kaçınmıyorlar. Koalisyon hükümetinin özelleştirmeyi kanun hükmünde kararnamelerle yürütmeye çalışması diğer düzen partilerinin özelleştirmeye özde karşı olmamalarına rağmen puan toplamak için biçimsel karşı çıkışları oldu. Dünya bankasının emirleri sonucu özelleştirme yasası çıkmıştır. Sağlanan uzlaşma düzen partilerinin bir uzlaşmasından çok emperyalistlerin direktiflerini yerine getirme uğraşlarının bir sonucu olmuştur.

Sonuç olarak; bütün göstergeler TC'nin içinde bulunduğu ekonomik sefaletin 1995 yılında da artarak süreceğini göstermektedir. Bu durum böyle devam ederse -ki edecek- emekçi halkın yaşam koşulları 1994'ten daha da kötü durumda olacağı kesindir. Bu kötü gidişe dur diyecek olan başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın kendisidir. Dağınıklığı, örgütsüzlüğü giderilmediği sürece 1995'ten umutlu olmak gibi bir haklarımız da olmayacaktır. Umut, umudu gerçek yapmak için mücadele edeceklerin hakkıdır. Bu görev de başta Proleterya Partisi olmak üzere bütün Devrimci Örgütlere düşen en acil görevlerden biridir.

Alaattin'in aynası: 'Belirsizlikler Mevsimi'

Alaattin Badır'ın, 'Belirsizlikler Mevsimi'ni (Belge Yayınları-1994) okudunuz mu?.. 32 yıla hükümlü **Alaattin**'in, ikinci şiir kitabı 'Belirsizlikler Mevsimi'... Yakın geçmişimizden bugünümüze uzanan "hazan mevsimi"ni işlemiş dizelerinde "hükümlü" ozan...

Alaattin'in dizelerini okurken, karşınıza "şair" **Dostoyevski** çıkar. Çelişki, kuşku, korku insan(lık)ın dört yanını kuşatmışken; insan olmak ve kalmak kavgasını verenler, **Dostoyevski**'ye uzak duramazlar. **Alaattin**'in dizelerinden **Dostoyevski** tadını almam, sanırım; 'Belirsizlikler Mevsimi'nde, insan olmak ve kalmak kavgasını veren siperlere ikircimsizce mevzilenmiş olmasındandır.

Kitabın 'Bir Yaz Gecesi Çağrışımları' (S.5-17) bölümünde, insanlaşma ve başkaldırı coğrafyasıyla tanışırsınız. **Alaattin**, insanlaşma ve başkaldırı kavgasına aktif taraf olmuş/olan bir ozandır. Taraflıdır. Duyarlıdır. Kirli savaşa, barbar/sömürgeci zorbalığına düşmandır. Dostluktan, kardeşleşmeden yanadır. Duyarlılığı, çağını ve gerçeği kucaklamaktadır...

Alaattin, "körler çarşısında ayna (mı?) satmaktadır"... Varsın öyle nitelensin... Bu neyi değiştirir?.. Körler göremiyor ya da farkında değil diye, gerçeği yansıtan aynalar neden gereksiz olsun?..

Dostoyevski'nin "şair"ane ustalığıyla **Alaattin**, 'Belirsizlikler Mevsimi'nde insanlara bir ayna uzatıyor. Alın seyreyleyin dünyayı ve kendinizi diyor... Körler, bana ne diyebilirler... Ya görenler?..

Görenler, yaşayanlar, duyanlar yani insan olmak ve kalmak fiilinden vazgeçmeyenler için yazmış dizelerini **Alaattin**...

Üretmeden/emek vermeden tüketen çılgınlığın, insan olmak ve kalmak erdemini/sevdalarını yok ettiği cangılda; **"vardım, varım, var olacağım"** diyen insan cesaretinin/duyarlılığının savaş çağrısıdır, **Alaattin**'in dizeleri. Ozan'ın savaş çağrısı; sevdalı insanlara umutun yetmediğini, umudun cesaret ve başkaldırıyla taçlandırılması gerektiğini anımsatır... 'Belirsizlikler Mevsimi'nin "bilinç bölünmesi" karşısında, insan olmak ve kalmak hafızasının tazelenmesi zorunluluğunun altını çizer...

Alaattin'in dizelerinde sevgi vardır. Nefret te... Hatta, 'intiharlara övgüler' (S.38-39) bile. Hasılı, insana ait olan hıç bir şey ozanımıza yabancı değildir. '80'li yıllardan, '90'lı yıllar sonrasına sarkan uzatmalı acılarla, Güneş Ordusu'nun yaşadığı "yenilgi"lerin sıra neferlerinden olan **Alaattin**, 'Usum(uz)daki Parmak İzi'nin (S.44-51) tarihsel profilini çıkarır. Bu tarihsel profil içinde, hala insan olmak ve kalmak fiiline yabancılaşmamış ya da körleşmemişseniz, mutlaka kendinizi bulursunuz.

Tüm bunlardan ötürü, metalaşan ve insana/başkaldırıya ait özelliklerini yitiren sanat/ya da şiir alanında, **"mehr licht/biraz daha ışık"** (Goethe) diye haykıran **Alaattin**'in dizeleri, içinden geçtiğimiz 'Belirsizlikler Mevsimi'nde yaygınlaşan tüketim çılgınlığına hitap etmeyen, "anlık" olmayan ve devrimci felsefi özellikler taşıyan dizelerdir...

Gündelikliğe ve kendiliğindenliğine teslim olmuşların çoğaldığı Türkiye coğrafyasında, "anlık" olmamak (bugün anlaşılmasa da!) büyük önem taşımaktadır. "Anlık" olmak, kalıcı ve köktenci olamamaktır. **Alaattin**'in dizelerinde "anlık" bir şey yok. **Alaattin**, biriktirmiş ve yaşanana teslim olmadan, insan ve başkaldıran kalmak fiiline sırt dönmeden dizelerini ak kağıta nakşetmiştir. Bence, **Alaattin**'in ustalığı, tam da buradadır.

Alaattin'in ustalığı, "anlık" olmadığı için kısa sürede "yankı" getirmeyecektir. Hatta, "susuş kumkumalığı"nın duvarını da "aşamayacak"tır. Ancak, bu da abartılmamalıdır. Çünkü, körlerden farklı bir davranış beklemek anlamsız olur...

Unutulmasın; yaşanan çürümenin ürünü olan körleşme, insani değer ve duyarlılıkları "paçavra"ya çevirmişken; yorgunluk/vazgeçiş dört yanı kuşatmışken; insan olmak ve kalmak fiili bir "cürüm" teşkil ederken; alıklık ve unutuş, "anlık" olmanın özelliği kazanmışken yani "hazan mevsimi" Türkiye'de yaşanan gerçekken; **Alaattin**'in ustalığını, herkesten anlamasını ve paylaşmasını bekleyemeyiz...

Özetle ozanımız; **Şeyh Sadii Şirazi**'nin deyişiyle, **"körler çarşısında ayna satılmaz !..."** saptamasına inat; "anlık" olanın kalıcı olmadığı bilinciyle, ayna satmaktan vazgeçmeyerek önemli bir iş yapmaktadır. Zaten, başkaldıran insan duyarlılığının başka türlü olması mümkün değildir ve olamaz da...

Çünkü **Alaattin**; 'Belirsizlikler Mevsimi'nde, **Herbert George Wells**'in körler ülkesindeki **"gözleri çok iyi gören Bay X**'ine benzer... Körler ülkesindeki çoğunluğa göre, **"gözleri çok iyi gören Bay X"**'in **"tuhaf sözleri" "anlaşılmaz davranışları"**, **"düzen dışı doğal olmayışı"**, **"uyumsuzluğu"** görmesinden ve gördüklerini anlatmasındadır... Bunun için **"gözleri çok iyi gören Bay X"**, körler ülkesinde "anormal" olarak nitelenmektedir...

Alaattin, "anormal" bir iş mi yapmış?..

Normalin, "anormal"leştiği Türkiye'de, ozanımız olması gerekeni yapmış. Hem de ustaca...

Alaattin'in, 'Belirsizlikler Mevsimi'ni bir de siz okuyun. Bakalım **Alaattin**'in aynasında kendinizi seyreylerken; **Alaattin**'i "anormal"mi, normal mi niteleyeceksiniz?..

Temel DEMİRER

Sanat üzerine, ya da partizanca sanat

Devrim, çok yönlü bir mücadelenin, yaşamın her alanında yaygınlaştırılması sorunudur. Yaygınlaştırılmayan mücadele, beslenmeyen devrimdir. Mücadele-örgütlenme, yaygınlaşma-yoğunlaşma: Bu olgular ekonomiden siyasete, ideolojiden felsefeye, çevre sorunlarından kadın sorununa, stratejiden taktiğe, kitle çalışmasından parti çalışmasına, savaş sanatından kuramsal üretime... Ve sanat'a işte devrimin yaşamın her alanındaki yaygınlaştırılmasından kasıt budur.

Sanatla beslenmeyen devrimler uçsuz bucaksız çöllerdir; kuru, yakıcı, soluksuz ve sıkıcı. Bu nedenle sanat için devrimin canlandırılması, sulanmasıdır diyebiliriz.

Sanatın sınıflarüstü bir olu olduğu savından yola çıkan ve sözde sanatın bağımsız-özgür olması gerekliliği üzerine savlamalarda bulunan burjuva ideolojisi tam da bu noktada kime karşı bağımsız kime karşı özgür olduğu noktalarında yanıtsızdır. Bu konuya ilerde değineceğiz.

Entelektüel birikimin sanattaki işlevi, üretkenliği yadsınamaz. Ancak, sorun bu birikimin kimin için ne için kullanıldığı; fırçayı tutan elin kimi temsil ettiği, şiirin ne dediği... üzerinde odaklanmaktadır. Ve işin canalıcı noktası budur .

Yine sanatın sanat için mi halk için mi olduğu üzerine girişilen polemiklerde, sorunun özü gözlerden kaçırılmakta ve dünya üzerindeki tüm "şey"lerin insan için olduğu yadsınmaktadır. Evet sanat insan içindir. Tıpkı partinin ordunun, devletin, siyasetin olduğu gibi.

Sanat, gerçeğin estetize edilmesidir. Ormandan kesilip kereste haline getirilen ağaç bir gerçekliktir. Kerestenin daha sonraki durumu ise estetiğin tanımını vermektedir bize. Onun bir kalem haline gelmesi, ok olması, mızrak olması, gemi haline dönüşmesi, kitaba dönüşmesi, kürdan olması... İşte estetik budur. Bu, gerçeğin estetize edilmesidir. Bu noktada her kereste-ağaç bir gerçeklik olduğu halde, her işleme-yeniden üretme bir estetik değildir. Buradaki ipucu, gerçeğin taraflı olarak estetize edilmesidir. İşte gerçeklikle estetize arasındaki diyalektik ilişki sanatta somutlanmaktadır böylece.

Sanatın devrimci mücadeledeki işlevini ve önemini kim yadsıyabilir? Parti-Ordu-Cephe üçgeninde sanata düşen, bu üçgennin estetize bir yolla içini doldurmaktır. Savaşın bir sanat olduğunu sıkça dile getirirsiz. Savaşmanın bile insana haz veren bir yönü vardır. Ya da öyle olmalıdır.

Giyim kuşamdan silah tutmaya, bir çatışmada çember yarmaktan pusu atmaya, gez-göz-arpacıktan hedef seçmeye, kayaların üzerinden ceylan gibi sekmeye değin, o kan ve barut kokan dehşetli olgu böylesi bir algılayış ve gözlemle bir sanattır gerçekte, ona dönüşür.

Sanatın çeşitli dallarında; edebiyatta, plastik sanatlarda, resimde, müzikte, tiyatroda... düzenle bir karşı karşıya geliş, bir hesaplaşmaya giriş vardır. Çünkü sanat, verili düzene karşı duruştur.

Maoist tarzın, bakışın sanata ilişkin çizgisi kendini diğer devrimci demokrat anlayışlardan, verdiği mücadele yöntemi ile ayırmaktadır. Özellikle bağımlı ülke (yarı feodal-yarı sömürge, sömürge) statüsü ve ilişkisi içinde olan ülkelerde sanat, farklı bir boyutta mücadeleyi, örgütlenmeyi ve yönelimi gündeme getirmektedir.

Sanatın, baştan itibaren silahlı mücadele koşulları olan ülkelerdeki şekillenişi ve seyri, emperyalist-kapitalist ülkelerdeki toplu ayaklanma yolu arasında farklı tarzları gündeme getirmektedir. Bir başka deyişle sosyo-ekonomik, sosyo-politik yapının sanat alanına da, bu alandaki mücadele ve örgütlenmeye de yansıdığını söyleyebiliriz. Yansımaktan da öte, ülkelerin yapıları, sanatsal alana ilişkin mücadeleyi de belirlemektedir. Özellikle bağımlı ülkelerde sanatsal alandaki mücadele silahların tuval üzerinde özgür geleceği resmetmesiyken, şiirin altıncağın manifestosunu yansıtmasıyken, toplu ayaklanma yolu izleyen ülkelerde sanat, genel ve uzun bir barışçıl mücadelede bilinçlendirmeye hizmet etmekte, bu tip ülkelerde sanat, kavgayı son ana saklamakta, biriktirmektedir. Yani birinde daha baştan itibaren bir didişme sözkonusuyken, diğerinde sükünet ve hazırlanış sözkonusudur.

Biz daha çok sanatın bize dönük yüzünü irdeleyeceğimizden, şöyle bir saptamada bulunabiliriz: Sanatsal üretim, sınıf mücadelesinin estetize edilmesidir.

Sanat, eylemdir. Sanat, halk savaşının estetize eylemidir. Burada hemen hani sanat sorusu karşımıza çıkar. Hangi sanat? Biz bu noktada burjuva sanat, sosyalist sanat genellemesinden çok, kendi özgülümüze yönelik bir sanat anlayışını ortaya koyacağız. Bizim sanat anlayışımız elbette sosyalisttir. Ama bu genel bir söylemdir ve genel bir emek-sermaye söylemindan farksızdır. Oysa bizim sanat anlayışımız PARTİZANCA SANATTIR. Bu, evrenselden özgüle doğru bir içselleştirmedir. Ya da içsel sanat anlayışımızın doğuşudur. Bu aynı zamanda enternasyonalist sınıf hareketi ile özgül sınıf hareketi arasındaki diyalektiğin sanatsal alana yorumlanışı/yansıtılışıdır.

Partizanca Sanat, sanatsal alana ilişkin, çalışmalarımızın (mücadelemizin, örgütlenmemizin) ülkemiz koşullarına uyarlanmış şeklidir. Daha da özele inersek, bu proletarya partisinin mücadele tarihinin ve geleceğe yönelik yüzünün estetize edilmesi uğraşıdır. Göze hoş, kulağa hoş, yüreğe hoş, beyne hoş bir tarzın yakalanması sorunudur bu. Gerilla savaşının imgelendirilmesi, betimlendirilmesi, çizgilendirilmesi, renklendirilmesi, seslendirilmesi... Her gerçekliğin yansıtılışı sanat olmadığı gibi, her estetiksel üretimi de böyle değerlendiremeyiz kuşkusuz. Bizim üzerinde durduğumuz nokta, gerçekliğin taraflı olarak estetize edilmesidir.

Hayatı salt soğuk namludan ibaret sayma değil, merminin dans ederek süzülüşüdür partizanca sanat.

Sanat çoğu kez genel teorik bilgilerin veremediği coşkuyu ve bilinç dönüşümünü kendine has o estetiksel güzellikle insana verebilmektedir. İnsan ruhunun derinlerinde yankılanan, yüreğin kelebeklerce pırpırlanmasını sağlayan, coşkuyu, nefreti, öfkeyi, hüznü, acıyı, kısaca insana dair tüm duygulanımları ve duyumları sanatsal araçların verebileceğini unutmamak gerekmektedir. Aklın ve bilincin kavrayamadığı çok şey ruhta ve vicdanda yanısını bulur sanat arcılığıyla, insan ilişkilerinde, kitle çalışmalarında toplumsal gerçekliğin kavrayışını estetize edebildiğimizce, çalışmaların keyif verici bir hal aldığını görebileceğiz. Sanattan uzak kalmak, devrimci sınıf mücadelesini kabalaştırmaktır.

Sanatın taraflı olduğunu belirtmiştik. Bunun aksi nedenli iddia edilmese de, iddia sahipleri dahi ürettikleri sanatsal verilerle sonuç olarak bir tarafın üreticileridirler. Bu, onların "iyi niyetinden" yada istemlerinden öte bir olgudur.

Yaşamın her alanında süren sınıflar mücadelesini, yaşamın bir boyutu olan sanat'tan soyutlamak mümkün değildir. Sınıflar mücadelesinde kendini taraf olarak görmeyenin, eserini de tarafsız görmesi salt kendine yönelik bir ifadedir. Sonuç olarak onun ve eserinin hangi tarafta olduğu sınıfsal-toplumsal değer yargıları ile belirlenecektir. Sanatçı kendini ne denli bu taraflar mücadelesinden uzak tutmayakaçırmaya çalışsa da objektif olarak bu böyledir.

İşin bize dönük yüzüne bir kez daha dönelim: Bugün henüz burjuva-feodal sistemin kökünü dinamitleyecek yoğunlukta ürünler savaş alanına sürülememiştir. Bu, kuşkusuz ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin yansımasıdır. Ancak şunu da unutmayalım ki, sanat-sanatçı, içinden geçmekte olduğu çağın (an'ın) ötelerine geçebildiğinde, oralardan buralara birşeyler taşıyabildiğince bu sıfatları hakedebilmektedir. Yani, genel sınıf mücadelesinin ivmesinin düşüklüğüne karşın, sanat cephesinde daha uç bir noktadan kavgaya tutuşmak gerekmektedir.

Proletarya partisinin kuşatma, parça parça kurma, lokma lokma yutma stratejisi sanatsal mücadeleyle de sürmelidir. Sınıf mücadelesinin Partizanca şiiri, partizanca müziği, öyküsü, romanı, resmi...

P. Partisi'nin sanata ilişkin açılım getirmesinin ön koşulu, kendi içindeki unsurların kışkırtılması'dır. Evet kışkırtma. Çünkü sanat kışkırtır. Artık yaşamın partizanlaşması günü gelmiştir. Partizanca bir söylemle, partizan sanatıyla.

BİRKAÇ NOKTA

İnsanın bireysel yaratıcı gücünün kaynağında, yaşamsal birikimi ile toplumsal mücadeleden aldığı algılayış biçimi ve yorumlayışı, yeniden üretimi vardır. İnsanın sanat faaliyeti algısal olarak yüzeysel düzeyde görünen'in, ussal'a, oradan da estetiğe uzanışıdır. Bu noktada kişinin sanat üretiminin dumura uğratılmaması sorunu çıkar ortaya. Özellikle partili sanatçının ürün vermesi, ufku geniş bir parti çatısı altında olmasında saklıdır. Parti, sanatçısına sunduğu olanaklarla, sanatçı da halka sunduğu ürünlerle üçlü bir kombinezon oluşturur. (Parti-Sanatçı-Halk) Bu kombinezonda parti sanatçısına yaslanarak halka ulaşır, halk da sanatçıda partiyi tanır. Parti-sanatçı ilişkisi devrimin estetize edilmesidir. Bu nedenle biz bu ilişkiyi bir kadınla bir erkeğin sevişmesi ve bir çocuk meydana getirmesi olarak görmekteyiz. Buradaki sevişme sanatta ifadesini bulurken bu, her iki cinse de dehşetli zevkler veren ve her birinin hem kendini hem de diğerini yeniden kefşetmesi olurken; çocuk, devrimi sembolize eder. Ama bu noktada, sevişme bir aşk sevişmesidir. Ve sorun sıkça çocuk yapmak değildir. İhtiyaca göre çocuk ama bitmez tükenmez bir aşk ve sevişme. Bu açıdan biz parti-sanatçı sevişmesinden, aşkından ve onun ürünü olan çocuktan söz ediyoruz. Bir diğer söylemle aşkın estetize edilmesidir sevişme.

Bir diğer nokta:

Örgütlenmemiş sanat ve sanatçı yalnızca güzel bir sanat ürünü ortaya çıkartabilir ve pek çok beğeni de kazanabilir. Ve üstelik gerçeğin estetiğini de yakalayabilir ve bunu mükemmelce kotarabilir. Ama o kadar.

Oysa biz sanatın, sanatçının değiştirici-dönüştürücü gücünden söz ediyoruz. Sanatın-sanatçının güç olmasından. Ve kuşkusuz amaçtan. Amacın salt bir eser yaratma olmasından değil. Sanatın ve sanatçının yıkıp yeniden yapmasından söz ediyoruz. Bu anlamda eskimiş olan burjuva feodal sanat anlayışının önce yıkılmasından sözediyoruz. Bu anlamda sanatçı yıkıcıdır diyoruz. Ancak sanatın ve sanatçının bu yıkıcılığı, bilinen, planlanan, programlanan ve hedefi belli bir yıkıcılıktır. Sanatçı, burjuva feodal akımı yıkarken, yıkma eylemine bizzat girer. Salt eserini sürmez savaş meydanına kendini de sürer. İşte örgütlenmemiş sanat-sanatçı, bunu yapamaz. o, sanatını dönüştürücü bir güç olarak göremez. Yalnızca beğeni kazanma kaygısı vardır onun, övgüyle söz edilme kaygısı...

Partizanca Sanat'sa bir dinamittir. Parti politikalarının programlarının gerçekliğinin estetizasyonudur. Sanatçı bunu yaparken gözü daha ilerlerdedir. Müziği çoktan altın çağın ezgilerini notalamaya başlamıştır.

Çünkü o, devrimi çoktan yaymıştır kendi içinde.

Kuşkusuz sanatçının bu yetisi salt parti dışındaki dünyaya dönük değildir. O, parti içi çizgiler kavgasında da kavganın bir tarafındadır. Hangi tarafta olduğuna gelince; kuşkusuz Maoizmin estetize edilmiş yanında.

Haydi, sıvayın kolları! Sanatta keramet vardır.

Partizan yürüyüşüyle yeni yıla merhaba

Silahlarımızın kızgınlığını yeni bir yılda daha bir kışkırtmanın heyecanındayız. Yeni yıl, devrimin güzelliklerine varmanın ve özgür geleceğimizle kucaklaşmanın muştularını veriyor bizlere. Bizler, haklı bir kavganın erdemli partizanlarıyız. Bütün mevsimlerin kendine özgü güzelliklerinde yaşamı yeniden yaratabilme yeteneğinde ve insana özgü en ileri cüretkarlıkları sergileme cesaretindeyiz.

Merhaba yeni yıl. Merhaba, karlar üzerinde uçuşan partizan çocuklar. Merhaba genç kızlar, merhaba genç erkekler. Ve merhaba halk savaşının yollarında bizleri bugünlere taşıyan bütün partizan güzelleri.

Bilerek ve isteyerek aşka atılan tutkulu savaşkan gerillalara merhaba. Kentlerin yeraltı tünellerinde proleteryanın son ayaklanmasını hazırlayan partizan çoşkusuna merhaba.

Merhaba Üniversiteli genç partizanlar. Gecekondulu sabahların çilekeş partizan analarına, anaların ak yelesiyle büyütülen kadın partizanlara... Merhaba...

Soluklarımız birbirimizin yüzüne daha bir yakın düşecek bu yıl. Bu yeni yıl, yeni bir çağın başlangıcı olacak.

Dünya halklarının direniş günleri, Türkiye topraklarında yeni bir tarihle uyanacak. Tarih, kendi değişikenliğine hayret edecek. Sokakların ve caddelerin kaldırımlarında çok ölüler olacak.

Çok garnizonlarda isyanlar, çok karakollarda roketler ıslık çalacak. Güneş, çok ısıtacak devrimi. Yeni yıl, geldiğine pişman, özgür gelecek doğduğuna sevinçli ve dünya halkları kavganın zafere erişiyle bahtiyar olacaklar.

Partizan yürüyüşle bu yeni yıl, bir başka yıl olacak. Bütün eski sandıklar açılacak ve henüz nemlenmiş barutlar doldurulacak dedelerin piştovlarına.

Tarih, köylülerin proletarya ile kolkola düğüne gidişine bir kez daha tanık olacak.

Beş büyük yıldızın gözleri ışıyacak gökyüzünde. Güneşin kenarına kasketini asan İbrahim'in düşleri gerçek olacak. Yeni yıl, eskimiş bütün ilişkilerin ve eskimiş bütün sözlerin yerine yepyeni bir eylemle uyanacak. Ve bu yeni yılda devrim, bir adım daha iskeleye yanaşacak.

Selam olsun bu yeni yılda dağların doruklarında aydınlık günlerin ateşini yakan partizanlara.

Selam olsun altıncağın keskin kılıcı proleterya partisine.

Sine- Sen'den Ovacık köylülerine yardım

Haber Merkezi- Tunceli'nin Ovacık ilçesinde, köyleri evleri yakılan köylüler için, DİSK 'e bağlı Sinema Emekçileri Sendikası (Sine-Sen) tarafından gönderilmek üzere toplanan giysiler İstanbul Valiliği'nin izin vermemesi yüzünden elde kalınca, Sine-Sen bu durumu protesto etmek için bir basın açıklaması yaptı.

22 Aralık '94 günü Beyoğlu'ndaki Sine-Sen merkezinde yapılan basın açıklamasında Sine-Sen Genel Başkanı **Nizamettin Çobanoğlu" Neden İstanbul'dakiler Ovacık'a yardım gönderirken engellenirler. Bosna'da yaşanan insanlık dramına yardım etmek kadar doğal değil mi?"**

Sine-Sen Genel Başkan Yardımcısı **Yusuf Çetin**'de bir açıklama yaparak şu değerlendirmede bulundu:

"İnsanlar orada aç ve sefil. Bu insanlar bizim insanlarımız. Biz onlara topladığımız yardımları gönderemiyoruz, engelleniyoruz. Bu yardımlar Bosna için toplansaydı ve Refah Partisi tarafından gönderiliyor olunsaydı böyle engellenecek miydi? Ama yardım yapılan yer Doğu'da, Güneydoğu'da olduğu için engelleniyoruz."

Basın toplantısı bitmek üzereyken, İstanbul Vali Yardımcısı **Kemal Eren**, telefonla arayarak yardımların Ovacık'a gönderilmesine "sözlü izin" verildiğini belirtti. Toplantıya Barış İnisiyatifi adına katılan **Av. Ali Rıza Dizdar** bu yardımın gidip gitmemesi konusunda **"Milletvekilleri bile gidemedi. Bakalım bu yardımlar nasıl gidecek"** diyerek kaygısını dile getirdi.

Malatya İHD Şenliği coşkuyla geçti

Malatya/Özgür Gelecek- İHD Malatya Şubesi'nce düzenlenen şenlik yaklaşık 2 bin kişinin katılımıyla coşkulu bir şekilde gerçekleşti.

Şenlikte, ülkenin içerisinde bulunduğu sorunlara, köy yakıp yıkmalara, faili belli cinayetlere, sokak infazlarına, gözaltında kayıplara, katliamlara ve TC'nin sürdürmüş olduğu kirli savaşa değinildikten sonra sahneye **Hüseyin Aydın, Grup Yarın. Ve Hamza Doğan** çıkarak söyledikleri türkü ve marşlarla kitleyi coşturdular. Marşlarla coşan kitle sloganlarla salonu inlettiler. Kitle hep bir ağızdan

"Kahrolsun Faşizm!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Yaşasın Halk Savaşı!", "Katillerden Hesap Sorduk Soracağız!" sloganlarını haykırdılar.Daha sonra dia gösterimiyle şenlik sona erdi.

Konser çıkışında polis 5 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar 2 gün sonra serbest bırakıldılar.

Değinmeler

Ali D.Kardeş

İnsan hakkına bakan kim!?

Avrupa Birliği'ne katılma teraneleri yumurtlayan egemen sınıf kurumları, buna bağlı olarak da gündeme yeni olmayan temcit pilavlarını tekrar getirmeye başladı. Bunlardan en önemlisi; **"İnsan Hakları Bakanlığı"**nın, Avrupa Birliği'ne üye olabilmek için kurulması gerektiği şeklindeki söylemdir.

Koalisyon hükümetinin pazarladığı bu fikre 'muhalefet' addedilen düzen çıçırtkanlığının tamamlayıcıları da katılıyor. Gerçi; Suudi destekli RP, Avrupa Birliği'ni istemiyor ama; o da sistemi İslami bir birlikle bütünleştirmek hülyalarını kuruyor.

İnsan Hakları Bakanlığı kurulursa, Türkiye "demokratik" bir ülke olacakmışı Demokratik bir geleneği olmayan bu ülkede **"demokratik" bir görüntü yaratma çabası**ndan başka bir hedefi olmayan "İnsan Hakları Bakanlığı" kurma girişimine, sömürü sisteminin Avrupalı ağabeyi de inanacakmış ve onu Avrupa Birliği'ne üye yapacakmışı..

Baştan uyaralım: Avrupalı da sanki Türkiye'deki kurumsal değişiklikleri "insanlık" adına istiyormuş gibi bir sonuç ortaya çıkmasın. O, emperyalist bölüşümde pasta payını büyük tutmak için ekonomik pazarında hegomanyası altındaki bölgeleri daha uzun süre sömürmek için diplomasi oyunları oynamaktadır.

Avrupa Birliği'ne üyelik olgusunun tartışılmasını bir yana bırakacak olursak; **'İnsan Hakları Bakanlığı'nın kurulmuş olması ne değiştirir?'** diye sormamız gerekiyor..

Aslında bu konuda tartışılacak, karmaşık bir yan kalmadı. Türkiye'de İnsan Hakları Bakanlığı'nın kurulması tamamen bir **göz boyama**, kandırmacadır. Devlet **hoşa gitmesi muhtemel söylemler** üretir ama, ülkedeki katliamı durdurmaz. Dehşet, güvensizlik, işkence, ceza; TC ile özdeşleşmiştir. Bu devlet geçmişinde de geleceğinde de **insanın temel haklarını, insan kişiliğine öz saygıyı, insan değerini ve kadın-erkek hak eşitliğini tanımamıştır**, tanımaz. Zorbalıkla, zulümle "hak" paylaştıran bir devlettir.

Bu devlet 'insan'a hizmet için değil; üç-beş ağa, üç-beş patron ve askerlere hizmet için çalışır. İnsanlar ise devlet için çalıştırılır. İnsanın; geleceğinin; hakkının, hukukunun devlet karşısında hiçbir önemi yoktur. Bireyler; devlet için hapislerle, para cezaları ve öldürülme tehdidiyle askere giderler, vergi öderler. Karşılığında zam, zulüm, işkence görürler. Ve bu devlet sisteminde askerler, insan ve emeğin hakkının gasbı için **12 eylül darbeleri** düzenlerler. İnsan hakları konusunda ihlaller... İhlaller...

Sadece son bir ayda gözaltında olup da polisin kabul etmediği 'kayıp' sayısı gazetelere göre 37. Bu rakam 1995'e gelinen şu günlerde oluşmuştur. Geçmişteki gözaltındaki kayıp sayılarını şaşırttıkı yüz müydü, bin miydi?

Yukarıdaki satırlarda **faşizmi mi** tarif ediyorum, **Türkiye'yi mi** anlatıyorum; karıştı, bağışlansın!

Bu devletin yaptığı işkenceleri; idamları; faili mechul cinayetleri; gazete bombalamaları; devrimci dergilerin okunmadan önyargıyla toplatılmasını unuttuk ki; "devlet baba" insanına iyilikler düşünüyor!

İnsan Hakları Bakanlığı kuruyor!

Yani; **özünde insana haksızlığın meşrulaştığı bir kurum** oluşturuyor. Kurumun başına da 'ata'larının adaletini çok iyi bilen birini atıyor! Bu şahıs haksızlığı perdelemeye oldukça azimli... İnsan haklarını soran batılı diplomatlara, talan için Viyana kapılarına dayanmış 'dedelerini' anlatıyor:

"Bizim atalarımız, Viyana topraklarına dayandığında, tarladan aldıkları elmanın parasını ağaç dallarına asarlardı. Bizim atalarımız işte böyle adaletliydi. Böyle soyluydu, böyle soyluydu!"

Düşünün, inandırıcı mı? Bu ülkede insan hakkına saygı gösterilir mi?

ÇİZGİLERLE

MANUEL TEKİN

Faşizm üzerine tezler

Faşizm dinazorların kazayla üstlerine bastıkları fillerden özür dilemek için söyledikleri **"Fazizmus"** kelimesinden türetilmiş iyi niyet içeren bir sözcüktür aslında.

Faşizmin temel çıkış noktalarından biri ise halka öz güven aşılamaktır.

Faşizmi üç şişe rakı içtikten sonra direksiyon başına geçmiş bir şöförün minibüs kullanmasına benzetebiliriz kısaca.

Bu özgüven yüzünden olsa gerek **"Bir Ugandalı dünyaya bedeldir"** veya **"İki Somalili Üç Nijeryalı eder"** türünden açıklamalar yapılır.

Kazakistan'da ise **"Bir Kazak dört Fanilaya bedeldir"** vecizesini her meydanda görmek mümkündür.

Yani her ulus dünyadaki diğer uluslardan üstün olduğuna inanır.

Üstün olanın zayıf olanı ezme hakkı her zaman vardır.

Bu yüzden faşist ülkelerde kavşaklarda trafik ışığı bulunmaz.

Yaya geçitleri ise yabancılar için hazırlanmış tuzaklardır.

Bu üstün ırk teorisine göre Amekiralılar İngilizler'den, İngilizler Almanlar'dan, Almanlar Sırplar'dan, Sırplar Boşnaklar'dan, Boşnaklar Yunanlılar'dan, Yunanlılar Türkler'den, Türkler Kürtler'den, Kürtler Araplar'dan, Araplar Habeşler'den, Habeşler Pigmeler'den, Pigmeler de maymunlardan üstün olduğuna inanırlar.

Maymunlar ise Amerikalılar'dan üstün olduklarını iddia eder ve böylece çark tamamlanır.

Kapitalist ülkelerde ise üstünlüğü anlamak için bir Amerikan dolarının kaç Uganda tenekesi olduğuna bakılır.

Fakat Faşizmin asıl tehlike olduğu uyerler hem paralarının hem de kendilerinin üstün olduğunu sanan ülkelerdir.

Bunlardan biri de Almanya'dır.

Almanya'da faşistlerin hazırladığı ve okullarda okutulan ders kitaplarına göre Almanya'nın yüzölçümü 44 milyon kilometre karedir. (Dünyadan biraz daha büyük).

Nüfusun ise yabancılar gittikten sonra 12.000 kişi kadar kalacağı tahmin edilmektedir.

İçgüdüsel bir tepki olsa gerek, faşizmin **"Diğer dünya halklarının anasını bacısı iskeyim"** ilkesi Marksizmin **"Tüm dünya halkları kardeştir"** teorisinden daha fazla taraftar bulmuştur ve bu durum insanlık adına utanç verici bir gelişmedir.

Oysa halkların bir arada yaşamalarının sonsuz faydaları vardır.

Örneğin İsveçliler'le Japonlar'ın bir arada yaşamalarının Japonlar için sonsuz faydalı yanları vardır.

En azından yılar boyu şampiyonluk yüzü görmemiş Japonya uzun boylu İsveçli kardeşleri sayesinde basketbol şampiyonu olmayı başarabilir.

Güney Afrikalı beyazların ise zenclerle evlenerek güneşin radyasyonlu etkilerine maruz kalmadan yanık tenli çocuk sahibi olmaları mümkündür.

Türkler'in ise Avrupa kupalarında başarılı olmaları için Brezilyalılar'la evlenmeleri ve Brezilyalı çocuk yapmaları şarttır.

Faşizm'in en önemli liderlerinden biri Hitler'dir.

Avusturya'da Alman bir anne ile Alman bir kurt köpeği tarafından özel olarak imal edilmiştir.

Yahudiler'e olan düşmanlığı ise çok doğaldır.

Çocukken, sizin topunuz bir yahudinin bahçesine kaçsa ve kaçan topunuzu o evde yaşayan ihtiyar bir yahudi kesse siz de büyüyünce 6 milyon yahudiyi gaz odalarına gönderip gebertmez misiniz?

Hitler de böyle yaptı zaten.

Eğer yüklü bir gaz faturası gelmemiş olsa onu Normandiya çıkartması bile durduramazdı.

Neyse faşistlerin özel sembollerine değinelim biraz da...

Faşizmin sembolü gamalı haçtır.

Aslında kötü bir ressam olan Hitler tarafından çizilmiştir ve gün batımında sakin bir denizin üzerinde uçuşan martıları anlatmaktadır.

Selamlaşmaları da tuhaftır faşistlerin.

Ellerini aniden omuzlarından ileri doğru dik olarak uzatırlar ve "Hayl" diye bağırırlar.

Bu hareketin iş saati kalabalığında ve toplu taşıma araçlarında yapılanlarına ise patavatsızlık adı verilir.

İkinci Dünya savaşında aynı selamı veren İtalyanlar ise konuşmayı çok sevdiklerinden olsa gerek **"Hayl"** sözcüğünü yeterli bulmamışlar ve bu selamı verirken **"Hayl uno karpetti spagetti pavarotti baressi laura bigotti, tipo mama mia çinturatto pirelli"** diye bağırmayı tercih etmişlerdi.

Sonuç olarak Faşizmin tarihi tüm insanlık için ders alınacak ögelerle doludur.

Alman faşistleri de Hitler faşizminden gerekli dersleri almış ve çok masraflı olan toplama kamplarını ve gaz odalarını kapatarak bu işi Türklerin oturdukları evleri yakarak daha ucuza mal etmenin yollarını bulmuşlardır.

Gani Müjde
Beraber ve Solo Kaygılar kitabından.

BULMACA

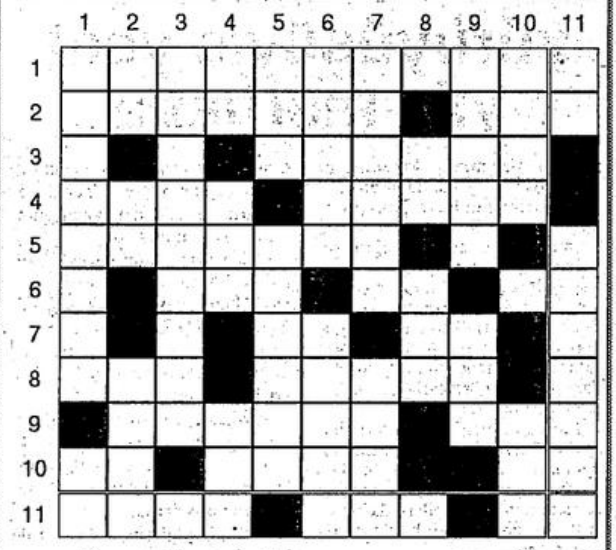

SOLDAN SAĞA

1- Önce ben politikasını savunan ve partiden önce kendi çıkarlarını öne çıkaran düşünce. 2- En güzel anlamında (iki kelime) - Kapı çalmak içni kullanılır. 3- Afrika'da bir ülke. 4- Kürtçe'de Hıdır - Bizzat teslim etmek (Bir eşyayı, parayı). 5- Bir ulusun bir diğer ulusu kendi politikaları doğrultusunda eritmek. 6- Saf, katıksız - Bir nota - Kürtçe'de ben. 7- Zekanın kısaltılmışı - Leninist manifestonun kısaltılmışı. 8- Patlayıcı bir dinamit çeşidi - İlgi. 9- Tahlil - Mao'nun tersten yazılışı. 10- Yetmez miktarda - Bir tür düz demir çubuk - Bir nota. 11- Genelde şehirlerde Kürtler'e söylenen bir söz - Geçmiş - Yüz metrekarelik ölçü birimi.

YUKARDAN AŞAĞIYA

1- Kürtçebaşkaldırı, isyan - Beyaz. 2- Genişlik - Sahip- Hızlı koşan bir av köpeği. 3- Kürt halkının kendi vatanı . 4- Rusya'nın kısaltılmışı - Bir çamaşır temizleyicisi - Telefon sözü. 5- İspanya'nın Bask bölgesinin bağımsızlığı için savaşan bir örgüt - Bir şeyi onaylamak. 6- Kazılarak yapılan yol, kanal - Yazın ve kışın kullanılan bir araç. 7- İngiltere'de bilimsel sosyalizmin kurucusudur - Kürtçe'de bağışlama. 8- Kürtçe'de ateş - Önce, tez. 9- İnceleme, araştırma - ÇKP'nin önderi. 10- Hayıf - Zarar, günah - Fakat. 11- Marxsist-Leninist.- Komutan Selim, Fethi (soyadı).

SOLDAN SAĞA
1- ARİSTİPPOS. 2- RUSSEL - ATA. 3- KSİ - RE - ZOR. 4- EKMEK - DEMA. 5- SI - TANAS. 6- İNTİHAR - TV. 7- AF. 8- ASALAK - ALT. 9- ONTOLOJİ. 10- SOSYALİZM.

YUKARDAN AŞAĞIYA
1- ARKESİLAOS. 2- RUSKİN - SNO. 3- İSİM - TRATS. 4- SS - EKİ - LOY. 5- TERK - ALA. 6- İLE - TA -KOL. 7- DARA - JI. 8- PAZEN - FAİZ. 9- O- TOMAT. 10- SARASVATİ.

KONUŞAN FOTOĞRAFLAR

SÖZÜN ÖZÜ

Manuel TEKİN

"Bineyn aleyh hareketlerinizi, demokratik ve uygar buluyorum. Haksızlığın olduğu yerde,hak arama yolları gullanılmalıdır.

Basından

"Bineyn aleyh hak arıyoruz diye haksız yollara gidilmesi, devletin felç edilmesi bence hak değildir."

Basından

3 Ocak 91: Yasalarda suç sayılan genel grevin yapıldığı gün. (Demirel muhalefettedir)

20 Aralık 94 yine yasalara göre suç sayılan, memur eylemliği, günü. (Demirel iktidardadır)

Azalarak yaşayanlar, çoğalarak ölenler

Dağların asl kızını nasıl aldılar bizden?!

Onunla daha çok şey yapacaktık oysa, andımız vardı güzel günlere dair. Böyle gidişin niye güzel kız... Ecel beklemeye alışıktır aslında, acelen nedir? Böyle hızlı koşuşun niye, halkımızın ise sabrı kalmadı beklemekten, bu diyarda şimdi sabırsızlık zamanı, yoksa randevusuna sadık kalan ölüm mü aldı seni aramızdan, ne yazayım güzel kız, nasıl anlatayım sana, ne ile tarif edeyim duygularımı, acaba iki damla yaş akıtsam şu önümdeki beyaz kağıda rahatlar mıyım, yoksa kendimi mi kandırmış olurum?

Sen güzel ülkemin güzel dağlarına kızıl gelinlik giydirdin, al kanından akıtarak... Biliyorum ilk değilsin, son da olmayacaksın. Ama ne anlamı var bunun ,her gidenin ayrı bir yeri var...

Seyrine durmuştum bu gece karanlığının sezsizliğinden, 4 duvar arasından, havalandırmadan gökyüzünü. Bir yıldız kaydı ansızın ve yüreğime bir hançer gibi girdi, yüreğimde ve gökyüzünde yerini aldı. Hem benim için hem de gökyüzündeki sonsuz yolculuğun yolcuları yoldaşlarım için, geceyle gelen bu konuk süpriz olmuştu. Kim? Nerden geliyordu?...

Sanki yeni bir fener asmışlar kara mavi gökyüzüne, yerinin daha yabancısı olacak ki diğerleri gibi sabit değil... Etrafında ne kadarda çok yıldız var. Bu kadar yıldız kümesi daha önce hiç dikkatimi çekmedi... Kendi etrafında dur durak bilmeden coşkuyla tur atmakta, iyi bir gözlemci bunu rahatlıkla farkedebilir.. Evet bu geceyle gelen konuk, etrafındakilerde ziyaretçileri... Bu dünyadan, gelişmelerden taze haberler almak için toplanmışlar... Oyle ya oraya gitmiş olsalar bile buranın sorunları ile ilgililer... Oradan her anın tanığı değiller mi? Bu yüksek dereceden gelişmiş olan ilgileri, sorumlulukları büyük yüce erdemleri değil miydi, onları orada bir araya getiren, sonsuzluğun yolculuğuna çıkaran.

Nerden bileyim o yıldızların..... olduğunu.... Nerden bileyim onunla o karanlık gökyüzünü aydınlatmanın telaşıyla o mertebeye koşup gittiğini.

Yıldızlar çoğalıyor! Yıldızlar çoğalıyor! Kork! Kork kem gözlü gaddar zülümdür. Bu yıldızlar karanlığının hükümranlığına ebediyen son vermek için çoğalıyor. Ne diyordu şairliğin küçük adımlı koşucusu Güneşinoğlu ? "Işte karanlıkta çoğalan bu yıldızlar/ Hep geceyi gündüze dönüştürmek/ için/ Israrla dolanıp durur..../"

Içime mi doğmuştu. Bu gece havalandırmaya çıkmak, nerden esmiş o üryan aklıma aylardır seyretmediğim gökyüzünü seyre durmak?... Yoksa sen mi çektin beni dışarıya, yeni yerini görmemi istedin? Ah yoldaşım bunun için mi çağırdın beni dışarıya 4 metre karelik dört duvar arasından, 24 metre karelik dört duvar arasına?..

Peki... anlat güzel yoldaşım seni dinliyorum. Nasıl eriştin o menzile, hangi yollardan geçtin? Bilirsin hepimizin ahtı vardı. O mertebe hepimizin uğrayacağı en güzel duraklardan biri idi. Oyle ya bak Güneşinoğlu senin yanına gelmeyi mücadele başlarken kabullenişimizi şu dizeler ile dile getiriyordu.

"Biz yaşama sözlü
Ölüme nişanlı
Devrim'e nikahlanmayı düşünüyoruz.
Devrimle evlenmezsek olmaz demiyoruz,
Nişanlı kalmak da yakışır bizlere..."

Güzel kız! Nişanlı kalmak yakışmamış demiyorum. Ama devrimle evlenmek sana daha çok yakışırdı. Herşeyden evvelde hakkındı. Çünkü biliyorum devrime aşıktın, onu canından çok seviyordun. Yine biliyorum ki, devrimi gerçekten seveni devrim daha çok sever ve alır bağrına basar...

O güzel sesin çınlıyor kulaklarımda. Alıp beni uzaklara, çok uzaklara, Dersim'e, Munzur'un eteğini mesken tutmuş Ovacık'ına götürüyor. Ilk karşılaşmamızı bir daha, sanki biraz önce yaşamışcasına bir daha yaşıyorum... Hatırlar mısın bilmiyorum, ben hiç unutmam. Aylardan mayıstı. Hatta 10 mayıstı. Bir bahar akşamı... saat 20'ye yaklaşıyordu. Çünkü nöbetimi 20'de devralacaktım. Ama inanır mısın saatin 20'yi göstermesini hiç mi hiç istememiştim. Bu nöbete gitmeyi istemediğimden dolayı değil. Yeni yoldaşlarımdan ayrılmak istemeyişimdendi...

Bende ana üsse gelmenin ve burdaki yoldaşlarla buluşmanın coşkusu mutluluğu vardı. Ama ya sendeki coşku, o coşku neydi öyle onu düşünüyorum. Evet yeni yoldaşlarımı görmenin, tanımanın bir yoldaşta yaratmış olduğu coşkuydu bu. Gerçekten saygıya değerdi. Nasıl saygıya değer olmasın hiç tanımadığın yeni insanlar kapıdan içeri giriyor. Senin ise bildiğin tek kelimelik bir şey var: "Yoldaşlar bunlar" ve bu kelimenin yüceliğini kavramış olmanın yarattığı bir duygu ile sarıldın hepimize yılların dostuymuş gibi hasret giderdin. Haberleri sordun, haberler verdin.

Orada Amed'in şahini olmak isteyen, ama sonra Munzurları zorunlu mesken eyleyen "çağdaş Pir Sultan Abdal'ımız, Doktor Hü vardı".. Geleceği bugüne taşımanın kavgasında hızına erişilmez olacağına inanan ve bu hızıyla ömrüne binyılları, zindanları, tezgahları, dağların doruklarını, öğrenci barikatlarını, İstanbul bulvarlarındaki kovalamacaları ve kısacası kavganın verilmesi gereken her alanı alnının akıyla geçip gelmiş, Almusta ölümsüz bir kartal olan çetin kavgamız, Tuncay'ımız vardı. Ve daha onlarca değerli yoldaş.... Hatırlasana onların bir çoğunu senden daha önce gönderdik karanlık gökyüzünü aydınlatmaya! Şimdi madem onların yanına koşuyorsun, benden, bizden, bütün yoldaşlarından selamlarımızı götürmeyi unutma, oldu mu? Hele o güzel gülüşünle bir başını salla, buklelerin yüzüne, kahküllerin anlına düşsün de evet dediğini anlayayım. O kadar yol gidip de selamımı söylemezsen alınırım. Bir bilsen onları ne çok özlüyorum... Her aklıma geldiklerinde, ne yaptıklarını ve yaşasalardı benim yerimde olsalardı ne yapabileceklerini kestirmeye çalışıp onların yapmak istediklerini yapmaya çalışıyorum.

Haa... onların P. Partisi'nin bölündüğünden ve seninle ayrı saflarda kaldığımızdan haberleri yoktur. Aman sakın haal Bana söz vermeni istiyorum. "Onlara söylemeyeceksin" değil mi? Hadi söz ver bana söylemeyeceğim de... Çünkü, onların birlik için harcadıkları yüce çaba ve emeğin, bir avuç apolet hastası tarafından darbe ile çarçur edilip, yeniden bölündüğünü öğrenip üzülmelerini istemiyorum.

En iyisimi ben tekrar sohbetimize döneyim. Madem ki bizlerden evvel oraya gidiyorsun, oralara olan talep yakında savaşın kızışması ile artacak, en iyisi mi sen bize bir arsa al! Gerilla birliğimizi orada bir araya getirmek senin görevin olsun. Ne de olsa er geç hepimiz o meskene uğramayı düşünüyoruz. Belki senin haberin yoktur daha geçenlerde İsyan'ı (Özlem Sürgeç)i Selim'i (Fethi Özdemir) de senden önce oraya uğurladık. Onları gördüğünde diğer eski gerilla birliği üyeleriyle birlikte benim yerime sıkıca kucaklayıp hasretle öp. Bol bol, Güneş kadar kızıl olan selamlarımdan söyle. Hepsini çok özlediğimi, çok sevdiğimi... Ayrılığımızın sadece ve sadece fiziksel olduğunu onuda çalışma masamın camekanına ve yanıbaşıma astığım fotoğraflarda aştığımı bilmelerini istiyorum. Düşünsel olarak söylemeye gerek yok. Sizlerin en son gördüğünüzden daha ileri düzeyde, coşkuyla, inançla, umutla, inatla son kurşuna, kanımızın son damlasına kadar kavgamıza bağlı kalacağımı bilmelerini rahat ve huzur içinde olmalarını istiyorum. Kavganız kavgamızdır yoldaşlar, sürdü sürüyor sürecek bu savaş taa ki kirliyi atıp yeniyi giyene... Her türlü zulmü, sömürüyü eşitsizliği imha edene kadar... Son soluğumuza kadar! Sizlerin meskenini mesken eyleyip sonsuzlaşmaya hak kazanana kadar.... Bunun zorunluluğunu hepimizin sizlerden öğrenip kavraması gerekir.

Daha dün gibi geliyor aklıma. 92 kışının barınaktaki bir tartışması; ne hararetle, ne coşkuyla ölümden, yani ölümsüzlükten, ölümsüzlük iksirini içmekten konuşuyorduk. Her birimiz "ben senden önce giderim İbo'ların, Cihan'ların, Kazım'ların ve diğer yoldaşların yanına" diyorduk. Ve bir sıralama bile yapmıştık. Tartışmanın sonunda, sıralamayı şimdi hatırlamıyorum. Ama bir çoğumuzun, sözüne sadık kaldığını ve benden evvel oraya koşup vardıklarını biliyorum. Ve unutamıyorum. Önce Ünal (Akın Uzun) , Eylem (Yıldız Ayrıç), İsyan (Özlem Sürgeç) Gazi olan kaptanımız. Bu yazıyı redakte ettiğim dönemde aldığım habere göre Pir Ahmet (Mehmet Doğan) ve sen Kimbilir sıradaki hangimiz? Bu büyük yarışta sizlere yenilmek üzüyor beni.. Şimdi sizlere gıpta ediyorum. Oysa ben, belki bir çoğunuzdan daha evvel böyle bir fırsatı yakaladım. Bir- ikisin de aşağılık düşman beceremedi... beceriksiz heriflerin, becerdiği başka şey de yok ya, asalakça yaşamak ve bu dünyayı kirletmekten başka! Bir seferinde de ben küçük burjuva zaaflarıma yenik düşmemden dolayı, böyle bir onurdan kendimi, böyle bir zevkten onları mahrum etmiş oldum. Ama sana ve senin şahsında diğer sonsuzluk yolcuları yoldaşlara söz veriyorum. Bende bir gün böyle bir fırsat yakalarsam, sonsuzluk yolcusu olarak yanına gelmekte, ikirciliğe düşmeyeceğim. Çünkü siz, gidenlerimiz ölümü sıradanlaştırdınız. Korkulacak birşey olmadığını kendi pratiğinizle gösterdiniz. Bundan dolayı hepinize sonsuz saygı ve sevgi duyuyorum. Hepinize minnet borçlu olduğumuzu düşünüyorum. Bunu kendi pratiğimizle göstereceğim. Bıraktığınız silahı ve bayrağı devrim gününe kadar taşımanın bütün yoldaşların görevi olduğunu bilincimize kazıdık.

Neyse yoldaşım. Bu konularda daha çok şeyler söylenecektir. Ben yine konuşmaya daldım, zamanın geçişini unuttum. Gardiyan geldi. Havalandırma kapısını kapıyacağını ve bizim içeri, hücrelerimize geçmemiz gerektiği ikazını yapıyor. Her halde bir yolcuyu yolunda lafa tutup alıkoymak da fazla doğru olmaz. Dinleme ve anlama çabası gösterdiğin bu duygularımı benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Üzülme ayrılışımıza. Dedim ya, bu sadece fiziksel bir ayrılık, sen ve sizler yüreğimizde bilincimizde, dağların doruklarında, yoldaş namluların gölgesinde, kurulacak halk iktidarlarının altın sayfalarında hep ama mutlak surette hep bizimle olacaksınız. Kaldır başını dolmasın gözyaşları o güzelim kestane rengi gözlerine, çünkü gülerken daha güzeller.. Son bir kez daha seni yoldaşlığın hasret ve özlemiyle kucaklıyor... doya doya öpüyorum. Ve tekrar tekrar bütün yoldaşlara taa Ali Haydar Yıldız, Meral Yakar yoldaştan en son şehit düşen ve adını halen öğrenemediğim yoldaşa kadar hepsine kucak dolusu sevgi ve saygılarımı yolluyorum. Eğer kendim gelmez isem ki mutlak bir gün geleceğime inanıyorum, her gelen yoldaşla uzun bir mektup yollayacağımı bilmenizi istiyorum.

ONUR

Şehitlerimiz onurumuzdur, onurumuza sahip çıkalım

Toplumlar tarihi bize gösteriyor ki; toplumsal çelişmelerden kaynaklı olarak ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen; köle ile sahip ve nice karşıt sınıflar arasındaki savaşım hiç durmaksızın sürüp gelmektedir. Bugün ise işçi sınıfı başta olmak üzere bütün ezilen sınıflar ile sömürücü sınıflar arasında (ülkemiz özgülünde komprador burjuvazi ve büyük toprakağalar ile işçi sınıfı bağlaşıkları; köylülük, emekçi halk arasında) siyasi iktidar savaşımı sürmektedir. Bu karşıt sınıflar arasındaki savaşımın doğal bir sonucu olarak da belli bedeller ödenecektir. Bu bedelin en ağırı da altıncağ yolunda omuz omuza savaşarak bir bir toprağa düşen şehit yoldaşlarımızdır. Devrimimiz işte bu şehit yoldaşlarımızın bedenleri üzerinde yükselecektir. Şehitlerimiz nihai yolumuzda dizilen parke gibidir. Bizler de şehitlerimizin mirasının takipçileri olarak tarihsel sorumluluk bilinciyle bıraktıkları mücadele bayrağını dalgalandırmaya and içmişiz.

Zulme, sömürüye ve gericiliğe başkaldırarak, ezilenlerin safında yeralan, devrim ve komünizm yolunda şehit düşmüş önderlerimizi, savaşçılarımızı ve sıraneferlerimizi anmak, anılarına ve mücadelelerine layık olmak herşeyden önce onların ideallerini, siyasal hedeflerini yaşamda gerçeklik haline getirebilmekle mümkündür. Onları mistik tarzda değil gerçeklikler ölçeğinde değerlendirmeli ve gelecek kuşaklara somut yanlarını aktarmalıyız.

Özgür Gelecek olarak parti ve devrim şehitlerini Kavganın Güncesi sayfamızda elimizden geldiğince tanıtmaya, anılarını yaşatmaya ve örnek alınması gereken yanlarını siz okuyucularımıza aktarmaya çalıştık. Tabi bunu koşullarımız ölçüsünde yapmaya çalıştık. Sizden zaman zaman eleştiriler aldığımız gibi beğeniler de aldık. Şunu hemen belirtelim ki yanlışı görmek, doğruyu yakalamak ve daha ileri adımlar atabilmek, daha yüksek düzeyde birliktelikler kurmak, başta gerçekliğimizi orta yere sermek ve buna uygun hareket tarzı içerisinde olmakla mümkündür. Özgür Gelecek olarak şehitlerimizle ilgili döküman ve bilgiler bir kısmının yeterince olmasına ve sürekli aynı yoldaşlarla ilgili bilgi gelmesine karşın şehit yoldaşlarımızın bazıları hakkında ise hiç bilgi yok. Bilgiden kastımız da kuru ajitasyon yüklü sıfatlamalardan öte yoldaşı anlatan somut olaylar, eylem anıları, yaşamından bir kesit, nerde, ne zaman ve nasıl şehit düştüğüne ilişkin bilgileri anlamalıyız. Şehitlerimizi kamuoyuna tanıtırken okuyucunun belleğinde yer edebilecek hap bilgiler sunulmalıdır. Bunu gözden kaçırmamak gerekiyor. Bunu da esasen yapması gerekenler başta kavganın, şehitlerin esas sahiplerinin ellerinde bulunan bilgileri ya da birlikte yaşadıkları anılarını, eylem anlarını yaşamlarından küçük de olsa bir kesiti, fotoğrafı, gazetemize ulaştırmaları gerekiyor.

Kavganın Güncesi

Eksik, hata ve yanlışlarımıza rağmen çetin bir mücadele yılını geride bırakarak yeni bir mücadele yeni bir kavga yılına giriyoruz. Bu yeni kavga yılının Ocak ayının Parti ve Devrim Şehitlerini Anma ayı olduğunu da gözönünde bulundurarak her okuyucumuzun duyarlılık göstererek tanıdığı şehit hakkında yer, mekan, zaman, ve nasıl öldüğüne ilişkin bilgileri Ocak ayından itibaren göndermelerini istiyoruz. Bunun gazete ile okuyucu arasında daha yüksek düzeyde birliktelik ve kaynaşma örneği teşkil edeceğini umuyoruz.

Ocak ayı "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma" etkinliklerinin düzenlendiği ve bunun da bu ayın son haftasında taçlandırıldığı bir aydır. Ocak ayının son haftasının "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma" haftası ilan edilmesinin elbette bir anlamı vardır. Her anma ve adlandırmanın altında somut tarihsel olaylar yatar ve bu somut olaylar o kesite damgasını vurmuştur. "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma"ya etken olan tarihsel olayları açıklayalım.

Uluslararası proletaryanın büyük önderi ve öğretmeni V.İ.Lenin,21 Ocak 1924'de yaşama veda etti. Alman proletaryasının önderlerinden Rosa Lüksemburg ve Karl Liebnecht Alman tekelci burjuvazisi tarafından alçakça ketledildiler. TKP'nin kurucu önderi Mustafa Suphi ve ondört yoldaşı (dördü MK üyesi) 28 Ocak 1921'de Kemalistlerin kiralık katili Topal Osman çetesi tarafından Karadeniz sularında boğularak katledildiler. TKP(ML)'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya 24 Ocak 1973'de faşist askeri güçlerle girdiği çatışmada yaralanır ve 28 Ocak 1973'de esir düşer. Yine İbrahim'le birlikte olan, partinin kurucu kadrolarından ve aynı çatışmaya giren Ali Haydar Yıldız TKP(ML)'nin ilk şehidi olarak 24 Ocak 1973'de ölümsüzleşir. TKP(ML)nin ilk kadın üyesi ve şehidi Meral Yakar 22 Ocak 1973'de İstanbul'da katledildi. İşte böylesi değerli önder ve öğretmenlerimizi kaybettiğimiz anlar, tarihsel kesitler ve olaylar Türkiye devrimi açısından çok önemli olaylara da tanıklık etmesinden dolayı proletarya partisinin 1978 I. Oturumu'nda ocak ayının son haftası kızıl hafta ilan edilerek "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma" haftası olarak kabul edilmiştir.

Şehitlerimiz, bedenen aramızdan ayrıldılar, fakat yüzyıllarda geçse düşünce ve güzel anılarıyla bizlerin ve gelecek kuşakların yüreğinin derinliklerinde yer edineceklerdir. Anıları örnek olsun! Zor ama şanlı kavgada şehit düşenler ölümsüzdür. Onlar onurumuzdur, tarihçemizdir, onlardan öğrenmesini bilelim.Onlara sahip çıkalım.

Haydar Doğan yoldaş mücadelemizde yaşayacak

Bir mücadele arkadaşı anlatıyor.

1958 Mazgirt doğumlu olan Haydaar Yoldaş, yoksul bir Kürt ailesine mensuptur. Çocukluğundan itibaren iliklerine kadar hissettiği milli ve sınıfsal zulmün baskısına karşı derin bir nefret taşır yüreğinde. Çevresini saran kimi gerici ve teslimiyetçi düşünce ve kesimlere karşın o gericiliğe ve faşist diktatörlüğe karşı derin bir kin ve mücadele ruhuyla şekillenir. Zira Dersim toprağı daha o yıllarda Başkan İbrahim'in ihtilalci fikirleriyle canlanmıştır. Bu, yoldaşı da etkiler. İlkin çevresini saran gerici dedelik vb.. kurumlara tavır koyar ve mücadele eder.

70'in başlarında İstanbul'a göç ederler. O yaşamını emeğiyle kazanan genç bir proleterdir. 77 yılında TKP(ML) saflarında mücadeleye başlar. Bir süre sonra küçükburjuva ihtilalciliğinden etkilenerek proletarya saflarından ayrılır. MLSPB şehir gerillası olur.

80 yazında bulunduğu üssün kuşatılması sonucu devrimci direniş geleneğini yaşatarak tutsak düşer. Çatışmadaki militan tavrı sonucu düşmana ağır kayıp verdirir ve kendisi de ağır yaralıdır. Bu durumuna karşın ağır işkencelerden geçirilir ve düşmanı orada birkez daha teslim alır sevgili Haydarımız.

Yaklaşık 7 yıllık tutsaklığı süresinde coşkusu, neşesi ve alçakgönüllü kişiliğiyle tüm tutsakların sevdiği biridir. Bu yıllarda, zindanâ bir devrimci bilinciyle yaklaşır ve tutsaklığı süresince devamlı araştırıp geliştirir kendisini. Tahliye olduğu zaman dışarının koşulları çok farklıdır. Yaşanan yıllar tasfiyeciliğin, ihanetin ve dava kaçkınlığının yıllarıdır. Çoğu kesimce dervrimci değerler iğdiş edilmiş, felsefi yozlaşma ayyuka çıkmıştır bu dönemde. Yoldaşımız tüm bu yozluk ve örgütsüzlük yıllarında, devrimci onurunu hiç ama hiç çiğnetmeyerek dim dik ayakta kalır. Bir yandan alınteriyle yaşamını sürdürüp bir devrimci-demokrat olarak görevlerini yapmaya çalışırken, diğer yandan da, zindan yıllarından itibaren sorguladığı devrimimize ilişkin Marksist bir yaklaşım ve araştırma içerisindedir. Ülke gerçekliğini değerlendirişindeki dürüst tavrı ve bilimsel sosyalizme içten bağlılığı onu Maoizme ve TKP(ML)'ye bağlar. Daha önce yeraldığı proletarya partisine, daha derin ve daha bilimsel bağlılıkla tekrar dönmüştür artık.

Yıl 90'dır. Partizanların ateşi kentleri ısıtmaktadır. İşkenceci katillerin kaçacak delik arayıp bulamadığı, devrimin adeletinden kaçamadığı yıllar... Yoldaş bu şahlanışı coşkuyla karşılar.İşkence timinin şefi Muhsin Bodur'un cezalandırılmasından duyduğu heyecanı şöyle dile getirir; "Artık ölsem de gam yemem, analarımızın yaşlı gözlerinin intikamıdır bu; beni de katın bu adalet kurumuna."

İsteği kabul edilir. 90'ın ortasından itibaren şehir askeri faaliyetinde çalışmaya başlar. Kısa sürede tüm yoldaşlarının sevgilisi haline gelir. Girdiği birçok eylemden başarıyla çıkar. Gerillaların "Nedim abisi"dir artık O. En son 10 ocak 1991'de bir işkencecinin cezalandırılması eyleminde komutan olarak yer alır. Eylemi başarıyla sonuçlandırıktan sonraki tesadüfi bir karşılaşma sonucu çıkan çatışmada bir TİKKO gerillasına yaraşır biçimde, son kurşununa dek harcayarak şehit düşer. Düşman kinini, yoldaşımızın bedenine yüzlerce kurşun sıkarak kusar. Yoldaşımızın gösterdiği direniş esin kaynağımız olacak. Anısını mücadelemizde yaşatacağız.

Altıncağ yolunda yeşermek üzere toprağa düşenler

Proletarya Partisinin yiğit üye ve neferlerinden **Hayri Arslan** (Ocak 1980), **Nilüfer Atay** (Ocak 1994- Artvin), **Hacı Mustafa Aslan** (Ocak 1994- Artvin), **Timur Demir** (6 Ocak 1986- Hürmek) ve **Mevlüt Çınar** (8 Ocak 1981) şehit düştüler. Anıları mücadelemize ışık tutuyor.

İbrahim diyor ki

Şafak revizyonistleri, egemen sınıfların "Devlet Güçlüdür!" teorisinin gönüllü misyonerliğini yapıyor

"Türkiye'nin nisbeten güçlü bir merkezi devlet geleneğine sahip olması ve diğer yarı-sömürge ülkelere göre güçlü bir ordunun varlığı..." (Kızıl Siyasi İktidarın Kurulması Sorunu Üzerine).

"Merkezi devlet teşkilatının ve egemen sınıfların ordusunun relatif güçlü olması".

"Egemen sınıfların devletinin merkezi olarak (?) ülkemizin özelliklerinden dolayı güçlü olması, bu macareperestlerin devamlı olarak gözden kaçırmaya çalıştıkları bir gerçektir!"

Burjuva ajanlarının, dini bütün bir papaz gayretkeşliği ile misyonerliğini yapmaya giriştikleri düşünceler bunlardır. Sıkıyönetim komutanlarının bildirilerinden ödünç alınmış olan bu cümleler, hem son derece yanlış, hem de keşinlikle zararlıdır. Yanlıştır çünkü, bir ordunun güçlülüğünün ölçüsü, sadece insan sayısı değildir. O ordunun silah gücü, diğer olanakları, moral gücü, kitle desteği, savaş deneyimi ve yeteneği, saflarındaki birlik ve dayanışma, bütün bunlar, hepsi birden bir ordunun güçlülüğünün veya zayıflığının ölçüsü olabilir.

Türkiye'de gerici ordu, evet, sayı olarak kalabalıktır. Fakat silah ve cephaneleri genellikle hurdadır. Amerikan emperyalizminin artıklarıdır. Uzun süre kullanmaya asla elvermezler. Ordunun moral gücü sıfırdır; milliyetçilik aşısıyla takviye etmeye çalışmaktadırlar, ama bu aşının etkisi de artık ömrünü doldurmak üzeredir. Erler, astsubaylar ve küçük rütbeli subaylar genellikle inançla değil, faşist disiplinle görev yapmaktadırlar. Özellikle işçi-köylü çocuğu olan erler arasında işçilere, köylülere karşı silah kullanmama eğilimleri hızla artmaktadır. Sıkıyönetimin barbarlıkları, ordunun **açıkça** işçi ve köylü kitlelerine karşı, parababalarının ve toprak ağalarının koruyuculuğunu yapması, onu kitlelerden hızla koparmıştır ve koparmaktadır. Ulusal baskının aracı olması nedeniyle tamamen tecrit olmuştur. Öte yandan Türkiye'de ordu, kurtuluş savaşından beri savaş yüzü görmemiştir. En yüksek rütbeli ve en deneyimli (!) subaylar bile, masa başında ve kitaplar arasında, savaş yüzü görmeden yetişmişlerdir. Gerici ordu, en yakın zamanda, Kore'de boyunun ölçüsünü almıştır: Orada, kahramanlık palavraları bir balon gibi sönmüştür. Gerici ordunun saflarında dayanışma ve birlik yoktur. Önce çeşitli gerici klikler arasında parçalanmıştır. Sonra, erlerle subaylar arasında nefrete varan bir zıtlaşma vardır. Son yıllarda ülkemizde hızla gelişen devrimci hareket, kitleleri geniş ölçüde sarsmıştır. Birçok er, askere devrimci düşünceleri kavramış olarak gitmektedir. Astsubaylar ve küçük rütbeli subaylar arasında demokratik eğilimler, gelişen devrimci hareketin etkisiyle artmaktadır vs.

Bütün bunlar ve buna benzer etkenler, gerici ordunun, revizyonizmin göstermek istediği gibi güçlü olmadığının, bütün güçlü görünüşüne rağmen, gerçekte kof olduğunun kanıtlarıdır. Bütün bunlara rağmen, gerici ordu kendiliğinden parçalanacak değildir. Onu parçalayacak olan, halk kitlelerinin aktif mücadelesi olacaktır.

Elbette, Marksist-Leninistler, düşmanı stratejik açıdan küçümserken, taktik açıdan ciddiye alırlar. Ama revizyonist kliğin yaptığı gibi, sadece insan sayısına bakarak onun "güçlü" olduğunu ilan etmezler. İnsan sayısından çok daha önemli olan moral gücüne, kitle desteği sağlayıp sağlamadığına, saflarında birlik ve dayanışma olup olmadığına, savaş deneyimi ve yeteneği olup olmadığına da bakarlar. Düşmanı ciddiye almak budur.

Revziyonist klik, egemen sınıfların gerici ordusunun havarileri gibi konuşuyor! Halkı "ordu güçlüdür", "devlet güçlüdür" cinsinden faşizmin ağzına yakışacak demogojilerle korkutmaya çalışıyor.

Silahlı mücadeleyi durmaksızın köstekelemelerinin, kızıl siyasi iktidarı Türkiye açısından olanaksız görmeye varan teorilerinin bir nedeni de, revizyonistlerin iliklerine işlemiş olan ordu korkusudur.

Oysa, çoğu başarısızlıkla sonuçlanan son silahlı çatışmalar bile, gerici ordu saflarında, moral çöküntüsü ve korku yaratmıştır. Askerler, mağaraları aramaya, evlere önden girmeye cesaret edememektedirler. İki kişiyi teslim almak için, koca bir askeri birliği yığmak zorunda kalmaktadırlar. Proleterya partisinin akıllı ve yetenekli önderliğindeki halkın silahlı mücadelesi, gericiler için çok daha korku verici, yıkıcı ve moral bozucu olacaktır.

Gerici ordunun gücünü alabildiğine abartmaları, revizyonist kliği, bir başka noktadan daha oportünizmin batağına sürüklüyor. Gerici ordunun parçalanmasında ve yıkılmasında, halk kitlelerinin gücüne değil de, reformcu burjuvazinin tezgahlayacağı bir askeri darbeye bel bağlamalarına yol açıyor (faşizm ve faşizme karşı mücadele sorunlarını ele alırken bu nokta üzerinde durduğumuz için, burada tekrar üzerinde durmuyoruz).

Umut Yayımcılık, İK Seçme Yazılar, sf. 381-384.

Kadın sorununu çarpıtmanın yolu: Feminizm

Feminizm kadınların insanlığın varoluşundan bu yana, bütün toplumsal süreçlerde erkekler tarafından ezildiğini ve horlandığını söyler. Ve buna karşı mücadelede aktif görevin kadınlara düştüğünü savunurken kadının varolan bu durumundan kurtuluşunun ancak ve anoak erkeklere karşı verilecek radikal kadın hakları savunuculuğuyla elde edileceğini belirtirler. Feminizm, kendi arasında farklılıklar gösterir. Sosyalist feministler, eşitlikçi feministler ve radikal feministler. Bu üç ayrışım öz itibariyle aynılık ifade etse de yöntemde bazı farklılık taşır.

Sosyalist feministlerin bakış açısı ve anlayışları; feminizmin sosyalizmin içinde gelişen bir anlayış olduğundan yola çıkarak hareket ederler ve sosyalizmin içinde var olan değerleri de kendi amaçları doğrultusunda kullanırlar. Eşitlikçi feministler ise; kadın ile erkeğin eşitliğini savunur ve varolan durumun değişmesi noktasında tutarlı bir politika üretmekden çok düzen içerisinde çare arama ve şekilsel düzenlemelerden öteye gidemezler. Radikal feministler ise; feminizm hareketini uç boyutlara vardırarak tamamen zıt iki cinsiyetçi kutup yaratırlar. Onlar için sadece kadın ve erkek vardır. Erkek hasımdır ve savaşılması gereken unsurdur. Yani, bu hareket tam anlamıyla olayın boyutunu erkek düşmanlığına kadar vardırır.

Tüm bu feminist hareketler kadının yaşadığı sorunlar karşısında alternatif olabilecek hareketler değildir. Kadın sorununun sınıfsal boyutunu görmeden, dikkate almadan ve kaynağının sınıfsal temelde olduğunu kavramadan girişilecek hareket hüsrana uğramaya mahkumdur. Erkeklere karşı mücadele, kadınların temel mücadele perspektifini oluşturamaz ve kadınların kurtuluşu tek başına bir kadın harekiyle sağlanamaz.

Cinsiyet ayrımı da dahil her türden ezilmelere karşı ulusal, sınıfsal boyutta mücadele eden kadınlara politik bilinçleri en gelişmiş, en dinamik unsurlar olarak bakmak gerekir. Türkiye'de özellikle 12 Eylül sonrası gündeme gelen feminist hareketlilik genelde burjuva yaşam tarzından gıdasını alan ve küçük burjuva aydın-entel kesim nezdinde gelişen bir olgudur. Songünlerde bir kısım sanatçı da bunu tartışma konusu yapmıştır. Hülya Avşar ve Duygu Asena, Hale Soygazi arasında geçen polemik bunun bir yansımasıdır.

Sinema ve ses sanatçılığından sonra köş eyazarlığına da başlayan Hülya Avşar, bir yazısında "feministlerin gizli lezbiyen" olduğunu yazmış. Kendisine kadın kurtarıcılığı, en ateşli kadın hakları savunucusu ve feministlik misyonunu yakıştıran Duygu Asena cevap olarak Hülya Avşar'ı cahillik ve bilmemezlikle suçlamış, Hülya Avşar feminizmi sadece cinsellik boyutunda algılıyor ve sınıfının getirdiği burjuva ukalalığıyla böyle bir değerlendirmeye gidiyor. Ona göre; feminizm erkek düşmanlığıdır. O zaman kadınlar birbiriyle ilişkiye girer, erkeği kabul etmemek budur, mantığı ile hareket ediyor. Duygu Asena ise toplumda uygun görüldüğü ya da kabaca anlatmak istersek, tanınmasını ve çıkışını yaratan feministlik göreviyle hareket edip cevap vermek zorunluluğunu duymuş ve kendince Hülya Avşar'ı cahillikle suçlamış. Bunlar toplum sorunlarıyla, gerçekten kadın sorunuyla ilgilenmekten fazlasıyla uzaklar. Boş, entel tartışmalarla gündemde kalmak, reklam yapmak hastalığıyla muzdariptirler. Ve yaptıkları bu tartışmanın TV programlarına yansıması, dergi ve gazetelerde konu olması gerçekte kadın sorununu çarpıtan ve gölgeleyen bir işlev gördüklerinin de kanıtıdır.

Onlara ve sözde feministleri ateşleyen yazar Hıncal Uluç'a önerimiz eğer kadın sorununun kitleler tarafından anlaşılmasını ve sorunun çözülmesini gerçekten istiyorlarsa, gözlerini eteğin yırtmaç boyutundan, kadınların cinselliğini, kiminle ve nasıl yaşadığından ayırıp kadınların, özellikle de emekçi kadınların sorunlarına eğilmelidir.

Kadın sorununu cinsellik boyutuna indirgeyip, çarpıtmalarla kendi reklamlarını yapıyorlar.

Bir acizlik göstergesi: Dayak

Şiddet, insanın hem sağlığını, hem güvenliğini hemde onurunu ayaklar altına alan ve bu amaçla yapılan fiziki bir uygulamadır. Dayak; güçlünün güçsüze iradesini ikna yoluyla kabul ettiremediği durumlarda onun iradesini dize getirmek için uyguladığı fiziki şiddetin bir biçimidir. Ve adeta günlük hayatın olağan bir parçası olarak kulanıla gelir. Hele de bizim gibi faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerde şiddet sistemlidir. Ailede başlayan dayak, okul, iş ve sosyal yaşamın her alanında da hüküm sürer.

Kadına uygulanan şiddetse bu bütünlük içerisinde değerlendirilmelidir. Kadın sorununun özünde insanlık sorunu olduğunu hemen hemen hepimiz bilir ve kabul ederiz.

Devlet terörüyle şekillenen toplumsal bunalım yansımasını yaşantımızın her alanında, gösterir. Faşizm, şiddet mekanizmasını toplum üzerinde baskı kurmak ve sindirmek için kullanır. Hak arama mücadelesini şiddetle bastırmaya çalışır ve bunu meşrulaştırma yönünde zemin hazırlar. Şiddet o kadar yoğunlaşır ve boyutlanır ki, katliamlar, işkenceler, gözaltında kayıplar "olağan"laştırılır.

Yarı- sömürge, yarı-feodal sosyo/ ekonomik yapıya sahip olan ülkemizde şiddet, devletinde şekillendirmesiyle hayat bulur. Feodalizmin bataklığında yoğrulan halkımız ise çocuğuna, kadınına, yada kızkardeşine dayak atmayı meşru görür ve doğal hakkı olduğunu savunur. Burjuvazi ise çıkarı gereği, bu işleyişe ses çıkarmaz, aksine var olan durumu korur ve sürdürmenin yollarını arar. Çünkü dayakla şekillendirilen, bastırılan, özgür iradesini ortaya koyamayan, mücadele azminden yoksun olan bir toplum, kolaylıkla sindirilebilen, sömürülen ve istenileni rotaya sokulabilen bir toplumdur.

İşte toplumumuz, bu politika ve sistemle yoğrulur/ şekillendirilir. İnsanlarımız doğumlarından itibaren bu dünya görüşüyle büyür, burjuvazi, sahip olduğu araçlarla (medya, eğitim vb.) şırınga misali kanlarına aşama aşama enjekte eder.

Kadına uygulanan dayak ise bu şekillenişin getirdiği bir sonuçtur. "Kadının karnından sıpayı, sırtından sopayı eksik etmeyeceksin", "hem severim, hem döverim" vb. şartlandırmalarla büyüyen insan kadına dayağı meşru görür ve hakkının olduğunu düşünür.

Kadına dayak olgusu ise toplumun denetiminden ve müdahalesinden uzak tutulur. Aile içi şiddete, "özel yaşam"ıdır, "karı- koca arasına girilmez" vb. düşünceleriyle müdahale edilmediği toplumumuzda, kadın çıkış yolunu/ kurtuluşunu bulamadığı zaman "alın yazım" der ve boyun eğer.

Kadına dayak olayı o kadar meşrulaştırılmış ve olağanlaştırılmıştır ki, kadına uygulanan şiddetin hangi aşamada dayak sayılıp sayılmayacağı tartışılmaktadır. Örneğin, magazin dünyasında sanatçılar nezdinde gelişen olaylarda bunun göstergesidir. Kısa zaman önce İbrahim Tatlıses'in o zamanlar birlikte yaşadığı Perihan Savaş'a vurmasıyla birlikte gelişen bir dizi söylemlerde "dayak atmadığını, sadece tokat attığını" söylemişti. Şimdi ise manken ve TV sunucusu Tarık Tarcan "Tokatın dayak değil, refleks" olduğunu söylemiş ve savunuyor. Bay Tarık Tarcan bunu söylerken yalnız değildir. Bu şekilde düşünenler toplumumuzda azımsanmayacak kadar çoktur.

Dayağın; fiziki yönden güçlü olanın iradesini ikna yoluyla kabul ettiremediği anda güçsüz olanın iradesini dize getirmek için uygulanan bir şiddet yöntemidir demiştik. Bu bakış açısıyla aynı niyet ve istemlerle atılan bir tokadın, dayak kapsamına girdiği gün gibi aşikardır.

Kadına uygulanan şiddeti, toplumda şiddete maruz kalan mazlum halktan ayıramayız. İşkenceye karşı olmak kadın ve çocuklara uygulanan dayağında karşısında olmak demektir ve kararlılıkla yaşamın her alanında bunun mücadelesini vermektir.

Devamla;

Burjuva ideolojisiyle şekillenen ve kültürü inşa edilen toplum doğal olarak burjuva yaşam sergiler. Bizim gibi feodalizmden de nasibini alan ülkeler zamanla çürür, ahlaki bozuntulara uğrar ve yozlaşır. Her türlü hastalığı ve yozluğu gericiliği içinde barındırır. Çıkış noktası; bu gidişattan memnun olmayan insanların var olan çürümüş, faşist gerici gidişata dur demek ve kurtuluşun kendi ellerinde olduğunun bilincinden hareketle kadınlı- erkekli sınıfsız- sömürüsüz bir toplum yaratmak için mücadele etmektir. Yeni tipte insan yaratmanın temel koşulu özel mülkiyet kavramından uzak, bağımsız halk demokrasisini kurmak ve sosyalizmi inşaya girişmektir. ❑

Mücadele dolu yeni bir yıla Merhaba!

1995 yılı takvimi

çıktı!

Bürolarımızdan temin edebilirsiniz.

Partizan 23. sayısı toplatıldı

Haber Merkezi- Partizan'ın 23. sayısıda toplatıldı. İstanbul DGM Cumhuriyet Başsavcılığınca toplatılmaya gerekçe olarak 9- 19 sayfalarında yer alan **"Politikada yaratıcılık ve ısrarcı olmak başarıya, kendiliğindencilik ve durağanlık ise yenilgiye götürür."** ve 35 ve 40'ınca sayfalar arasında yer alan **"Düzenin dünkü 'Şamar Oğlanı' bugünkü has adamı MHP- 2"** başlıklı yazılarda yasadışı örgüt ve bölücülük propagandası yapıldığı gösterilmiştir.

Hekimhan liseleri'ne faşist baskı

Malatya/ Özgür Gelecek- Malatya'nın Hekimhan ilçesindeki liselerde faşist saldırılar artarak devam etmektedir. Devrimci-demokrat öğrenciler bir yandan gerici faşist öğretmenlerin, bir yandan da idare ve polis destekli sivil faşistlerin saldırılarına maruz kalmaktadırlar.
Polisle işbirliği içerisinde çalışan okul idaresi devrimci- demokrat öğrencileri sınıfta arkadaşlarının karşısında pervasızca döverken diğer yandan bu öğrencilere ajanlık teklifi yapılmaktadır. Öğrenciler ajanlığı kabul etmeyince tekrar dövme ve tehditlerle karşı karşıya kalmaktadırlar.
"Okulun eğitim- öğretim yuvası mı yoksa kışla mı olduğunu" anlamadıklarını belirten öğrenciler, bazı derslere komut verilerek başlandığını, bazı derslere Hekimhan **Askerlik Şubesi Komutanı'nın girdiğini**, devrimci- demokrat öğrencileri tehdit edip, yanında taşığıdı **kalın sopalarla dövdüğünü** dile getiriyorlar.
Öğrenciler, hiçbir gücün, baskının mücadelelerini engelleyemeyeceğini mücadelelerine devam edeceklerini söylüyorlar.

Demokratik Lise Kurultayı yapıldı

İstanbul/ Özgür Gelecek- 24-25 Aralık cumartesi ve pazar günleri Demokratik Lise Kurultayı Ankara Birlik Tiyatrosu'nda geniş katılımla yaptı.
Kurultay 24 aralık cumartesi günü saat 13:30'da delegelerin seçilmesi ve tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Daha sonra kurultay örgütleme komitesi (KÖK) tarafından kurultayla ilgili konularda bilgi verilmek için KÖK'ten bir kişi kurultaya katılanlara KÖK oluşumu ve amaçlarını içeren, liselerde faşist baskılar, idare- polis işbirliği ve devletin okulları bütçesine para aktaran kuruluşlar haline getirmesiyle ilgili açıklama yapıldı.
KÖK'ten konuşmacı konuşmasını bitirdikten sonra yurtdışından ve yurt içinden kurultayın oluşmasıyla ilgili gelen destek mesajları okundu. Sonra liselerden konuşmacı olarak katılan kişiler okullarındaki faşist baskıları Polis-idare - sivil faşist üçgenini protestoyu içeren konuşmalar yaptılar ve 1989 ve 1990 yılından liseli öğrenci birliklerinin kazanımlarıyla ilgili değerlendirmeler yapıldı.
Kurultaya katılım 300 kişi civarında idi. Salonda ayrıca kurultaya katılan öğrenciler; **"Yaşasın Demokratik Lise Kurultayımız!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Gerici Faşist Eğitime Son!"** sloganlarını attılar ve sahneye de **Yaşasın özgürlük yürüyüşümüz** İLOB isimli pankart açıldı.

Ayhan Uzala serbest bırakıldı

Haber Merkezi- 29 Kasım 1994 günü, sabah saat 10: 45'de Kadıköy'deki evinden çıkarken zorla kaçırılan **Ayhan Uzala** 20 gün sonra serbest bırakıldı.
İHD'de ailesi, avukat **Mihriban Kırdök,** İHD İstanbul Şube Başkanı **Ercan Kanar** ve HADEP İstanbul İl Başkanı **Kemal Parlak**'ın da katıldığı basın toplantısında evinden çıktığında, 8-10 kişi tarafından onlarca insanın gözleri önünde zorla bir arabaya bindirilerek kaçırılan **Ayhan Uzala;** kaçırılırken direndiğini, çevredeki insanlara seslenerek ismini söylediğini, kaçırılıp öldürüleceğini İHD'ye ve basına haber vermelerini istediğini söyledi.

Gözaltına alındıktan 20 gün sonra serbest bırakılan Ayhan Uzala, İHD'de yapmış olduğu basın açıklamasında polisin kaybetme girişimini teşhir etti.

Kaçırıldığında 2-3 saatlik bir araba yolculuğundan sonra bir ormana götürüldüğünü, iki saatlik bir süre araba içinde tutulurken, ölüm tehditleri ve manevi işkenceyle sorgulandığını; işkencecilerin **"Bu bir operasyon değildir, seni illegal yollardan aldık, konuşursan aynı yolda bırakırız, yoksa seni öldüreceğiz... Bu yöntemi ilk sende deneyeceğiz. Başarılı olup olmayacağımızı da bilmiyoruz. Sana fiziki işkence yapma gereğini duymuyorum. Bu konuda kendini ispatlamışsın. Bu nedenle de tıbbın bize sunduğu olanakları kullanacağız"** dediklerini, **"15 günü unut, 6 ay ile 1 yıl arasında süreyle kalacaksın. Seni hiçkimse kurtaramaz"** diyerek uzun uzun sorguladıklarını anlattı.
"Bende, 'benim buraya getirilmem yasal değil, bu açıdan hiçbir sorunuza yanıt vermeyeceğim, ifade vermeyeceğim, ancak ben avukatımla görüşüp o şekilde ifade vereceğim' dedim. Bunun dışında konuşmayacağımı söyledim." diyerek anlatımına devam eden **Uzala;** ormanda arabadan indirilip, bir minübüse bindirildiğini, takriben üç saatlik bir yolculuktan sonra eski yapı bir binaya getirildiğini, dört metreye dört metre penceresiz bir hücreye konduğunu, burasının karakol benzeri bir yer olmadığını anlattı.
1., 3., 5., 8. ve 16. günlerde uzun uzun sorgulandığını, kendisini öldüreceklerine inanmasini sağlamaya çalışırken, ailesinin ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin basın açıklamalarının fotokopilerini gösterdiklerini söyledi. 20. günün gecesi yine gelip aynı şekilde sorguladıkları sırada tim şefinin heyecanlı bir şekilde **"Neden bize Hollanda vatandaşı olduğunu söylemedin?"** diye sorduğunu, hemen ardından da **" Misafirlik sürecinin ilk seansını kazandın. Ancak seni başka ekibe vereceğiz. Ve o ekipte 3 ay kalacaksın. Yeni yöntemler denenecek."** diyerek ilk gün aldıkları kimlik ve özel eşyalarının verildiğini, minübüste üç saatlik yolculuktan sonra ormana getirildiğini, ormanda bir ağaca dayayarak, **"Seni öldüreceğiz"** dediklerini, **slogan atmaya hazırlandığı bir sırada** sessizliğin bir süre devam etmesi üzerine, önce **"kimse yok mu?"** diye seslendiğini, ses gelmeyince yeniden daha yüksek sesle seslendiğini, ses gelmeyince göz bağını açtığını anlatan Uzala, **"onların minübüsle uzaklaştığını görünce bende aksi yöne kaçtım ormanda yarım saat koştum arkadan kimsenin gelmediğini gördüm"** diye devam etti.
Koşarken yol üzerinde gördüğü İzmit- Kandıra tabelasından nerede olduğunu öğrendiğini söyleyen **Uzala,** serbest bırakılmasının nedenini Hollanda vatandaşı olmasına ve serbest bırakılması yönünde sürdürülen kampanyanın etkisine bağladı. **"Birde Avrupa Birliği'nde Türkiye tam sıkışmış durumdaydı. Hollanda hükümetinin bizzat Başbakan Tansu Çiller'den beni sormasının da etkisinin büyük olduğunu düşünüyorum."** diye değerlendirdi.

GERİLLAYA BİR FAŞİST SALDIRI DAHA BAŞLATILDI

Bu kış da bitmedi, bitiremezsiniz!

Haber Merkezi- Her ilkbaharda, her sonbaharda ve her kışda bitireceklerini ilan ediyorlar ama bir türlü gerilla bitmiyor. Ordular yolluyorlar, özel timler, korucular ve köpekler sonra kızakları var, tankları, topları, uçak ve helikopterleri var. Onbinlerce, yüzbinlerce de askerleri.
Şu anda OHAL bölgesinde 300.000 askeri bulunuyor TC. devletinin. Ayrıca operasyonlara Bolu dağ komanda Tugay'ından, Kayseri Hava İndirme Tugayı'ndan ve hatta Kırklareli Piyade Tugayı'ndan askerler taşınıyor, bölük bölük. Her türlü savaş aletine sahipler.
Ama bitmiyor, bitmiyor...
Bütçeden yılda 7 milyar dolar bu haksız, kirli ve zalim savaşa ayırıyorlar. Gerillayı yakalayınca öldürüyorlar, köyleri yakıyorlar: insanları işkencede öldürüyor, göçertiyor. **"Faili meçhul"** şekilde kaybediyor, öldürüyor, tutukluyor, cezaevlerine atıyor, oralarda zulüm yaşatıyor.
Balık gerillayı halk denizinden ayırmaya çalışıyor. Sınır ötesi harekatlar yapıyor ama bitmiyor.. bitmiyor. Gerilla savaşı onların koca apoletli generallerinin öngörülerini yıkıyor, iradelerini kırıyor. Birbirlerine düşüyorlar. Direnişleri kırılıyor. Çelişki nedeniyle üst rütbeli subaylarını öldürüyorlar faili meçhul olarak. Cumhurbaşkanı Özal'ın ölümü bile şüpheli... **JİTEM görevlisi ajan ve cellatlar birbirlerini öldürüyor. Askerlik süresi yeniden uzatılıyor, halk çocukları zorla, tehditle askere alınıyor...**
Egemen sınıfların uşak basın kuruluşlarının da şakşakladığı **"büyük operasyonlar"** her seferinde, **"belini kıracağız", "kırıyoruz", "bitiriyoruz"** çığlıklarıyla başlayıp sürse de sonunda yorgunluktan bitap düşmüş, morali bozulmuş ve onlarca kayıp vermiş, seferden dönen askerlere tanık olmuştur. Onlar, yorulmuş ve umudu kırılmış bu askerleri ve halkı her zaman yeni bir **"bitireceğiz"** iddialarıyla avutmaya çalışmış, askerleri yeniden savaşa sürmüşlerdir.
Şimdi, kışa kadar bitireceklerini söyledikleri, **"alan hakimiyeti"** taktiğiyle teslim alacaklarını hayal ettikleri gerillaya yönelik yeni bir operasyon daha başlattılar. Cudi'de, Ağrı'da, Gabar, Tandürek ve Munzurlarda...
Büyük fotoğraf ve manşetlerle kimisinin **"Kurt Operasyonu"** kimisinin de **"Buzul Operasyonu"** dediği bu saldırı da en önemli operasyon alanı Tunceli Kutu dağı, Munzurlar oldu. bu operasyon **Tunceli'deki operasyona 40.000 askerin** katıldığı açıklanan bilgi arasında.
Şu günlerde halen süren operasyonun adına ne derlerse desinler, ne kadar sayıda asker, özel tim, korucu katarlarsa katsınlar, onlar etkinliği ve hükmü bir yere kadar. **Ve bu hüküm- fermanlar gerilla karşısında hükümsüzdür. Zira halk ordusu neferleri, direnişçi halkın " ferman padişahın dağlar bizimdir" sözünü düstur edinmişlerdir.** Ve yaşama geçirdikleri de budur. Gerilla savaşının bitmesi için halkın bitmesi gerekir, bu da mümkün değildir. Faşist komprador patron- ağa devleti de bunu yaşayarak görecektir.

Gücünü halktan alan halk savaşçıları haklı olmanın getirdiği güçle dimdik ayakta ...gelişiyor...güçleniyor.

Haksız bir savaşın içerisine sürüklenen ve ne için savaştığını bilmeyen TC askerleri, halk savaşçılarına karşı çaresiz ve yenilmeye mahkum.

❑ ABD

En büyük silah tüccarı: ABD

Dış Haberler Servisi- 1986'lı yıllarda, dünya silah ihracatında % 13'lük bir payı olan ABD, bugün, pazarın % 70'inde söz sahibi. Silah ihracatı, ABD'li emperyalistler için öylesine önemli ki, devlet bakanları bile silah ticaretine aracılık ediyor. Örneğin, geçtiğimiz ay Latin Amerika'da "geziye çıkan" ABD Savunma Bakanı **William Perry**, Arjantin ve Brezilya'nın kendisinden F-16 uçakları **"rica ettiklerini"** anlattı. Tabii, ABD'nin pazarı sadece Arjantin ve Brezilya ile sınırlı değil.

1994'ün Nisan ayı içerisinde, ABD'nin geleneksel silah politikasında bir gevşeme görüldü. Örneğin Mısır, ABD'nin Mississipi ırmağı kenarındaki **İngalls Tersaneleri**'ne, adedi 350 milyon dolardan denizaltı siparişi verdi. Böylece, Mısır, Pentagon yerine özel bir şirketle anlaşma yapmış oldu.

ABD, geleneksel silah ihracatı politikalarını gevşeterek, elindeki silahları pazarlama kaygısı güderken çeşitli yöntemler izliyor. Finlandiya, ABD'li **Northrop Corporation** şirketinin ürettiği jetleri almak için 3 milyar dolarlık bir anlaşma yaptı. Tabii, Northrop Finli müşterileri için bazı kolaylıklar sağlamıştı. Örneğin, şirket, 2 milyar dolarlık Finlandiya'da üretilmiş malı satmak için garanti verdi. Bununla da yetinmeyip, müşterisini memnun etmek isteyen Northrop, ABD'deki **Uluslararası Kağıt Şirketi**'ne, Finli şirketlerden 50 milyon dolarlık kağıt üretim makinası alma teklifini götürdü.

İsveç ise, ABD yapımı havadan havaya AMRAAM roketi almak istiyordu. Roket başına 300 bin dolar ödemek istiyordu ama Pentagon 400 bin dolar istedi. Ek olarak istenen 100 bin dolar, **"silah geliştirme primiydi."** Fakat araya bizzat Beyaz Saray girdi ve İsveç'in, roketleri, 300 bin dolara doğrudan üreticiden almasını sağladı. **Böylece, Beyaz Saray, doğrudan pazarlamacılığa katılmış oldu.**

Bir başka resmi kurum, **ABD Hava Kuvvetleri** bile, silah satış trafiğini hızlandırmak için yeni yöntemler tasarlıyor. ABD Hava Kuvvetleri, Endonezya, Fas, Filipinler gibi yarı-sömürge ülkelere 300 adet **kullanılmış** F-16 satmak istiyor. Böylece, bundan elde ettiği kârla, 75 adet **yeni** F-16'yı almayı düşünüyor.

ABD'li başka bir şirket, **McDonnel Douglas Corp.**, Kuveyt'in, şirketçe üretilen A-4 saldırı uçaklarını almasına yardım etme vaadinde bulundu. Bunun karşılığında, Kuveyt'in, yine Mc Donnel'ce üretilen F-18 uçaklarını ve AH-64 helikopterlerini almaya devam etmesi isteniyor.

Son satışlar ise korkunç rakamlarla ifade ediliyor: Mısır, 700 M-60 tankı ve yaklaşık 1.500 makineli tüfek aldı. İsrail, 15 F-15 uçağı ve 16 CH-53 helikopteri aldı. Meksika'ya 48 bin 178 M-1 karabina tüfeği gönderildi. Atina, 80 A-7 ve F-4 jeti, bir güdümlü roketli destroyer, 671 M-60 tankı alınca, Türkiye geri kalmadı. Ankara'nın 28 AH-1 helikopteri, 822 M-60 tankı ve 72 obüs talebi işlem gördü.

İstatistikler, dünya çapındaki silah pazarının, geçen yıl 31.9 milyar dolara düşerken (1988'de, bunun iki katından fazlaydı ve 67.9 milyar dolardı), ABD'nin pazardaki payı yükseliyor. 1989 sonlarında, Berlin Duvarı'nın yıkılmasından bu yana ABD'nin deniz ötesi silah satışı, toplam 82.4 milyar dolardı. Bu emperyalist devin 1993'te yaptığı silah transferi anlaşmaları ise, toplam 22.3 milyar dolar para bırakmıştı. Eski şampiyonlardan Rusya 2.8 milyar dolarla ABD'yi izlerken, 2.3 milyar dolarla, İngiltere üçüncü sıradaydı. **Silah pazarının küçülmesi ve ABD'nin payının büyütmesi, emperyalistler arası rekabetin, önümüzdeki süreçte oldukça kızışacağının ciddi işaretlerini veriyor.** Pentagon ise, olayı daha da körüklemeye devam ediyor, 86 ülkeye silah satışının **kefilliğini** yapıyor. Dahası, **bu yıl, Washington 50 ülkeye 2.2 milyar dolarlık silah yükünün gemilerle taşınmasını onayladı ve dünyadaki 190 ülkeden 146'sı ile silah ticareti anlaşması yapılmasını uygun buldu.**

Beyaz Saray'dan bir yetkili, açıkça çıkarlarını ifade etmekten kaçınıyor: **"Bizim, bütün silah satışı kararlarımız ulusal güvenlik içindir."** Yani, silah satın alan ülkeler, bu silahları kendi güvenlikleri için alıyorlarmış. Oysa **Pentagon sözcüsü Ken Bacon**, daha açık konuşuyor. **"Silah satmamızdaki temel mantık, bizim dış politikada avantaj sağlamamızdır."** diyor Bacon.

Tabii satılan silahlar, ara sıra "sorun" da yaratıyor. Örneğin, bu yıl, bir Senato Komitesi raporu "Helikopterleri de kapsayan ABD askeri ekipmanlarının, Türkiye'nin güneydoğusundaki sivillere karşı saldırılarda kullanıldığı" ibaresini içeriyor. Washington'daki **TC Büyükelçisi Namık Tan** ise **"ABD'den aldığımız silahların birçoğu, bu operasyonlara uygun değildir"** diyor. Skorsky, Apache, Cobra vb. helikopterleri çok çabuk unutan Tan, daha da kuyruklusundan **"Rusya gibi ülkelerden aldığımız silahlarla operasyon yapıyoruz"** balonunu şişiriyor.

Emperyalistlerin korkunç silah ticaretlerini iyi göstermeye çalışan "bilimsel" dernekler de var. Örneğin **Aerospace Industries Association** (Bu, silah üreten şirketlerin güdümündeki bir dernek), şu iğrenç propagandayı yapıyor: **"Küçük silahlar, daha öldürücüdür. Çöl Fırtınası harekatı sırasında, bir milyon ağır silahlı askerden ziyade, Ruanda'da küçük silahlar ve bıçaklarla daha çok insan öldürüldü."**

Yeni bir yıla, özellikle ABD emperyalistlerinin ve onun yanı sıra Alman, Rus, Fransız ve İngiliz emperyalistlerinin milyonlarca insanı imha edecek silahlarının gölgesinde giriyoruz. Bu silahlar, bu yıl Balkanlarda, Afrika'da, Latin Amerika'da, Asya'da çok can aldı. Ve emperyalizm, yeryüzünden silinene dek daha da alacak.

milyon dolarlık

ABD'den silah alımında İlk On (1990-93, milyar dolar)

1. Suudi Arabistan 30.4
2. Tayvan 7.8
3. Mısır 4.4
4. Kuveyt 3.8
5. Güney Kore 3.7
6. Japonya 3.6
7. Türkiye 3.3
8. Yunanistan 2.8
9. Finlandiya 2.4
10. İsviçre 1.8

BM'de Irak kavgası

Dış Haberler Servisi- Fransa, Çin ve Rusya, Irak'a uygulanan petrol ambargosu uygulamasının kaldırılmasını istedi. Rusya'nın BM Büyükelçisi **Sergei Lavrov**, **"Irak, BM tarafından hazırlanan silah denetim programına uyarsa, ilkbaharda petrol ambargosunun kaldırılması için girişimlerde bulunacağız"** dedi. Özellikle, Fransa ile Rusya'nın Irak'ta milyonlarca dolar alacağı bulunuyor. Fransa ve Rusya, ambargonun kalkmasıyla, bu borçların ödeneceğine dair hesaplar yapıyorlar.

Kuzey Kore vurdu

Dış Haberler Servisi- Kuzey Kore ile Güney Kore arasındaki yasak bölgeye, casusluk amacıyla giren bir ABD helikopteri, Kuzey Kore tarafından vurularak düşürüldü. Olay sonucu, helikopterlerin iki pilotundan biri öldü. Kuzey Kore, pilotu geri vermemek için **"Helikopter düşürülmüştür."** şeklinde ve dolaylı olarak **"sağ kurtulan yok"** açıklaması yaparken; ABD helikopterlerin silah zoruyla indirildiğini açıklamıştı. ABD'li sağ kalan pilotun iadesi için yapılan görüşmeler sonuçsuz kalırken, Kuzey Kore casus pilottan bilgi almayı tasarlıyor.

Vergi dairesine bomba

Dış Haberler Servisi- Yunanistan'da, 17 kasım örgütünden sonra adından söz ettiren **Devrimci Halk Mücadelesi (ELA)** örgütü, 22 aralık akşamı Pire'deki bir vergi dairesine bombalı saldırı düzenledi. Olay, şöyle gelişti: Bir ELA militanı, **Eleftrotipia** gazetesine telefon ederek, **Kolokotroni Caddesi**'nde bulunan vergi dairesine bomba yerleştirdiklerini ve bu bombanın saat 21:35'te patlayacağını bildirdi. Belirtilen saatte patlayan bomba, vergi dairesini moloz yığınına dönüştürdü.

Ordu'da karışıklık

Dış Haberler Servisi- Rusya Kara Kuvvetleri Komutan Yardımcısı General **Eduard Vorobiyov**, Çeçenya'daki operasyonu yönetmeyi reddederek istifa etti.

Rusya parlamentosu Savunma Komitesi Başkanı **Sergey Yuşenkov**'un yaptığı açıklamada, Vorobiyov'un istifasının bir üst makam tarafından kabul edilmediğini açıkladı. Vorobiyov'a, gerilla mücadelesi veren grupları silahsızlandırma emri verilmişti. Bu arada, Rusya Savunma Bakanı **Pavel Graçov**'un Çeçenya işgalini yöneten üç üst düzey komutanı uzaklaştırdığı iddia edildi. Kuzey Kafkasya Askeri Bölge Komutanı **Alexey Mityukhin**, birinci yardımcısı **Vladimir Çirindin** ve Kuzey Kafkasya Askeri Dairesi Kurmay Başkanı General **Vladimir Potapov**'un uzaklaştırıldığı haberi, Graçov'un sözcüsü tarafından yalanlandı.

PKP yanıt verdi

Dış Haberler Servisi- Peru Komünist Partisi, Peru Devlet Başkanı Fujimori'nin "silahlarınızı bırakın, af çıkarayım" çağrısına yanıt verdi. Ülkenin kuzeydoğusundaki kırsal alanda, devriye gezen askerlere pusu atan PKP önderliğindeki **Halk Kurtuluş Ordusu** gerillaları, devlet güçlerinden 14'ünü öldürdüler. Bunlardan 6 kişinin, "Rondero" denilen korucular olduğu bildirildi. Fujimori, son günlerde, tutsak bulunan gerilla önderlerinin barış çağrısı yaptığı safsatasını yayıyordu.

10 bin kişiye yasak

Dış Haberler Servisi- İsrail Din İşleri Bakanlığı, 10 bin kişinin evlenmesini yasakladı. İsrail radyosunun verdiği habere göre, listedeki 3 bin kişinin "gayri meşru çocuk" olduğu için evlenemeyeceğine karar verdi. Bu arada, listede adı bulunanlara bildirim yapılmadığı, bu kişilerin evlenmek için başvurdukları sırada yasağı öğrendikleri bildirildi. Yahudi dinine göre evli bir kadının evlilik dışı çocuğu "gayri meşru" sayılıyor. İsrail'de, yaklaşık 10 kuşaktan beri, "gayri meşru" çocuklar bir Yahudi ile evlenemiyor.

Bahreyn'de isyan

Dış Haberler Servisi- Bahreyn'de, Şii göstericiler ile polis arasında çıkan çatışmalar sonucu, 1600 kişi tutuklandı. Olayın hemen ardından, 20 aralık günü birçok cezaevinde ayaklanmalar başladı. Bahreyn yönetimi, ayaklanmayı bastırmak için şiddet kullanıyor. Bu olaylar üzerine hükümet tarafından yasa dışı ilan edilen **Bahreyn'in Kurtuluşu İçin İslami Cephe** adlı örgütün Genel Sekteri **Muhammed Ali El Mahfuz**, halka, **"Sizi Bahreyn'de demokrasiye geçilip, parlamento açılana kadar mücadele etmeye çağırıyorum"** dedi. Mahfuz, Bahreyn'in güneyindeki Jo hapishanesinin de bir mezbahayı andırdığını ve duvarların kan lekeleriyle dolu olduğunu ifade etti.

"Kürt meslektaş"

Dış Haberler Servisi- 19 aralık akşamı yapılan Avrupa Birliği toplantısı sırasında, Almanya Dışişleri Bakanı **Klaus Kinkel**, TC Dışişleri Bakanı **Murat Karayalçın'a "Kürt meslektaşım"** dedi. Brüksel'deki toplantılar sürerken, ertesi gün yurtsever Kürtler bir gösteri yaptılar. Bu arada eski DEP Genel Başkanı **Yaşar Kaya** başkanlığındaki bir heyet, Kinkel'in yardımcısıyla görüştü.

Öğrenciler yürüdü

Dış Haberler Servisi- Yunanistan'ın başkenti Atina'da, eğitim sisteminde değişiklik isteyen lise ve üniversite öğrencileri yürüyüş yaptı. Parlamento binası önüne doğru yürüyüş yapan öğrenciler, biri polis diğeri Çevre Bakanlığı'na ait olan iki otomobili yaktılar. Öğrenciler, etraftaki lüks dükkanları yağmalarken, polis, gösteriyi dağıtmak için gözyaşartıcı bomba kullandı. Bu arada, bir grup öğrenci de, Teknik Üniversite binasını işgal etti.

❑ Meksika

Yine köylü isyanı, yine Zapatistalar!

Dış Haberler Servisi- Zapatistaların, 65 yıldır iktidar tekelini koruyan Kurumsal Devrim Partisi (PRI) ile çelişkileri, yeni bir patlamayla sonuçlandı. PRI adayı **Ernesto Zedillo**'nun, Meksika Devlet Başkanı olarak hileli bir seçimle işbaşına gelmesinden sonra, Zapatistaların karşı çıkmasına rağmen 8 aralıkta, Edvardo Robledo Rincon'u valiliğe atadı. Bunun üzerine, EZLN (Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu) lideri **Kumandan Marcos**, hükümeti şöyle uyardı: **"Demokrasiye giden barış kapısını kapatırsanız, savaşa giden ağır kapıyı açmış olursunuz."** Fakat, tarihi yolsuzluklar, köylü katliamları ve sahtekarlıklarla dolu PRI, 11 aralıkta Chiapas bölgesini, özellikle de EZLN'nin üssü olan Lacandon Yağmur Ormanları'nı kuşatma altına aldı. Zaten, bu yılın başındaki köylü ayaklanmasıyla beraber Meksika ordusunun beşte biri, yani 12 bin asker bölgedeydi.

19 Aralık günü, çevreyi kuşatan ordu birliklerinin arkasına sessizce sızan binlerce gerilla, sabaha dek yürüyor ve 38 kasabayı işgal ediyordu. Geçen yılbaşı akşamındaki işgal hareketine çok benzer bir tarzda hareket eden gerillalar, anayolları, yine kütükler ve kayalarla kapatarak ulaşımı felçettiler.

19 Aralık günü, çevreyi kuşatan ordu birliklerinin arkasına sessizce sızan binlerce gerilla, sabaha dek yürüdü ve 38 kasabayı işgal etti.

"TOPRAK İSTİYORUZ!"

Çok sessiz bir biçimde Chiapas'ın çeşitli kasabalarına dağılan Zapatistalar, barikatlar kurdular. Barikatlarda **"Zapatista Topraklarına Hoşgeldiniz"** yazılı pankartlarla bekleyen gerillalar, binlerce köylünün **"Toprak İstiyoruz!"** sloganına, eylemleriyle sözcülük ediyordu.

Kumandan Marcos, dikkatliydi. Lacandon Ormanları'ndaki karargahında bir basın toplantısı düzenleyerek, dünyaya şöyle sesleniyordu: **"Binlerce gerillamız, ordu denetimindeki topraklara el koymuştur. Herhangi bir direnişle karşılaşmadık. Birliklerimiz, silahlı çatışmayı önlemek için düşman mevzilerinden gizlice geçti. Ateşkesi ihlal etmedik."**

Tabii. Chiapaslı devlet yetkilileri de dikkatliydi. Bölgedeki 8 anayola, Zapatistaların barikatlar kurduğu doğrulanıyordu ister istemez. Basının **"Peki bu barikatları kim kurdu?"** sorusuna ise, kaçamaklıca **"köylüler tabii"** yanıtı veriliyordu. İçişleri Bakanı **Eraclia Zepeda** ise, Zapatistaların **"barışçı bir eylem"** içinde olduklarını vurguluyor, **"Zapatistalar askeri olmaktan çok siyasi nedenlerle hareket ediyorlar"** diyordu.

SİLAHLARA DİKKAT!

İçişleri Bakanı **Eraclia Zepeda'nın "barışçı bir eylem"** nitelemesi, aslında kaygısından kaynaklanıyor. Yani **Zepeda**, aslında bir temennide bulunuyor ve EZLN'nin silahlı eylemlere girmemesini istiyor. Zapatistaların savaşımının "siyasi nedenlere dayanıp askeri olmaması" ise, Zepeda'nın uydurması. PRI, EZLN'nin binlerce gerillası ve köylü desteği olduğunu reddederek, sürekli **"650 kişiler"** açıklaması yapıyor ve bu silahlı köylü isyanını, bir sendikal eylem derekesine düşürüyor.

Yalnız, EZLN'nin, devrimci değil ama reformist olduğu da kesin. Örneğin, geçtiğimiz haftalarda Devlet Başkanı **Ernesto Zedillo, "nihai barış görüşmeleri için, mecliste çok partili komisyon oluşturulması"**nı önermişti. Bunu reddeden Zapatistalar, Chiapas valisinin değiştirilmesini istiyorlar. Ateşkesi sağlayan komisyonun başkanı Piskopos **Samuel Ruiz**'i de, barış komisyonu kurması için destekliyorlar. Yani EZLN, sadece Chiapas'ı düşünüyor. Beyaz ordu yu adım adım yokederek üsler kurmayı düşünmüyor. Diplomasi bel bağlıyor.

Geçtiğimiz yılbaşındaki Zapatista ayaklanması, başkent Mexico City'de de yankı yaratmıştı. Uluslararası kamuoyunun da desteğini alan EZLN, kıyasıya bir imhayı yüzyüze gelmemişti. Çünkü PRI dökülecek kanın köylüleri radikaleştirmesinden ve bunun kamuoyuna yansımalarından çekiniyordu. Fakat buna rağmen ordu, gizli kapaklı kitlesel katliamlara girişti.

Önümüzdeki günlerde, EZLN eğer **"iktidar namlunun ucundadır"** şiarını esas almazsa büyük kanlı sindirme hareketleriyle karşılaşabilir.

Kumandan Marcos

Kumandan Marcos, EZLN'nin (Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu) lideri. Geçmişi bilinmiyor. Amerika'da üniversite bitirdiği söyleniyor. Yaptığı açıklamalarda, mükemmel İngilizcesi ve İspanyolcası ile dikkat çekti. Yeşil gözlerinden dolayı, Meksika'daki gerici PRI (Kurumsal Devrim Partisi) tarafından "ajan", "Maya yerlisi değil" gibi karalama bombardımanına uğratıldı. Fakat, Meksika'nın yerli campesinoları tarafından ona duyulan sevgiyi, bu propagandalar azaltmadı.

Marcos, 10 yıldan uzun bir zaman önce, Lacandon Ormanları'nda gerilla eğitimi yaptıklarını açıklayarak, PRI'nin "Bunlar Guatemala'dan ülkeye sokulan ajanlar" suçlamalarını boşa çıkardı. "Özgürlüklerimizi gaspettiniz ama özgürce ölme hakkımızı kullanıyoruz ve bunu asla gaspedemeyeceksiniz!" sözleriyle köylü isyanını tasvir etmesi, dünyada büyük yankılar yarattı.

Emiliano Zapata

Zapatistalar, adlarını ünlü köylü devrimcisi Emiliano Zapata'dan esinlenerek almışlar. Peki kim bu Emiliano Zapata?

Emiliano, 18 yaşındayken ilk isyan eylemini gerçekleştirdi. Köylülerin topraklarına el koyan bir toprak ağasına karşı girişilen protesto eylemine katılmış, köylülerle beraber yürümüştü. Tutuklandı. Affedildikten sonra aynı tip eylemlere katılınca, yakalanarak askere gönderildi. 6 ay sonra, askerlik dönüşü Köy Savunma Kurulu'nun başına getirildi. Köylülerin kurduğu bu örgüt adına toprak ağalarıyla görüşerek sonuç almaya çalıştı. Böyle olmayacağını anlayınca da, topladığı köylülerle beraber toprak işgallerine başladı. Daha sonra, Meksika diktatörü Porfirio Diaz'a karşı savaşan Fransisco Modero'nun saflarına katıldı. Mart 1911'de Cautla kentini ele geçiriyor ve başkent Mexico'ya giden karayolunu kapatıyordu. Bir hafta sonra, Diaz kaçtı. Zapata da, 5 bin gerillayla Morelos eyaletinin merkezine girdi.

Zapata, Modero ile anlaşamadı. Çünkü o, radikal bir köylü devrimi istiyor, Modero ise yeni başkanla uzlaşmaya çalışıyordu. [illegible] nun üzerine Zapata bir [illegible]

Zapata, 1919

ğılımı programı hazırladı. Buna göre, toprağa zorla el konulmalıydı. "Toprak ve Özgürlük" sloganıyla, gerilla mücadelesi ve ona eşlik eden geniş ölçüde toprak dağıtımını başlattı. İşte bu sırada ilkin onun gerillaları Zapatista adını aldılar.

Zapata, da[illegible] devrime[illegible] bir[illegible]